

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**BLACKSTONE
SERIES**

**IRON
FIST**

J. L. DRAKE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ONUR

Blackstone Serisi

J.L. Drake

ONUR

Telif hakkı © 2015 J.L. Drake'e
aittir. Tüm hakları saklıdır.
İlk Baskı: Ocak 2016

Limitless Publishing, LLC
Kailua, HI 96734
www.limitlesspublishing.com

Biçimlendirme: Sınırsız

Yayıncılık ISBN-13: 978-1-

68058-454-7

ISBN-10: 1-68058-454-5

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yerlerle, olaylarla, ticari kuruluşlarla veya gerçek kişilerle - yaşayan veya ölü - herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

DEDİKASYON

Mark'a aşık olan ve ben onun hikayesini bitirmek için mağaramda kış uykusuna yatarken sabırla yanımda duran sokak ekibim "Blackstone Kızları "na ithaf edilmiştir. Size teşekkür ederim.

İÇİNDEKİLER

[PROLOGUE](#)

[BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[İKİNCİ BÖLÜM](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[DÖRDÜNCÜ](#)

[BÖLÜM BEŞİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[ALTINCI BÖLÜM](#)

[BÖLÜM YEDİ](#)

[BÖLÜM SEKİZ](#)

[BÖLÜM DOKUZ](#)

[BÖLÜM ON](#)

[ON BİRİNCİ](#)

[BÖLÜM ON İKİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

KARAKTER KADROSU

Savannah: Tijuana, Meksika'da yedi ay boyunca tutuldu. Blackstone tarafından kurtarıldı, Cole Logan'a aşık oldu. Şimdi Shadows'da yaşıyor.

Cole: Montana'daki Shadows adlı güvenli evin sahibi. Bir kurbanın resmine aşık oldu. Onu buldu, kurtardı ve evlendi. Blackstone özel operasyon ekibinin lideri.

Olivia: Savannah ve Cole'un kızı.

Mark: Cole Logan'ın en iyi arkadaşı, Blackstone üyesi. Geçmişinden gelen acıdan kaçmak için mizahı kullanır.

Keith: Blackstone'un en yeni üyesi. Savannah'nın "ağabeyi."

Paul: Blackstone üyesi.

John: Blackstone üyesi.

Abigail: Mark'ın evlatlık annesi, Cole'un çocukluk dadısı ve şimdi de evin yardımcısı. Ev doktoruyla çıkıyor.

Doktor Roberts: Ev doktoru, iyi kalpli ve Abigail'e aşık.

June: Abigail'in küçük kız kardeşi.

Mike: Shadows'da ajan. Korkunç görünümlü oyuncak ayı, tepeden tırnağa dövmelerle kaplı.

Dell: Gölgelelerdeki Ajan.

Davie: Shadows'daki ajan.

Molly: Kuzey Dakota Hastanesi'nde hemşire. Blackstone adamları geldiğinde onlarla çalışmak için NDA imzaladı.

Mia: Kuzey Dakota Hastanesi'nde hemşire.

Scoot: Huysuz ev kedisi. Hiç utanması yok.

PROLOGUE

Mark Lopez, 7 Yaşında

Bedeni her zamanki yerinde yayılmış, çiş kokan kirli sarı kanepeye gömülmüştü. Elbisesi kusmukla kaplıydı ve nefesleri kesik kesikti. Çoğu çocuk annesini böyle görmekten korkardı ama ben korkmazdım. Bu şekilde olmasını tercih ederdim; çığlıklarını duyamazdım, nefret dolu bakışlarını hissedemezdim ve en önemlisi, hafif, kemikli bedenime inen yumruklarını hissedemezdim.

Yine de karnım ağrıyordu. Her zaman ağrırdı. Sabahları mutfağa gitmeye zahmet etmezdik. Annem on ikiden önce kalkmadığı için bir anlamı yoktu. Gerçek şu ki, dünya onsuz daha güzel olurdu. İki parmağımı kitap çantamın yan cebine soktum, küçük bir parça Hubba Bubba çıkardım ve karnımı doyduğuna inandırabileceğimi umarak ağzıma attım.

Bu benim çocukluğumun, hayatımın üzücü, hastalıklı, çarpık gerçekliği idi.

Ona son bir kez baktım ve kapıyı arkamdan kapattım. En azından annemin her zamanki akşamdan kalmalığına maruz kalmadan önce yaklaşık beş saat huzur bulmuştum.

BİRİNCİ BÖLÜM

**Konum Meksika
Koordinatları:
Sınıflandırılmış**

Mark

Koşabildiğim kadar hızlı koştum. Kurşunlar yaklaşıyordu, bir tanesi başımın yanından geçti. Ayaklarım toprağı dövüyor, yerimi belli eden küçük bir toz izi oluşturunuyordu. Bir çukura daldım, orada aceleyle yeniden doldurdum ve kendimi daha iyi bir konuma getirdim. Güneş kör ediyordu. Bir tüp boya çıkardım ve parlamayı azaltmak için her iki gözümün altına birer leke sürdüm.

"Kuzgun Bir'den Kuzgun İki'ye, konumunuz nedir?" Cole'un sesi telsizden komut verdi.

Boynumdaki küçük düğmeye bastım. "Kuzgun İki'den Kuzgun Bir'e, kuzeybatı, ahırdan üç metre uzakta."

"Anlaşıldı, Kuzgun İki. Tilki Bir sana doğru geliyor. Onu koruyun."

"Anlaşıldı, Kuzgun Bir, Tilki Bir'i koru."

Ufku taradım ve Paul'e her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için telsizime bastım. Paul birdenbire ortaya çıktı ve bir tehdit ihtimaline karşı silahını gözüne dayayarak tarlada alçaktan koşmaya başladı.

Sonra onu gördüm; bir silahın namlusundan çıkan parıltıyı. Bulunduğu yerden onun bir Blackstone üyesi olmadığını anladım. Onlardan biriydi. Dudaklarımı yaladım ve tetiği çektim, mermileri parıltının geldiği yöne doğru püskürttüm. Adamın vücudu geriye doğru savruldu ve sonra gözden kayboldu.

Paul yere atladı, ayaklarıma doğru yuvarlanırken bir topun içine girdi ve bana teşekkür ederek gülümsedi.

"Güzel. Kuzgun İki, bir sonraki konuma geç," diye talimat verdi Cole. "10-4, Kuzgun Bir." Önce Paul'ün gitmesi için başımı salladım.

Paul ayağa fırlamadan önce silahını kontrol etti ve yolun geri kalanını ahıra doğru koştu. John telsizden her şeyin güvende olduğunu belirten bir klik sesi gönderdiğinde, etrafa hızlıca bir göz attım, sonra yerime geçtim ve koşmaya başladım.

Zihnim temizlendi. Bu durumdayken hiçbir şeyin önemi yoktu. Yaşa ya da denerken öl.

Vurulduğu anda anladım. Ne yazık ki, hiçbir teçhizat bu kurşunları durduramazdı. Sokakta bunlara "polis katili" deniyor. Benim giydiklerim de dahil olmak üzere her türlü zırhı delip geçerler. Kurşunun etimi parçaladığını ve tam böbreğimin etrafına düştüğünü hissettim. Derinlere gömüldü ve kasın içine saplandı.

Acıyı dindirmeye çalışmaktan ve saklanmak için kaçmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Cole'un silahının ateş eden kişiye doğru ateş ettiğini duydum.

Telsizden gelen vızıltı beynime kaydedilmedi. Neredeyse varmışım ama helikopterin olduğu yere yakın değildim. Koş, sadece koş.

Paul bekliyordu ve yeterince yaklaştığımda beni yakaladı. Cole ona olanları anlatmış olmalı.

"Nerenden vuruldun?" Paul yere düşmeme yardım etti ve beni yan yatırdı. "Kahretsin!"

Acı dolu bir nefes aldım. "Duymak istediğim bu değil, dostum."

Paul'ün dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Peki, o zaman, vurulma."

"Bunu aklımda tutacağım," diye homurdandım.

Paul yeleğindeki malzemeleri çıkarmaya başladı. "Bu gıdıklayacak."

"Siktir git." Güldüm, sonra açık yaranın üzerine pudra dökerken homurdandım. Paul sırtımı bantlamaya başladı, bir yandan da ne kadar korkak olduğumu mırıldanıyordu. Ayağa kalkmama yardım etti, zaten yeterince zaman kaybetmiştik.

"Koşabilir misin?"

"Evet dostum, sadece bir sıyrık." Ahırın arkasına doğru ilerlerken kıyafetlerim ter içinde kalmıştı. Çıktık ve olabildiğince hızlı bir şekilde ağaç sınırına doğru koştuk.

Her adım, her nefes, her göz kırpma bir çabaya dönüştü. Omurgamda gezinen derin yanıkla gözlerim sulandı. Adımlarımın ortasında kustum ama hızımı kesmeme neden olsa da ilerlemeye devam ettim. Paul arkama baktı ve başıyla onayladı. Bir an sonra nedenini anladım. Keith yeleşimi tuttu ve ormanın içinde durabileceğimiz kadar derine inene kadar beni de kendisiyle birlikte sürükledi.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ayakta duramıyordum. Normalde acıyı engelleyebilirdim ama bu çok fazlaydı. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Benimle kal kardeşim," dedi Cole.

Kararmaya başlayan gökyüzüne bakarken görüntüler gözümün önünden geçti.

Bu hiç iyi değil. Kahretsin, neredeyim ben? Bir an Tijuana'dayım, sonra mutfak masasının altında çömelmiş bir çocuğum. "Mark!" Sesi parmak uçlarıma bir ürperti gönderdi. "Mark!"

Cole beni geri getirirken yanağıma bir tokat attı. Yüzü çok şey anlatıyordu; başım beladaydı.

"O burada," diye fısıldadım, nerede olduğumu şaşırmış bir halde.

Cole'un sormasına gerek yoktu. Ses tonumu okuyabiliyordu. "Hayır," diye başını salladı, "hayır, değil. Benimle kal kardeşim."

"Öyle. Onu duyabiliyorum." Kolunu sıkıca kavradım. "Cole."

Cole başını eğdi ve ben gözlerimi kapatıp acıyı bırakmanın verdiği rahatlamaya teslim olurken fısıldadı.

***

Mia

"Hadi Mia." Ben bir hastanın dosyasını doldururken Dr. Evans bana bir kahve uzattı.

Kafamı kaldırmaya zahmet etmedim. Yavru köpek bakışları üzerimde işe yaramayacaktı. "Sana geçen hafta, dün ve bugün söylediğim gibi, randevuya ayıracak vaktim yok."

"Çalışıyorsun, eve gidiyorsun ve çalışıyorsun, Mia." İçini çekti. "Bir noktada uyanacaksın ve hayatını burada, bu hastanede... ne yaparak harcadığını göreceksin."

Kalemim yarıda durdu ve başımı kaldırıp baktım. "Hayat kurtarmak."

"Sen bir hemşiresin, doktor değil. Gerçi doktor olacak kadar zekisin." Dr. Evans dosyayı ellerimin altından kaydırды ve yerine oturdu.

"Pardon?" Bu ne cüret! Boynumdaki damarın seğirdiğini hissettim.

Öfkemi elinin tersiyle itti. "Bak, tek söylediğim biraz eğlenmen gerektiği. En son ne zaman dışarı çıktın?"

Bir yumruk atıp burnunu kırma dürtüsüne direnmek için kollarımı kavuşturdum. "Dün gece, Thirsty Duck'ta."

"Randevu demek istedim. Yani-"

Kapılar patlayarak açıldı ve içeriye, içinde bir kurşun kurbanı olan bir sedyeyi iten 59 numaralı kamyon dan sağlık görevlileri girdi. Üç itfaiyeci, yanlarında savaştan yeni çıkmış gibi görünen iki adamla onları takip etti.

Sağlık görevlisi Wyatt, "Yardıma ihtiyacım var," diye bağırdı. Beni görünce ayrıntılı bir rapor hazırlamaya başladı. "Erkek, otuz yaşında, sırtının alt kısmında ateşli silah yaralanması."

Etrafıma bakındım ve nereden geldiğini merak ettim. Polis neredeydi? Normalde bir çatışma olduğunda burada olurlardı. Sonra diğer hemşire Molly adamı yan yatırırken künyesini gördüm. Künyeye uzandım ve Özel Kuvvetler'den olduğunu gördüm. Binbaşı Mark Lopez.

Molly, güvenli evlerine gitmeden önce gerekirse ordunun özel bir biriminin buradan geçeceğinden bahsetmişti. Ona baktım, sanki ben sormuşum gibi başını salladı, sonra da soru sormamamı hatırlatırcasına başını salladı.

Yarasına iyice baktıktan sonra, "Pekâlâ," dedim. "Dördüncü yatak açık." Elimle işaret ettim ve sonra duvara yaslanmış, yoldan çekilmiş diğer adamlara baktım.

Oraya yöneldim ama acele etmeden doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Bu adamlar bugün cehennemi yaşayıp geri dönmüş gibi görünüyordular.

İri yarı bir adam öne çıktı ve elini uzattı. "Hemşire?"

"Harper, Mia Harper." El sıkışına karşılık verdim.

"Albay Logan." Boğazını temizledi. "Vurulma olayı üç saat önce gerçekleşti. Pusuya düşürüldük ve Lopez sırtından vuruldu. Böbreğine isabet ettiğini düşünmüyordu ama omurgasının yandığını söyledi. Elimizden geldiğince toparladık ama çok kan kaybetti."

"Pekâlâ." Diğer adam bana doğru bir adım attı. İsim etiketinde Ajan Keith yazıyordu. "Doğrudan ameliyathaneye gidecek. Binbaşınız Lopez'le birlikte orada olacağım, Albay, en kısa zamanda size bilgi vereceğim."

Logan iç çekerek, "Teşekkürler Mia," dedi ve cep telefonunu çıkarıp bir arama yaptı.

"Sen yeni misin?" Ajan Keith dikkatimi ona çekti.

"Öyleyim," diye onayladım. "Arkadaşınıza iyi bakacağım. Birlikte katıl, birlikte emekli ol, tamam mı?" Ajan Keith bakışlarını kısarken Logan dönüp bana baktı. Sadece birkaç seçkin kişinin birimlerinin sloganını bildiğini biliyordum. Topuklarımın üzerinde döndüm ve bunun onları biraz rahatlatmasını umdum.

***

Kapı hızla açıldı ve temiz havayı içime çektim. Kendimi toparlamak için bir süre beklerken bir çamaşır sepeti ağırlığımı taşıdı. Tanrım, ameliyat sırasında hiç böyle uyanan bir hastam olmamıştı.

"Mia, sünger lütfen," diye sordu Dr. Evans gözlerinde küçük bir parıltıyla. "Peki, sorduğum şey hakkında daha fazla düşündün mü?" Oda işlerine konsantre olmuş hemşirelerle doluydu ama konuşmamızı dinlediklerini biliyordum.

Başımı salladım ve hastanın oksijen seviyesini kontrol ettim. Molly'nin gözleri küçük yarıklar halindeydi ve doktorun ısrarını komik bulduğunu biliyordum. "Hayır, Dr. Evans, silahlı bir kurbanla ilgilenmekle meşguldüm."

"İstikrarlı, etrafında en iyi ekiplerden biri var, bu yüzden-"

Hastanın eli öne doğru fırladı ve parmakları bileğime dolandı. Aşağıya baktım ve koyu kahverengi gözlerinin sıkıca benimkilere kilitlendiğini gördüm.

"Merhaba Mark." Uzanıp elini sıkıca tutarken sesim sakinliğini koruyordu. Vücudunda aniden acı belirdi ve boyun kasları gerildi. "Sen bir savaşçısın, koca adam, bu kesin. Çoğu insan bu tür şeylerle bayılır." Gülümsedim ve ona bir doz daha vermeye hazır olan Molly'ye baktım. Mark konuşmaya çalıştı ama boğazındaki tüp öğürmesine neden oldu. "Biliyorum." Oturabilmek için bir tabure çektim. "İşimiz neredeyse bitti ama Molly canın yanmasın diye seni tekrar uyutacak." Başını salladı. Kendimi tutamadım ve elimi dağınık saçlarının arasından geçirdim. Daha önce hiçbir hastamla yakınlaşmamıştım ama o çok büyük bir adamdı ve çok savunmasızdı. Bu durumda koruyucu içgüdülerimi ortaya çıkaran bir şey vardı.

Gözleri yumuşadı, sonra kapandı ama bana hafifçe başını sallamadan önce değil. "Ben hep burada olacağım," diye fısıldadım, ilacı vermeye başlayan Molly'ye bakarak

sıraya girdi. Birkaç saniye içinde tekrar dışarı çıkmıştı. Tutuşu gevşedi, ama tamamen gevşediğinden emin olana kadar hemen geri çekilmedim.

"Tanrım," diye homurdandım ve omuzlarımın çökmesine izin verdim. Dr. Evans'ın yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Molly sessizliği bozdu. "Vay be. Bu biraz korkutucuydu."

Birkaç derin nefes aldıktan sonra Mark'ın bakışını kafamdan uzaklaştırdım ve ayağa kalktım. Çamaşır sepetini bırakarak turumu tamamlamak için ilerledim.

Sıcak bir duş ve temiz bir önlük giydikten sonra çantamdan bir kitap çıkardım ve acil servise gidip köşeye oturdum. Gelen insanları izlemek hoşuma gidiyordu. Kimin gerçekten yaralı olup olmadığını her zaman anlayabilirdiniz. Onları birden ona kadar derecelendirirdim. Bu alanda çalışmak için iyi bir beceriydi.

"Mia?" Molly bana bir kahve uzattı ve yanıma oturdu. "Nasılsın?"

Omuz silktim ve bir parmağımı fincanımın üzerindeki sıcak buharda gezdirdim. "İyi, sanırım."

"Herhangi bir şey hakkında konuşmak ister misin?"

Onun da bu konu hakkında düşündüğünü fark edince başımı salladım. "Daha kötülerini de gördüm Molly. Silah sesi bir şey değildi."

"Öyle demek istemedim. Uyandığında iyi iş çıkardın demek istedim. Onu sakinleştirebildin. Mark iri bir adam. Seni dışarı çıkarıp kapıya doğru koşmamasına şaşırdım."

"Hmm..." Bir an düşündüm. "Peki, Blackstone buraya sık gelir mi?"

"Blackstone mu?" Molly'nin yüzü buruştu. "Adlarını nereden biliyorsun?"

"Logan'ın konuşmasına kulak misafiri oldum."

"Oh." Bana gerçekten inanmadığını söyleyebilirdim ama yine de boş verdi. "Bir zamanlar Logan'a çok aşıkım ama o evli ve çocuklu. Yazık." Kahvesini yudumlarken güldü. "Bir de Mark var. Tanrım, o adam doğrudan kuyuma kıvılcımlar gönderiyor." Göz kırptı.

Başımı arkaya yasladım ve gülmekten kırıldım. Molly haklıydı. "Ee," dedi yanımdaki sandalyeye yerleşerek, "paylaşmak ister misin?"

Kendin hakkında bir şey mi? İki aydır burada çalışıyorsun ve ben senin nereli olduğunu ya da en son nerede çalıştığını bile bilmiyorum."

"Ah, bir bakalım." Aceleyle gerçek hikayenin bir tarafından paylaşabileceğim bir şeyler buldum. Diğer tarafın anlatılmaması daha iyiydi. "Arizona'da doğdum ve büyüdüm, daha sonra suya yakın olmak istediğim için Kaliforniya'ya taşındım, sonra orada üniversiteye gittim, sonra biraz dolaştım. Annem her zaman biraz çingene olduğumu söylerdi."

"Ailenle yakın mısın?"

Duvardaki saate baktım ve işe dönmem gerektiğini fark ettim. Ayağa kalkarken elimdeki kahveyi havaya kaldırdım. "Kahve için teşekkürler Molly. Bir dahaki sefere seninkini alırım." Yürümeye başladım ama o arkamdan seslendi.

"Mia." Gözlerini kısarak bana baktığını görmek için döndüm. "Bil diye söylüyorum, buradayken kendilerinden hiç bahsetmezler."

Omuz silktim. "Şanslı bir tahmin sanırım." Uzun koridorda gözden kaybolurken başımın üzerinden el salladım.

***

Mark

"Aç mısın?" Bir parça bayat ekmeği kafama fırlatırken alay etti. "Seni nankör bok parçası."

"Ama karnım ağrıyor anne." Şimdi kanepenin altında duran ekmeğe uzanırken ağladım. Her şey, her düşüncemi tüketen iç ağrısından daha iyiydi.

"Git, iyi bir köpek gibi yalvar." Parmağıyla kapıya doğru işaret etti.

Çenem titredi. Benden ne yapmamı istediğini biliyordum. Yapamam, yapmayacağım. Utanç vericiydi.

"Kekeledim mi oğlum?" diye bağırdı votka şişesinden bir yudum daha alırken.

Ateş et.

Her taşı ve çatlağı hissedecek kadar yıpranmış ayakkabılarımı elime aldım, sonra da kapüşonumu çektim. Ne anlamı vardı ki? Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Zaten birkaç dakika içinde donacaktım.

"Paylaşacak bir şeyin yoksa geri gelme."

Ayak seslerini duydum ve bu beni daha hızlı hareket ettirdi. Plastik bir poşet kaptım ve karanlık geceye doğru aceleyle dışarı çıktım.

Komşumun kapısını çaldım, ancak yemek için yalvardığım için kafama bir şaplak yedim. Yoluma devam ettim. Ayakkabılarım gıcırıyor ve gece ilerledikçe ayaklarım uyuşuyordu. Yeni bir yöne gitmeye karar verdim ve daha büyük bir risk aldığımı bilerek güneye, daha zengin bir mahalleye yöneldim.

Uzun bir süre yürüdüm. Birinin kapısını ardına kadar açık bulduğumda hava kararmak üzereydi. İlerideki kırmızı kapıya baktım ve öğretmenimden duyduğum, kırmızı kapının hoş geldin anlamına geldiğine dair bir hikâyeyi hatırladım. Bedenimi içeri kaydırdım ve aceleyle araba yolundan aşağı indim.

Soğuk eklemlerimi kapıya doğru kaldırdım ve yemek istemek için çok geç olmadığını umarak kapıyı olabildiğince sert çaldım.

Kapı açıldı ve karşısında elinde çay fincanı ve tabağı tutan, tatlı tatlı gülümseyen bir kadın duruyordu.

"Tatlım." Sesi beni neredeyse ağlatacaktı. "Bu saatte burada ne işin var?"

"BEN..." Düşünemedim bile. Bu kadın bana sadece tatlım dedi. Şimdiye kadar kimse bana oğlumdan başka bir şey dememişti. "Acaba biraz yemek verebilir misiniz?"

Sözlerim kafasına dank edince gözleri büyüdü.

"Lütfen, çok açım ve eğer yemek yemeden geri dönersem annem beni döver."

Sıcacık kollarını bana sarıp beni büyük evin konforuna çekerken hiçbir şeyi kaçırmadı.

"İçeri gel, senin için biraz çorba ısıtayım."

"Gerçekten mi?" Neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Ev çok büyük ve sıcaktı. Isıtmak için çok para ödemiş olmalılar, çünkü annem her zaman bizim küçük evimizi ısıtmanın çok pahalı olduğunu söylerdi.

Merdivenlerden geçerken "Sue!" diye seslendi. "Lütfen buraya gelebilir misin?"

Mutfakta bir şömine vardı! Gözlerime inanamadım ve sıcaklığını aramak için oraya yöneldim. Kemiklerim kısa sürede çözöldü ama nemli giysilerimin içinde hâlâ titriyordum.

"İşte." Tatlı bayan bana birkaç kıyafet uzattı. Bir tuvaleti işaret etti ve üzerimi değiştirmemi istedi.

Aynadaki kişi bana benzemiyordu. Diğer herkes gibiydim. Normal temiz kıyafetler giymiş bir çocuk. Nasıl hissettirdiklerini seviyordum. Yüzümdeki kiri temizledim ve parmaklarımı ıslanmış saçlarımda gezdirerek düz durmalarını sağladım.

Guruldayan karnımın beni nefis bir kokuya götürdüğü mutfığa geri döndüm. Hanımefendi kocaman bir tencere çorba karıştırıyordu.

"Gel ve otur, canım." Adadaki bir tabureyi işaret etti. Yanıma dumanı tüten bir kase çorba koyup, yanına da tereyağlı bir ekmek yerleştirirken tırmandım. Aman Tanrım, tereyağı bile! Vay canına! Başımı eğdim ve şükrettim. Evde hiç dua etmezdik ama bu kesinlikle dua edilecek bir şeydi.

"Adın ne senin?" diye sordu karşımdaki tabureye uzanırken.

"Mark, hanımefendi," diye mırıldandım ekmekten bir ısırık alırken. Aman Tanrım, çok güzeldi!

"Memnun oldum Mark. Benim adım Abigail." Bana sıcak bir gülümseme verdi. "Kıyafetler düşündüğüm gibi üzerime tam oturdu. Yaklaşık senin bedeninde."

"O mu?" Kim olduğunu merak ettim.

Süt bardağını yeniden doldurdu. "Evet, burada yaşayan küçük çocuk senin yaşlarında. Kaç yaşındasın, yedi mi sekiz mi?"

"Yedi, hanımefendi."

"Bu iyi bir yaş." Bana bir rulo daha uzattı. "Nerede yaşıyorsun?"

Büyük bir parça ekmeği yuttum ve davranışlarımı hatırlamaya çalıştım. "Altıncı Sıra'daki karavan parkında yaşıyorum."

Yüzü yumuşadı ve tam olarak nerede yaşadığımı bildiğini anladım.

"Geç kaldın."

"Hayır, annem içerken beni evde istemiyor. Beni aşevine götürmek istemediğinde yemek aramaya gönderiyor." Çorbamı yere bıraktım ve eve elim boş gidemeyeceğimi, yoksa bir dayak daha yiyeceğimi hatırladım.

"Yemek ve kıyafetler için teşekkürler hanımefendi. Benimle gelmenizde bir sakınca var mı? Annem onun için hiçbir şey getirmemi istemiyor."

Sıcak elini benimkinin üzerine koydu. "Sen ye, Mark. Annene götürmen için sana bir şeyler hazırlayacağım."

Gerçekten mi? "Tamam." Çorbayı olabildiğince hızlı içmeye başlamıştım ki mutfağa biri girdi.

"Sue," diye fısıldadı Abigail, "gece geç saatte bir ziyaretçimiz var." "Oh," bana baktı ve kocaman bir gülümseme yayıldı, "sen

"Oğlumun bir arkadaşı mı?"

"Umm, hayır, bayan." Bir bardak sütün tamamını içtim ve bardağı bırakır bırakmaz Abigail yeniden doldurdu. "Teşekkür ederim."

"Tabii ki. Senin gibi çocukların büyüüp güçlenmeleri için bolca süte ihtiyaçları vardır. Çok süt içiyor musun?" Başımı salladım. Bir keresinde süt içtiğimi sanmıştım. Tadı gerçekten güzeldi.

Bana bir kutu yiyecek hazırladıktan sonra beni bir garaja götürdü.

Abigail beni eve bıraktı ve araba ilk denemede çalıştı! Koltuklar sıcacıktı, içine gömüldüm. Vay canına, çok paraları varmış. Araba kullanmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum, özellikle de kaloriferi çalışan bir arabada.

Karavanımıza yaklaştığımızda endişeyle "Her şey için teşekkürler," dedim. "Annem kızabilir..." Beni sebepsiz

yere nasıl dövdüğünden bahsetmek istemedim. Açtım.

Kapıdan çıktım ve yağmura adım atmadan önce ona döndüm. "Yemek için teşekkür ederim. Kıyafetleri yarın iade edeceğim."

Abigail elini omzuma koydu. "Neden giysiler sende kalmıyor ve yarın akşam yemeğine gelmiyorsun?"

Bunun üzerine midem bulandı. "Gerçekten mi? Ah, tamam, teşekkür ederim."

O temiz kıyafetlerin bana hayatımın dayaağını kazandıracağını bilmiyordum.

***

Sıcak güneş ağrıyan göz kapaklarıma vuruyordu. Üzerimden bir gölge geçti ve duyularım harekete geçti. Silahıma uzandım ama orada değildi. Lanet olsun! Neredeyim ben? Hafızam geri geldi ama bulanıktı. Biri koluma dokundu ve elini tutup aşağı çektim.

"Oh!" diye soluk soluğa bir kadın sesi duyuldu.

Yorgun gözlerimi açtım ve bana bakan bir çift koyu yeşil göz gördüm.

"Sorun yok," diye fısıldadı, uzun kahverengi saçları göbeğinin etrafında hareket ederken. "Ben bir hemşireyim ve sen de North Dakota Hastanesi'ndesin. Sadece ateşinizi kontrol edecektim."

Bayılmadan önce yaşadığım birkaç anıyı hatırladım. Tutuşumu gevşettim ama o elini hemen çekmedi.

"Birkaç soruya cevap verebilir misiniz?" Sesi sakın ve yatıştırıcıydı ve gözlerimin arkasındaki baş ağrısını hafifletiyor gibiydi. Ağrı yüzeye çıkmaya başladığında dikkatli bir şekilde başımı salladım. "Adını biliyor musun?"

Başımı salladım.

Gülümsedi.

"Hangi yılda olduğumuzu biliyor musun?" Başımı salladım.

Daha geniş gülümsedi, bu da yüzünün aydınlanmasına neden oldu. Kahretsin, çok güzeldi.

"Gözlerim ne renk?"

Başımı sallamaya başladım ama onun bakış açısını görünce durdum. Gerçek bir cevap istiyordu. Yardım edemedim ama sııttım.

"Beklediğime değdi." Nazikçe güldü. Beklemek mi? "Bir buçuk gündür baygınsın." Serum torbamla oynamaya başladı. "Ama yaşadıklarını düşünürsek bu normal. Vurulduğunu biliyor musun?"

Tamam, Molly ile aynı kontrat altında olmalı.

Parlak kırmızı saatine baktı. "Benim vardiyam yirmi dakika sonra bitiyor, yani önümüzdeki on iki saat boyunca hemşireniz Alvin olacak." Alvin mi?

Midem bulandı. Çok ateşli bir kızdı. İşleriyle meşgul olurken ve panosuna bir şeyler yazarken onu izledim. Seksi yeşil gözleri, sıkı kalçaları ve hafif dalgalı uzun kahverengi saçları vardı. Çoğu hemşirenin pratik ayakkabılar giydiğini düşünürsek, siyah önlüğünün Converse spor ayakkabılarını göstermesi beni gülümsetti. Aklıma bazılarının ısrarla giydiği, hatta deliklerine süs bile yapıştırdığı o korkunç Crocs'lar geldi.

Dosyasına bir şeyler karalamaya devam etti, sonra da dosyayı kapattı. "Size bir şey getireyim mi?"

Bir süre ona baktım. Bazı kadınların benim gibi erkeklerin yanındayken yaptığı gibi rahatsız olmuş gibi değışmedi. Sadece hafif bir sırıtışla bana baktı.

Boğazımı temizledim ve "Su" diye mırıldanmayı başardım.

"Elbette." Küçük bir buzdolabı açtı ve elinde sarı bir bardak ve pipet. Pipeti ağzıma doğru tuttu ve almamı bekledi. Kendimi aptal gibi hissettiğim için elimi kaldırdım ama elimi itti. "Daha önce altmış yaşında bir adamı süngerle yıkamak zorunda kaldım. Birkaç dakikalığına seninle ilgilenmemi kaldırabilirsin." Onun için üzöldüğümü hissederek sııttım ve dudaklarımı açarak bana verdiği bir buçuk santim suyu içtim.

"Daha fazla," diye mırıldandım zımpara gibi boğazımdan. Üzgün bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Üzgünüm, hepsi bu, Binbaşı."

Durmasını sağlamak için elimi onunkinin üzerine koydum. "Lütfen." "Kusabilir ve dikişlerine zarar verebilirsin. "Kusup dikişlerine zarar verebilirsin. bir sürü ilaç-"

"Yapmayacağım, söz veriyorum." Elim büküldü. Suya çok ihtiyacım vardı. "Söz veriyorum."

Gözleri kapandı ve bir iç geçirdi. "Sadece biraz daha." Gülüşü beni mutlu etti. Kendi kurallarını çiğnediğini görebiliyordum ve bu hoşuma gidiyordu.

Daha önce olduğu gibi saniyeler içinde hepsini mideye indirdim ama şansımı zorlamadım.

"Tek kelime etme." Geri adım atarken parmağıyla beni işaret etti. "Nerede yaşadığını biliyorum." Güldü ve ellerini odanın ana hatlarını çizmek için havada gezdirdi. "Oda 2203." Kapıyı açarken burnunu buruşturdu. "Biraz uyuyun, Binbaşı Lopez."

Ona bir selam verdim ve o da aydınlık koridora doğru ilerledi. Bu hatun çok komikti. Elimde ağrı kesici ile kısa süre sonra ağır bir uykuya daldım.

***

Manuel

Dolgun dudağım bardaktan içmemi zorlaştırdı. Üç Advil içerken salyalarım aktı. Ne lanet bir geceydi. Kanı yana tükürdüm ve dilimi arka dişlerimde gezdirdim. Kahretsin. Azı dişim çatlamıştı ve yarısı gitmişti.

Billy soyunma odasından çıkarken "Bok gibi görünüyorsun," diye mırıldandı.

Gömleğimi değiştirmeden ve silahımı kılıfına sokmadan önce onun gitmesini bekledim. Cep telefonum titredi ve mesajı okuduğumda küfrettim.

Noah: İlk ödemededen beş gün önce.

Telefonu açmak için başparmağımı kaydurdım ve e-postayı yenilemek için sayfayı aşağı kaydurdım. Hiçbir şey yoktu. Orospu çocuğu beni öldürtecekti.

Kapıda asılı duran dolap aynasında yansımamı yakaladım. Öfke içimden derime doğru yayılıyordu. Birbirimize benzememizden bile nefret ediyordum. Gözlerimi sımsıkı kapatıp geleceğini bildiğim anıyı engellemeye çalıştım.

"Selam koca adam, adın ne senin?" Gülümsemesi pespayeydi ve bu adamın ne istediğini biliyordum. Biliyordum çünkü bu ilk kez başıma gelmiyordu. Mark'ın kırmızı ceketini pencereden dikkatimi çekti ve ben bu lanet cehennemde kalmak zorunda kalırken o özgürlüğüne koşarken öfkem büyüdü.

Siktir et. Etrafıma bakındım ve yalnız olduğumu gördüm. Kapağı çevirerek Snapple şişesini açtım ve yarısını içtim. Votka sertti. Ölçmeyi uzun zaman önce bırakmıştım. Bugünlerde sadece bir miktar meyve suyu ve geri kalanı da elime geçen likörden ibaretti.

Bununla birlikte dolabımı kapattım ve ihtiyacım olanı almaya gittim.

İKİNCİ BÖLÜM

Mark

Sonraki kırk sekiz saat zor geçti. Hemşire Alvin, lanet dosyamı bile okuyamayan tam bir pislikti. Bir de Hemşire Dawn vardı. Kendini yorgan dikme kursunda sanıyordu ve bana iğnelerini batırıyordu. Bu insanlar diplomalarını nereden almışlar?

Başım ağrıyordu, yanım acıyordu ve bu lanet yer bana yemek vermiyordu.

Çarşafların yakılması gerekiyordu, duvarlar delicesine parlaktı ve yiyecek bir şeylere ihtiyaçları vardı! Jölemi teslim etmelerini bekleyemem. Gerçekten jöle mi? Bu asla yiyecek olarak kabul edilmemeli. Onu getirdiler ve geri götürdüler. Sadede gel! Jell-O'dan nefret ediyorum!

"N'aber, günüşiğim?" Cole kapı aralığından sıırttı ve görünüşe bakılırsa beni izliyordu.

"Git başımdan."

"Hâlâ sağıyor
musun?" "Siktir
git."

"Birileri sinirli görünüyor. Ne, seni beslemiyorlar mı?" İrkildim ama o bunu gördü. Eli göğsüne gitti. "Ah, kardeşim, keşke dün gece orada olsaydın. Abby kocaman bir pırzola yaptı, yanında da şu sos vardı-"

"Benim için öldün."
Güldü ve öne doğru atılarak yolundan çekildi... işte oradaydı.
"Hey, çocuklar." Serumuma doğru ilerlerken gülümsedi.
"Şimdi çok daha iyi görünüyorsun." Bana göz kırptı.
Cole onu kontrol ederken bana bir bakış attı.
"Savannah," diye karşılık verdim ve bir orta parmak aldım.
"Nasılsınız Albay?" diye sormadan önce dosyayı açtı.
"Oldukça iyi, teşekkürler," diyerek bana baktı, "Mia."
Gerçekten mi, pislik, ilk isim bazında mı?
"Güzel." Ona baktı ve ben de parmağımı ona doğru çevirdim. "Bunu duyduğuma sevindim."
Cole'un telefonu çaldı ve odadan çıktı.
Evet, git.
Mia evrak işlerini bitirmek için bir an durdu ve uzun perçemlerini görüş alanından uzaklaştırdı.
"Koyu yeşil." Sesim hırçındı. Başını kaldırıp baktı. "Pardon?"
"Gözlerinin rengi. Koyu yeşil."
Yeşil gözlerinin kenarları kırışırken yanakları pembeleşti ve birkaç ton koyulaştı.
"Güzel." Sesinde bir hafiflik vardı. Çizelgeyi yatağın ucundaki kılıfın içine kaydırды. "Bugün günlerden ne?"
"Çarşamba."
"İsminiz nedir, Binbaşı?"
"Binbaşı Mark Lopez, Birleşik Devletler Ordusu'ndan."
"Güzel."
"Benim sıram," dedim. "Senin adın ne?"
"Huh." Kollarını kavuşturup kaşlarını kaldırırken kıkırdadı.
"Mia Harper. North Dakota Hastanesi'nde hemşireyim."
"Ne kadar yenisin?"
"Nasıl...?" diye devam etti.

"Sahip olduğum son iki ahmak hemşire senin kim olduğunu bilmiyordu."

"Beni mi kontrol ediyordun?"

Kahretsin. "Hayır, ben-"

"Neden beni kontrol ediyordun?"

"Bekle. Nasıl," ellerimi havaya kaldırdım, "burada kontrolü nasıl kaybettim?"

Kıkırdadı ve bana biraz su doldurdu.

"Oww," diye tısladım, yana doğru eğilerek, "Kahretsin, acıyor."

"Oh, Tanrım." Koşarak yanıma geldi ve düşmemem için ellerini omuzlarıma koydu. "Sakin ol, şimdi."

"Güzel kokuyorsun." Ona şeytani bir sırıtış attım.

Gözlerini kapattı ve yardım çağırmak için bir düğmeye uzandı. "Başıma bela olacaksın, değil mi Mark?"

"Ben mi? Asla."

Düğmeye bastı ve birinin cevap vermesini bekledi. "Alvin, lütfen hasta Mark Lopez'e sünger banyosu yaptırabilir misin?" Yüzüm düştü. "Oldukça çabuk toparlanıyor gibi görünüyor."

"Elbette, Mia." Alvin'in sesi benim için biraz fazla hevesliydi. "Kimse beni yıkamayacak." Kollarımı iki yana açtım.

irkildim. "Ben yetişkin bir adamım, bundan daha kötülerini de yaşadım. Bana sabunu verin, seve seve yıkanırım."

Beni arkaya yasladı ve battaniyemin içine soktu. "Şimdi, Mark, kurallarımız var."

Alvin ısıık çalarak geldi.

"Dışarı!" Bağırdım ama Mia'nın yüzü beni kıkırdattı. Alvin yardım için ona baktı. "Mia?"

"Tamam, Bay Lopez." Bir doktor içeri girdi ama benim berbat oda partimi görünce durdu. "Demek personelim burada takılıyor." Mia'ya baktı, o da omuz silkti ama Alvin'in omzunu sıvazlarken bana göz kırptı.

Alvin dışarı çıktı ama Mia döndüğünde doktor onu geri çağırdı.

"Kal, bana eşlik edebilirsin." Adam ona gülümsedi, o da gülümsemesine karşılık verdi ama bunun patronu olduğu için olup olmadığını anlayamadım.

"Benim adım Dr. Evans." Dosyasından başını kaldırmadı. Göz temasına inanan biriydim ve bunu bana, yani hastaya yapmaması beni rahatsız ediyordu. "Mark, bugün nasıl hissediyorsun?"

"Doktor, kendimi vurulmuş gibi hissediyorum." Mia bu yorumuma güldüğünü gizleyemedi.

"Yani acı verici mi?"

"Evet, silah atışları normalde oldukça acı vericidir."

"İnsan öyle düşünüyor." Dosyayı karıştırırken başını salladı. "Son beş yılda üçüncü kez silahla vurulduğunu düşünürsek, seninle daha önce karşılaşmadığıma şaşırdım. Tanrım." Ne dediğini fark edince durdu.

"Bu hedeflediğim bir şey değil," diye mırıldandım, kendimi kırıgın ve huysuz hissediyordum. Belli ki kastettiğim kelime oyununu anlamamıştı bile. Doktor geldikten sonra Mia'nın bu kadar sessiz olması hoşuma gitmemişti. Bir geçmişleri olduğunu düşünmeme yol açmıştı.

Dr. Evans yanıma geldi, battaniyeyi geri çekti ve çıkış yarasının etrafını yokladı. "Ya çok fazla ağrı kesici kullanıyorsun ya da o kadar acı çekmiyorsun."

"Benim işimde acıyı içselleştirmeyi çabuk öğreniyorsunuz, Doktor," diye cevap verdim, yorgun hissederek. "Beş," diye iç geçirdim. "Ölçekte benim acım."

Başını sallayarak gülümsedi. "Bu yoldan daha önce de geçtiniz."

"Evet."

Mia bana bir bardak soğuk su uzattı. Bir sayfayı dinlerken kulağını omzuna yaslamıştı. "Affedersiniz."

Dr. Evans dahili telefonun düğmesine bastı. "Alvin, artık içeri gelip Bay Lopez'e banyosunu yaptırabilirsin."

"Ben almayayım."

"Güven bana Mark, bu senin için değil." Çizelgeyi kapattı. "Size iyi günler."

"Oh, evet, sen de, Doktor." O giderken kıs kıs güldüm. Alvin sırtarak içeri girdi. "Hazır mısın Mark?"

"Umarım bunun için yavaş ve acı dolu bir ölümle ölürsün."

***

Mia

On iki saat, iki ameliyat ve ölümün kıyısından döndükten sonra oldukça yorgundum. Hafta hızla geçmişti ve The Grid'de yapılacak Cuma gecesi hakkında çok fazla dedikodu vardı. Kulağa eğlenceli geliyordu. Ancak, vardiya bittiğinde insanların sorunlarının ağırlığı beni asla terk etmedi. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Çalışanlarla sosyalleşmek beni ilgilendiren bir şey değildi.

"Lopez bir akşam yemeği daha istiyor." Hemşirelerden biri başını salladı. Mark bu hafta personelin gözüne girmeye başlamıştı. Yaşlı kadınlarla fena halde flört ediyordu ve Alvin'in de dikkatini çekmiş görünüyordu.

Elimi kaldırdım, istasyonun arkasından çantamı ve kitabımı aldım ve aceleyle odasına girdim.

"Yeterince şikayet edersem seni içeri göndereceklerini biliyordum." Seksi bir sırıtışla parladı. Tanrım, gözleri tam içime bakıyordu. Bazen kendimi savunmasız hissetmeme neden oluyordu.

"Vardiyam bitti, Binbaşı. Sizin için getirebileceğim bir şey var mı?"

"Lütfen, ter fabrikasında yapılmamış bir şey olsun." Etini ve sosunu itti. "Daha kötülerini de yedim ama artık dayanamıyorum. Pencereden Marie Callender's'ı görebiliyorken olmaz. Bu biraz acımasızca, öyle değil mi?"

Çantamı açıp çoban böreğimi çıkarmadan önce güldüm. "Al bakalım."

Kapağın altından bakarken gözleri parladı. "Peki, beni yandan becer." Sırıttığında gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Bu his

Bana verdiği Şey alışık olduğumdan farklıydı. "Bunu sen mi yaptın?" Çantamı kapatıp kapıya yönelmeden önce hızlıca başımı salladım.

"Nereye gidiyorsun?" "Eve."

"Neden?"

"Yorulдум."

"Ama ben sıkıldım." Arkamı dönüp kollarımı kavuşturduğumda onun şakacı sırıtışını gördüm.

"Dedikodum var. Kızlar bunu sever, değil mi?"

"Hemşirelerin çoğunun kim olduğunu bilecek kadar uzun süredir burada değilim."

Yüzü buruştu ve başka bir açđ deneyeceğini görebiliyordum. "Okumayı sevdiğini duydum."

Bu beni şaşırttı. "Sen nasıl-" Gözlerimi kapattım. "Sen ve Molly neden benim hakkımda konuşuyorsunuz?"

"Nelerden hoşlandığını bilmek istedim." "Neden?"

Çoban böreği kabının kapağını kucağına atarken sorumu duymazdan geldi ve tepsisinden plastik bir kaşık alıp içine daldı.

"Mia." Dr. Evans kafasını kapıdan içeri uzattı, sonra durup ikimize de baktı. "Dışarı mı çıkıyorsunuz?"

İç çekmek istedim ama kendimi tuttum. Mark'ın beni dikkatle izlediğini fark ettim.

"Hayır, sanırım eve gideceğim."

"Örnek olarak." Kapıyı kapatırken omuz silkti. Biliyorum, biliyorum, ben yalnız biriyim.

Sahte bir gülümsemeyle Mark'a döndüm. "Ben gideyim artık. Sonra görüşürüz." Tam kapının kolunu kavradığım sırada konuştu.

"Yemek için teşekkürler. Gerçekten çok lezzetli. Sığır etine göre büyük bir gelişme."

"Sorun değil."

Koridora yöneldim ve kimsenin beni fark etmemesini umdum. Sadece eve gitmek istiyordum.

***

Tak tak. Yumruğum, beni her zamanki sakızlı gülümsemesiyle karşılayan alt kat komşumun kapısıyla buluştu.

"Vardiya mı?"

"Uzun ama iyi."

Omzunu kapı aralığına yasladı. "Farklı görünüyorsun." Gözlerini bana dikti. "Bana bir şey söylemiyorsun."

Elimi uzattım. Islık çaldı ve bir an sonra Sibiry'a kurdu köpeğimiz Butters koşarak bana doğru geldi, göğsüme atladı ve neredeyse beni yere seriyordu. Kocaman bir köpekti ve ağırlığı benden biraz daha azdı. Bir süre önce, yirmi yılı aşkın bir süredir binada yaşayan komşumuz vefat etti. Bir şekilde köpek hepimize kaldı, biz de sırayla ona baktık. Butters'ın bana karşı küçük bir bağlılığı var gibiydi. Kocaman pembe dili yüzümü boydan boya yalıyordu.

"Sadece uyumam gerek." Butters'a beni takip etmesini söyledim. "Sonra görüşürüz, Ed."

Ağır asansör kapısı kapandı ve kısa süre sonra sanat stüdyosu tarzındaki daireme adım attım. Kyle, en iyi arkadaşım, ve ben burayı kiraladık. Sonunda iki ay önce beni buraya taşınmaya ikna etti. Bir ay önce çalışmalarını sergilemek üzere büyük bir sanat galerisinde yer kazandığı haberini aldı. Gittiğinde kalbimin kırıldığını söylemek hafif kalır.

Artık kocaman bir dairem vardı, tabandan tavana pencereler yaklaşık otuz fit yüksekliğindeydi ve paylaşacak kimsem yoktu.

Dün geceki pizzayı alıp tabağa koydum, buzdolabından bir şişe su aldım ve kanepeye yöneldim. Butters da beni takip etti ve yanıma yerleşti. Normalde yemek yapardım ama bu vardiyalar canımı sıkmaya başlamıştı. Yapmam gereken zamanlarda mola vermiyordum ve aynı zamanda gönüllü olarak

yerel tıp merkezi. Kötü bir hataydı. Chucks ayakkabılarımı yere bıraktım, dizlerimi yukarı çektim ve televizyonu açtım.

Yatağa ne zaman girdiğimden emin değildim. Hava karanlıktı ve ay, ışık kullanmama gerek bırakmayacak kadar parlıyordu. Battaniyelerin arasına girdiğimde yatağı okşadım ve Butters kendini önüme attı. Kolumu göğsüne doladım ve başımı onunkinin yanına gömdüm.

"Seni seviyorum oğlum." Başını öptüm ve gözlerimi kapattım.

***

Manuel

Parmaklarımın arasında dört as vardı, yani şansım oldukça yüksekti. Temizlik yapan Koca Joe yanıma oturdu, her an kalp krizinden bayılacakmış gibi görünüyordu. Keşke karşısına otursaydım da yüzünü okuyabilseydim, ama öyle bir şansım yoktu. Onun yerine blöf yapmam gerekiyordu.

Sırtımdan aşağıya doğru sürekli akan ter boynumu kaşındırıyordu. Bu eli kazanmam gerekiyordu yoksa Noah yine yüzüme kapanacaktı.

"Pas," dedi karşımdaki sıska adam ve elindeki kartları masanın ortasına fırlattı.

Tavandan tek bir kabloyla sarkan ampul titreyerek hepimizin başını kaldırmasına neden oldu. Depo bir et pazarıydı ve burada, bu turnuvaları düzenledikleri arka tarafta bile et kokuyordu.

Bir sonraki adamın hamlesini beklemek için yer değiştirirken sandalyem gıcırdadı.

"Katla." Ayağa kalkıp bara yönelmeden önce içini çekti.

Etrafta birkaç kez gördüğüm sarışın kadın düşünürken parmaklarının arasında kırmızı bir çipi evirip çevirdi.

"Bin arttırıyorum." Yığının içine siyah bir çip attı.
Olmadan Tereddüt ediyorum, I yerleştirildibenim
Fişler. "I bkz. ve iki bin arttırıyorum."
"Görüyorum." Koca Joe fişlerini alıp bundan sonra ne
olacağını görmek için bekledi.

***

Buz alımda iyi hissettirdi ama yatak daha da iyi geldi.
"Sana ne oldu böyle?" Rezervasyon departmanındaki
kızlardan biri kafasını odama uzattı.
"Yanlış yer, yanlış zaman," diye yalan söyledim ve kafama
inen yumruğunun görüntüsünü olabildiğince uzağa ittim.
Kafatasımı çatlatan borunun sesi hâlâ kulaklarımda
çınliyordu. Kart oyununa dair anılar bulanıktı.
"Buna baktırmak isteyebilirsin. Tanrım, suç duyurusunda
bulunacak mısın?"
Neredeyse gülüyordum. Hayatım şu anda o kadar
boktandı ki, ihtiyacım olan son şey bokuma daha fazla
insanın karışmasıydı.
"Hayır, evrak işlerine değmez."
E-postamı açmadan önce o gidene kadar bekledim. Hiçbir
şey yoktu.
Benimle dalga mı geçiyorsun?

***

Mark

Mia'yı görmeyeli iki gün olmuştu. Hemşire Alvin ve kapı
tokmağı gibi bir kişiliği olan başka bir kadın bana takılıp
kalmışlardı. Can sıkıntısı iyi yaptığım bir şey değildi. Cole ve
Abigail ziyaret etmek istediler ama onlara evde kalmalarını
söyledim. Yapabilecekleri bir şey yoktu ve evde onlara
ihtiyaç vardı.

Serumun hızlı bir hareketiyle kendimi lanet olası yataktan kurtardım. Ne zaman yemek yiyeceğimin, ne zaman uyuyacağımın, ilaçlarımı ne zaman alacağımın söylenmesinden hoşlanmıyordum. Yetişkin bir adamdım ve rutinime geri dönmem gerekiyordu.

"Ahh," diye inledim bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallarken. Ayaklarım yere basar basmaz kendimi ayakta durur pozisyona getirdim. Sıkıcı ağrıyı geri iterek kapıya doğru ilerledim. Dışarı çıkmadan hemen önce aynada kendimi gördüm. Çıplak kığım tüm dünyanın görmesi için dışarıda duruyordu. Hah.

Koridor kalabalıktı, bir sürü şey oluyordu. Bu mükemmeldi. Odamın karşısındaki açık sandalyeye geçerken ayaklarımı kurşun gibi hissediyordum. Gülünç elbisemi bacaklarımın altına sokarak arkama yaslandım ve insanların yanımdan vızıldayarak geçişini izledim.

Hemşire Vikki Taylor beni bulana kadar özgürlüğüm bir buçuk saat sürdü.

Kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, önlüğü parlak limon yeşiliydi ve -evet- Crocs'unun ayak parmaklarında küçük çıkartmalar vardı. Yorum yok.

"Bay Lopez," gözlerini bana dikti, "yatak dışında ne yapıyorsunuz?"

"Seni tekrar görmek istedim." Ona öldürücü bir gülümseme fırlattım. "Bunu hissediyor musun?"

"Ne?" diye sordu.

"Bu." Dikkatlice eline uzandım ve beni izleyen diğer hanımlara bakarken kızardığını gördüm. "Aramızdaki bağ." Gözlerini devirdi ama onu yakaladığımı söyleyebilirim. "Oh, Hemşire Taylor, o güzel kafanızın içinde neler oluyor?"

"Bay Lopez." Kaşlarını çattı ama elini elimden çekmedi.

"Benim hakkımda uygunsuz şeyler mi düşünüyorsun?" "Hayır!" Sesi yükseldi ama bu hoşuna gitmişti.

"Sen küçük, pis bir hemşiresin, değil mi?" Dengesiz ayaklarımın üzerinde doğruldum. "Bak, şimdi de diğer hanımları

kızardı." Güldüm ama sonra Mia'nın Dr. Evans'ın yanında yürüdüğünü gördüm, beni fark etmeden önce el sallayarak veda etti.

"Bay Lopez, yatağa, hemen!" Hemşire Taylor bileğini kapıma doğru salladı. "İlerleyin."

"Tamam, tamam." Elimi kaldırdım, sonra döndüm ve çıplak kışıma bakıp nefes nefese kaldıklarını duydum. "Sadece beni hatırlamanız için bir şey hanımlar."

Birisi güldü. "Oh, o korkunç!" "Ben olsam ısırdım!" diye ekledi bir başkası.

Omzumun üzerinden el salladım ve hücre kapısını arkamdan kapattım.

Hemşire Taylor geldi ve serumumu geri taktı. zaman o güldü ve kızardı. O da itilmiş iğneye bir ağrı kesici koydu ve bir daha ayrılmamam konusunda beni uyardı. Söylemeye gerek yok, koridordaki yolculuğumdan sonra oldukça hızlı bir şekilde uykuya daldım. Ayrıca, ilaçların etkisi geçmedi.

uzun bir süre.

***

Okuldan nefret ederdim; uyum sağlayamazdım. Kavga ederek zorbaları uzak tutuyordum. Çocuklar acımasızdı ve sarhoş bir annem olduğu için, nerede yaşadığım için, ne giydiğim için benimle uğraşıyorlardı. Görünüşe göre hiçbir yere uyum sağlayamıyordum. Gözyaşları sadece durumu daha da kötüleştiriyordu ve korku onlarda işe yarayan tek numara gibi görünüyordu.

"Bak, acaba o çantada annesi için biraz içki var mı? Babasının olmamasına şaşmamalı. Muhtemelen sarhoş yaşlı karısından kaçmak için kendini öldürmüştür!" Hayatımı cehenneme çevirmeye bayılan o küçük pislik Tommy'ydi.

"Siktir git." Yedi yaşında bir çocuk için fazla büyük bir ağzım vardı.

Bir anda dört çocuk daha belirdi ve Tommy'nin sırtışı

d a h a d a büyüdü. Kitap çantamı bıraktım ve

kıçımın tekmelenmesi için.

"Hadi şu işi bitirelim." Yumruklarım yüzümü korumak için havaya kalktı.

En büyük çocuk öne çıktı ve bir yumruk savurdu, ama ben eğildim ve etrafından dolaştım. İlk yumruğu asla ben atmazdım. Bazı ahlaki değerlerim vardı.

Ne olduğunu anlamadan tüm çocuklar etrafımda bir çember oluşturdu ve ilahi söylemeye başladılar.

"Karavan pisliği, sarhoş pislik... hadi hepimiz onun kıçına tekme basalım." Birisi çocuklardan birini çevirdi ve taşaklarına tekme attı. Ne? Karnıma yediğim bir yumruk beni kendime getirdi. Gerçeklik. I sallandı, Diz çöktü, vetekmeledi Körü körüne, yapıyor Bu pislikleri sırtımdan atmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Çocuklar kıçlarına tekmeyi yedikten sonra nefes almak için eğildim. Kanlı burnum gömleğime damlıyordu. Bana yardım eden çocuk yanıma geldi ve omzumu sıvazladı.

"İyi misin?"

"Evet,
teşekkürler."

"Ben Cole."

"Mark."

"Biliyorum." Başını salladı ve kanlı alnını sildi. "Geçen gece dadım Abigail'le tanışmıştın."

Dudağımı ısırdım ve keşke onu dövebilseydim dedim. Onun evinde dilendiğimi bildiği için çok utanmıştım.

"Aç mısın?" Sanki umurunda değilmiş gibi sırt çantamı bana uzattı.

Biraz tereddüt ettikten sonra "Evet, yiyebilirim" diye cevap verdim. Yolda ilerlemeye başladık. "Bunun için teşekkürler."

"Tabii, onlar pislik."

Güldüm. Görünüşe göre bir denizci gibi küfreden tek kişi ben değilmişim.

Yeşil kamyonetin bize doğru geldiğini gördüğümde Cole'un yoluna varmak üzereydik. Onun kamyoneti olduğunu biliyordum.

Kahretsın.

Cole ruh halimin değiştiğini hissetti ve kestirmeden gitmemizi önerdi. Kamyon yavaşlayıp camı açılmadan önce ormanın içine doğru birkaç metre gitmiştik. Cole kendimizi saklamak için beni bir kayanın arkasına çekti.

"Kim o?"

***

Kocaman bir nefes alarak ileri atıldım. Terden sıırılsıklam olmuştum ve oradan çıkmazsam patlayacakmışım gibi hissediyordum.

"Çık dışarı, çık dışarı!" şakağımın yan tarafına vurdum.

Bir kez daha çekerek kendimi kurtardım ve tökezleyerek dolaba doğru yürüdüm. Çantamı ayaklarımın dibine bıraktım, kıyafetlerimi çekerken eğildim ve büküldüm, canım çok acıyordu ama fark etmedim bile.

Kot pantolonumu giymiştim ve kapı açılıp Mia olduğu yerde durduğunda düğmelerle uğraşıyordum. Gözleri önce çıplak karnıma, sonra da açık kotuma kaydı.

"Ne yapıyorsun?" Elindeki çizelgeyi masanın üzerine fırlattı. "Buradan çıkmam gerek." Kollarımı kaldırmaya çalıştım.

ama olmuyordu.

"Hayır, Mark." Beni durdurmak için ellerini omuzlarıma koydu. "Ne oldu?"

Zihnim dönüyordu. "Gitmem gerek."

"Hayır, gidemezsin." Eli göğsümde, çılgın kalp atışlarımın üzerinde hareket etti. "Dakikada bir mil hızla gidiyorsun, Mark. Lütfen biraz dur ve sakinleş."

Yeşil gözleri meydan okurcasına benimkileri tuttu ve ben avucundan gelen serinliğe uyum sağladım. Ten tene değmiştik. Kıpırdandı ve onu çıkarmaya başladı, ama beni şaşırtarak elim onunkinin üstüne geldi.

"Henüz değil," diye fısıldadım.

Gözleri teması hiç kesmedi. "Tamam."

Aramızda iki metre vardı ama taze vanilya kokusu beni buldu ve içimdeki fırtınayı dindirmeye yardımcı oldu. Anıları kovmak için zihnimde bir kibrit yaktım. Eğer onlara karşı agresif olmazsam, bir saat içinde geri dönüp beni tekrar rahatsız edeceklerdi.

Geri çekildim ve başımı öne eğdim. Bu düşünce aklıma gelmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Artık ağrı kesici yok, tamam mı? Kafamı biraz karıştırıyor gibi görünüyor." Gülümsemeye çalıştım ve küçük bir gülümsemeye karşılık aldım. "Birkaç gün sonra buradan çıkarsın ve evine gidebilirsin." Arkasını döndü ve dosyasını aldı. "Doktoru çağırıp neleri değiştirebileceğimize bakacağım.

Bazı insanlar farklı tepkiler verir-"

"Hayır, artık yok, lütfen Mia. Kendi ayaklarımın üzerinde durmayı tercih ederim, kafamın içinde değil."

"Tamam." Gülümsedi. "Anladım, ama Alvin'i çağırıp terini yıkatmadan önce üzerine bir şeyler giy. Yapacak işlerim var." Ona bir tokat atmak için uzandım ama o güldü ve elimi savuşturdu.

"Terbiyeli ol." Kıkırdarak odadan çıktı. Mia'nın ziyaretiyle rahatlamış bir halde yatağa döndüm.

Yumuşak bir şey yüzüme dokunduğunda uyandım. Umursamayacak kadar yorgundum. Gecenin çoğunu duvara bakarak geçirmiştım, tekrar uyumak istemiyordum. Yine yanağıma dokundu. Gözlerimi açtım ve karşımda bana sırtan Keith'i gördüm.

Harika.

"Günaydın, günışığı."

"Seni buraya kim aldı?" Dik oturabilmek için yatağın üzerindeki düğmeye bastım.

Homurdandı. "Birileri huysuzlanmış. Seni yeterince beslemiyorlar mı?"

"Lafı açılmışken, bana bir şey getirmeye geldiğini söyle-" Keith bir Wendy's poşetini havaya kaldırdı. "Wendy's mi?" Homurdandım. Genelde fast food'dan nefret ederdim ama şu anda onun sandalyesinin altındaki sakızı bile yiyebilirdim, o kadar acıkmıştım ki. "Ver bana!" I

Çantayı elinden kaptı ve iki hamburger ile ekstra büyük boy patates kızartması çıkardı.

"Kasındaki yırtık nasıl?" Keith hamburgerinden kocaman bir ısırık alırken ayaklarını yatağıma uzattı.

"Dize saplanan bıçaktan daha iyidir."

"Ya da kulaktaki camdan."

"Ohhh, evet!" İçim burkuldu. "Zor birkaç haftaydı." Kapı açıldı ve içeri Dr. Evans ile Mia girdi.

"Görüyorum ki iştahınız yerine gelmiş." Dr. Evans yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

"Hiç gitmedi." Hamburgeri ağızma biraz daha tıktırdım. Keith doğru söylediğime güldü.

"Vurulduktan sonra tercih edeceğim ilk yiyecek yağlı bir hamburger olmazdı." Dr. Evans bir an düşündü, sonra kararlı bir ifadeyle Mia'ya baktı. "Az pişmiş bir fileminyon, yanında kuşkonmaz ve fırında patates isterdim." Adam arkasını döndüğünde Mia gözlerini devirdi. Hah. Bu beni gülümsetti.

"Bak ne diyeceğim doktor, vurulduğunda hamburger sana iyi gelecek mi gelmeyecek mi göreceğiz." Dr. Evans çizelgesine yazmaya başlamadan önce bana garip bir bakış attı. "Görünüşe göre yarın eve gidebilirsin."

"Küçük bir hanım mutlu olacak." Keith çöpünü topladı ve ikinci hamburgerini yemeye başladı. "Livy kesinlikle yaramazlaşıyor."

"O yarı Savi." Sırıttım. Küçük yardımcımı özlemiştim. Savannah'nın Cole'la pek fazla zamanı olmuyordu, bu yüzden Keith ve ben elimizden geldiğince yardım etmeye çalışıyorduk.

"Ne zaman çalışmaya başlayabilirim doktor?" "Birkaç hafta daha-"

"Sahada bize ihtiyaç var." Sözümlü kestim ve Keith'e baktım.

"Destansı bir yolculuk olacak." Keith'in heyecan seviyesi tüylerimi diken diken etmişti.

"Mark, vuruldun-"

"Dr. Flynn nerede?" Sesimin bir pislik gibi çıkmasından nefret ediyordum ama beni erkenden taburcu edeceğini biliyordum. Çabucak iyileştim ve

ortalama bir insandan daha iyi acı çekiyor. Bu geziyi kaçırmazdım.

Doktorun dudakları dişlerinin üzerine kıvrıldı; kendisini aşmamdan hoşlanmıyordu. Yine de kararını dikkatle tarttığını görebiliyordum.

"Peki, eğer siz erkeklerle işler böyle yürüyorsa. Sanırım sizi temize çıkarmaktan başka çarem yok."

Mia'nın bakışları onunkilere kaydı. "Dr. Evans, bunun doğru olduğunu sanmıyorum-"

"İkinci bir görüş aramıyorum, Mia." Mia yüzünde tuhaf bir ifadeyle öylece dururken, hışımla odadan çıktı.

Keith telefonunu çıkardı ve mesaj atmaya başladı. Muhtemelen Cole'dur.

Mia, Keith'in yanındaki açık sandalyeye oturdu. "Mark, eğer iç dikişlerini yırtarsan, işler gerçekten çok hızlı bir şekilde kötüye gidebilir."

"İyi olacağım. Daha kötülerini de atlattım." "Gerçekten buna değer mi?"

Çöpümü ittim. "Spor olsun diye çocukları kaçıran ve onlara işkence eden birini alaşağı etmeye değer mi? Evet, değer."

Keith kafasını kaldırdı, şüphesiz ona karşı çok açık olduğum için. Evet, gizlilik anlaşması imzaladılar ama yine de.

Eğildi, bir kızartma aldı ve ucunu kemirmeye başladı. Keith ikimize de sırttı.

"Mark'tan yemek çalan son kız ona kurabiye pişirmek zorunda kalmıştı."

Buna güldüm. Savannah'nın taşakları vardı ve öyle görünüyordu ki Mia'nın da vardı.

"Benim çoban turtamı yedi, yani ödeştik." Bana göz kırptı.

"Ee Mia, senin hikâyen ne?" Keith telefonunu bir kenara koyarken sordu.

"Pek bir şeyim yok." Telsizinden bir sayfa geçerken ayağa kalktı.

"Mia, 334 numaralı odadaki hasta seni istiyor... yardımına ihtiyacımız var," dedi telsizdeki kadın panik içinde.

Yüzü düştü, endişe yüz hatlarına yayıldı. "Kenny'ye yolda olduğumu söyle. Koluna dokunmayın." Bize baktı. "Gitmem gerek."

Kapıdan hızla çıkarken Keith, "Görüşürüz," diye seslendi. Başını tekrar bana çevirmek için zaman ayırdı. "Kızartmanı yemesine izin verdin."

"Siktir git."

Uzaktan kumandaya uzanırken güldü.

"Oh, kalıyor musun?" Alaycıydı ama kalmasını istediğimi biliyordu.

***

Mia

"Hayır! Dokunma bana!" Hemşire Taylor ona bir iğne daha batırmaya çalışırken Kenny çığlık attı. "Ölmek istiyorum!" "Kenny! Sakinleşmen gerek. Seni iyileştirmek için buradayız.

daha iyi-"

"Senin kobayın olmayacağım."

Hemşire denizinin arasından sıyrıldım ve orada olduğumu görebildiğinden emin oldum. Sağ elini tuttum ve sıkıca sıktım. Vahşi gözleri benimkileri buldu ve beni çağırmadan önce onu çok fazla zorladıklarını görebiliyordum.

"Ben artık buradayım. Bana bak." Sesimi alçalttım ve temkinli bir şekilde yatağın kabul edeceğini bildiğim tarafına oturmak için hareket ettim. "Sen ve benden başka kimse yok."

Kendini çıkıntıdan aşağı bırakırken eli sıkıydı.

"N e r e d e y d i n ? Seni kaybettim." Gözyaşlarımı geri ittim O bunu söylediğinde hep tehdit ederdi.

"Hep buradayım Kenny, hep buradayım." Elinin arkasını öptüm.

"Korkuyorum," diye itiraf etti, sonra dudağı titremeye başladı. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Biliyorum," boğazım daraldı, "ama sana ilaçlarını vermemiz gerekiyor. Tamam mı?" Vikki Taylor'dan iğneyi alırken başını salladı.

Kenny'nin kasları kısa sürede gevşedi ve gözleri ağırlaştı. Yüzeye çıkmaya çalışan duygularımla savaştım. Kaderin, kontrolün kendisinde olduğunu göstermek için berbat bir yolu vardı.

"Vay canına, tamam, iyi işti millet." Dr. Evans kapıda belirdi. "Vizitemize geri dönelim."

Hemşirelerden birkaçı giderken omzumu sıvazladı. Kenny'nin battaniyelerini sıcak tutsun diye kollarına doladım. "İyi misin?" Dr. Evans içeri girerken sordu

Oda.

"Evet." Ayağa kalkarken sırtımı ona döndüm. "Mia, bağlanamazsın."

"Değilim," diye karşılık verdim.

"Kenny ile aranızda bir bağ olduğu için mutluyum ama onun zamanı dolmak üzere."

"Yapma." Ayak parmaklarımdın üzerinde döndüm. "Birisi hakkında burada değilmiş gibi konuşmaya cüret etme."

Evans şaşkın bir ifadeyle duvara yaslandı. İşimin benim için ne kadar önemli olduğunu asla anlayamayacaktı.

"Kenny'nin beyni kapanıyor. Seni annesi sanıyor."

"O on beş yaşında. Onu biraz olsun rahatlatılabileceğim kadar kötü mü?"

"Hayır," diye omuz silkti, "sadece bundan sonra geri dönemeyeceğin için endişeliyim. Her an olabilir."

"Gitmem gerek." Yanından geçip gittim.

Bu hastaneye geldiğimden beri Kenny benim annesi olduğumu düşünmeye başladı. Onunla ilgilenen kimsesi yoktu. Evet, ona bağlıydım ama bunun iyi bir nedeni vardı. Ayrıca, o bir çocuktı.

Derin nefesler alırken tezgâha doğru uzandım. Tek yapmak istediğim tekmelemek ve dünyaya bağırmaktı.

Dr. Evans göründü ve bana doğru ilerledi, ben de ters yöne döndüm ve sessiz bir koridorda aceleyle ilerledim.

Başımı arkaya yaslayarak kendimi serin zemine bıraktım. Yanaklarımdan süzülen birkaç damla gözyaşını tutamadım.

Cep telefonum çaldı ve onu serbest bıraktım. Arayanın kimliğini gördüğümde görmezden geldim.

Gözlerimi sımsıkı kapattığımda göğsümden bir acının boşalmasına izin verdim. İçimi parçaladı ve bedenim bir hıçkırıkla sarsıldı. Hayat bazen çok adaletsizdi. Kendimi tamamen kaybetmemek için kontrollü bir iç çektim, bu defalarca kullandığım bir araçtı. Kimse bir hemşireyi üzgün görmek istemezdi. İnsanların umudunu kaybetmesine neden oluyordu.

"Bu koridor dolu mu?" Mark kot pantolon ve tişört giymiş bir halde önümde duruyordu. Hızla yanaklarımı kuruladım ama işe yaramadı, çünkü daha fazla gözyaşı döküldü.

"Neden yatakta değilsin?" Sesim kesikti.

"Oh, bilirsiniz, sadece biraz temiz hastane havası almak istedim." Derin bir nefes alır gibi ellerini yüzünde gezdirdi. Kıkırdadım. Komik biriydi. "Yorgun görünüyorsun."

"Beat, nasıl hissettiğimi tarif etmiyor."

Yanıma oturmak için dikkatlice hareket etti. "Eyvah, Mark, lütfen dikkatli ol."

"Oh, lütfen, ben iyiyim." Endişemi görmezden geldi. "Sadece bayanlar beni ziyaret etsin diye acı çekiyormuş gibi yapıyorum." Bana şakacı bir bakış fırlattı.

"Berbatsın." İç çekerek ağrıyı uzaklaştırmaya çalıştım. "Yani yarın mı gidiyorsun?"

"Öyle görünüyor." Bana en yakın bacağını uzattı. "Bir sonraki görevin ne zaman?"

Yüzümü okumak istercesine bana baktı. "Birkaç gün."

"Birkaç gün mü?" Ona başımı salladım. "Vay canına, sen Buna hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Sırıttı ve ben onun zihinsel olarak... olduğunu görebiliyordum. "Oldukça tehlikeli mi?" Yardım edemedim ama sordum.

Omuz silktili; bu sorunun ona çok sorulduğunu tahmin ediyordum. "Her zaman öyledir."

"Bu seni korkutmuyor mu?" "Hayır, daha çok bir telaş."

"Evet, mermilerin uçuşması kulağa acele gibi geliyor." Kaşlarımı kaldırdım ama bu konunun beni aştığının farkındaydım. Kenny'nin durumu bugün beni gerçekten zorluyordu.

Kıkırdadı. "Bıaklamalardan, rehinelerden, uyuşturucu baronlarından, bombalardan ve kara mayınlarından bahsetmiyorum bile."

Başım arkaya düştü ve gözlerimi kapattım. "Tanrım. Bunu neden yapıyorsun?"

Cevap vermedi ve gözlerimi açtığımda onu duvara bakarken gördüm.

"Özür dilerim, orada çizgiyi aştım."

"Hayır, pek sayılmaz. Bildiğim tek şey bu. On yedi yaşımdan beri hayatım bu."

"Bir ailen var mı?" Kelimeler dilimden döküldü. "Var."

Midem bulandı. Bu da neydi böyle?

Mark dönüp bana baktı. "Kardeşlerim ve evlatlık annem var. Benim hayatım diğerlerinden farklı ve kadınlar kısa süre sonra hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolmamdan hoşlanmadıklarını fark ediyorlar. Bu hepimizin verdiği bir savaş. Bir ilişkiye sahip olmak oldukça zor."

"Bu zor olmalı." Gözlerinin içine baktım; beni çılgınca etkiliyor gibiydiler. Yüz hatları güçlü ve belirgin olmakla birlikte yumuşak bir tonu vardı. Kendine güven aşıliyordu.

"Yalnız olabiliyor," diye itiraf etti. "Kız arkadaşın çok fazla soru sormaya başladığında, diyelim ki o noktaya geldiğimizde, genellikle bitirmek zorunda kalırsın." Yine de arada bir işe yarayabilir, dedim Cole ve Savi'yi düşünerek kendime.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Mm," diye homurdandı, gözleri bir şey arıyordu ama ne olduğundan emin değildim.

"Seni odana götürmeliyim."

"Yarın alışıyor musun?" Sorusu beni şaşırttı. "Evet."

"Güzel."

Hızlı bir hareketle topallayarak ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve neredeyse beni yerden kaldıracaktı. Kahverengi gözleri gözlerime kilitlendi ve parmağının tersiyle bir damla gözyaşımı yakaladı. Onun dokunuşuna karşılık vermemek için kendimle savaşmak zorunda kaldım.

"Böyle güzel bir kızı ağlarken görmek acı veriyor," diye fısıldadı kulağımın dibine. Nefesi kırmızı bir Starburst gibi kokuyordu ve ağzım neredeyse istekle sulanıyordu.

Yüzü tekrar eğlenceli bir havaya bürünmeden önce bakışları benimkileri tuttu. Benimle kollarını birleştirmeyi teklif etti. Ona bir glmsemi verdim.

"Ne?" diye alay etti. "Dşebilirim, Mia. Dşmemi mi istiyorsun?"

"Ah, doğru." Elini savuşturdum ama onunla kollarımı birleştirdim. Vay canına, kolları kocaman ve beton kadar sertti. "Hey, oldukça sıcaksın, Mark." Onu durdurdum ve alnına dokunmak için elimi hareket ettirdim.

"Gerçekten mi Mia?" diye şaka yaptı. "İş yerinde benimle açıkça flört m ediyorsun?"

"Oh, dur." Gözlerimi devirdim ama gerçekten de çok sıcak hissettiriyordu. Dokunuşum karşısında gözlerinin kapanmamak için mücadele ettiğini fark ettim.

"Hemşire Taylor bundan hiç hoşlanmayacak." Dramatik bir i çekişle gözleri parladı. "Yapman gerekeni yap." Kollarını sanki vücudunun her tarafını hissetmeme izin verecekmiş gibi açtı.

Gülmek zorunda kaldım. "Nasıl hissediyorsun? Gerçekten mi?" "Senin yanındayken mi? Ya da genel olarak?"

Yanaklarım ısındı. "Hayatındaki bütün kadınlarla flört eder misin?"

"Hayatımdaki kadınların çoğu teyzelerim ya da grmcelerim, yani hayır, aşırı değil."

Glmsememeye çalıştım ama Mark'ın etrafında olmanın bulaşıcı bir yanı vardı.

Bizi odasına doğru götürdü. "Ancak, Livy var. Bu güzellik beni serçe parmağının etrafına sardı. O benim küçük yeğenim, gemiyi memlekette işletiyor."

"Livy tatlı bir isim." Onun hakkında bu şekilde konuşmasına bayıldım. Bu onun karakteri hakkında çok şey gösteriyordu.

Yanlış adım attığında kol kasları esnedi ama bunu görmezden geldi ve hemen tekrar başladı.

"Tatlılığının sizi kandırmasına izin vermeyin. Onda annesinin alınganlığı ve babasının inatçılığı var. Üçü ölümcül bir kombinasyon."

"Görünüşe göre hepiniz yakınsınız." Yatağına dönmesine yardım ettim.

"Şey, biz aileyiz, yani biliyorsun."

Başımı salladım ve bir başka acı hissini daha uzaklaştırdım.

"Peki ya sen?"

"Ben mi?"

"Evet, sen." Yorganı üzerine örttüğümde gülümsedi.

"Annem de babam da birlikte, kardeşim yok."

"Yaklaştın mı?"

"Olmak istediğim kadar yakın," diye dürüstçe cevap verdim. Ateşini ölçtüm ama gayet iyiydi.

"Sanırım senin yanındayken doğal olarak ateşim çıkıyor."

"Keşke olsaydı. Ben hep üşüyorum." Elimi koluna koydum. "Gördün mü?"

Eli benimkinin üzerine düştü. "Ve ben her zaman sıcağım. Gördün mü, birbirimize çok yaklaşıyoruz."

Gitmek için döndüm ama geçen seferki gibi elimi tuttu. "Yarın bana veda edecek misin?"

"Evet." Cevabımı bitirmeden önce beklenmedik yumrunun nefes borumdan aşağı kaymasını bekledim. "Tabii ki."

***

Giyinik bir şekilde yatağıma girip kısa süre sonra bayılana kadar ev o kadar da iyi hissettirmiyordu.

"Neden sadece hemşire olmak istediğini anlamıyorum, Mia," diye yakındı annem kapı aralığımdan.

"Yaptığım işi seviyorum. Bu da bir şey sayılmaz mı?"

"Hayır, yeteneğini boşa harcarken olmaz." Babamın içeri girerken çıkardığı sesle kapı koluna uzandım.

"Benim hayatım, benim yolum." Kapıyı yüzüne kapattım, saygısızlık etmemek için nazikçe, ama ne demek istediğimi anlatmak için. Bu benim hayatımdı ve ihtiyacım olan son şey babamın da fikrini söylemesiydi.

Sıcak, pis kokulu nefesi burnuma doldu ve beni her zamanki gece döngümden uyandırdı. İki buz mavisi göz bana baktı, sonra dili yüzümü boydan boya yaladı. Bu onun yeni şeyi gibi görünüyordu.

İğrenç.

"Günaydın oğlum." Kulağının hemen arkasını okşadım. "Acıkmış olmalısın."

Havladı ve battaniyelerin bir kısmını da yanına alarak yataktan atladı. İnledim ve saate bakmak için başımı çevirdim. Hay aksi!

Otuz dakika sonra ağzımda bir simitle hastanenin ön kapısından koşarak girdim. Chucks ayakkabılarımın bağı çözülmüştü, kot pantolonum ve kazağım ise doğrudan kurutucudan aldığım için ancak kurumuştü.

"Biliyorum, biliyorum." Saatini işaret eden Dr. Evans'a el salladım. Dolabım kapının yanındaydı ve iki denemeden sonra kilidi açtım. Eşyalarımı içeri attım ve koyu mavi önlüklerimi giymeye çalıştım.

Önce Kenny'yi kontrol ettim ama şu anda durumu stabil görünüyordu, yine de bugün normalden daha solgun görünüyordu. Nasıl bir Tanrı'nın böylesine sevimli bir çocuğu bu gezegene getirdiğini ve onu sevdiği her şeyden mahrum bırakıp yavaş bir ölüm sunduğunu merak ettim.

Dün onun için aldığım lolipodu annesinin yaptığı gibi cebine koydum ve başına hızlı bir öpücük kondurdum.

"Mia." Hemşire Taylor adımı seslendi ama Mark'ın kapısını açarken parmağımı kaldırdım. Odasının tamamen boşaltılmış olduğunu görünce durdum.

Ne?

"Bugün aklandığını ve g i t m e k zorunda kaldığını söylemek istedim."

"Ne kadar zaman önce?" Ağır bir kemerin göğsümü sardığını hissettim.

"Bir buçuk saat. Sanırım işe falan çağrıldılar."

Çoktan değiştirilmiş olan yatağa uzandım. "Özür dilerim. Arkadaşın olduğunu biliyorum."

"Evet, öyleydi." Vikki bana bir zarf uzatırken içimi çektim. "Bunu senin için bıraktı."

Açmadan önce onun gitmesini bekledim. Parmağım mühür boyunca ilerledi ve kırarak açtım.

Yüz yüze veda etmek istedim. Yani, bunu beklemeye almak zorundayız. Şimdilik şunu söyleyeceğim, Sonra görüşürüz, Mia. Mark.

Midem bulandı. Bu adamı iki haftadır tanıyordum. Bana bir not bırakmış olması gerçekten umurumda mıydı? Notu cebime koydum ve vardiyamın geri kalanında çalışmak üzere dışarı çıktım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

**Konum Meksika
Koordinatları:
Sınıflandırılmış**

Mark

"Al." Cole yanıma otururken bana bir kahve uzattı. On dakika içinde bir eve girecektik ama kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Kuzey Dakota'daki hastaneden ayrılalı üç hafta olmuştu. Veda etmeden ayrıldığım için nefret ediyordum.

"Neyin var senin? Bunu yapabileceğinden emin misin? Çok erken olabileceğinden korkuyordum," diye sordu silahının şarjörünü kontrol ederken.

"Ben iyiyim, bir şey yok," diye homurdandım ama ondan sert bir bakış yedim. "Sadece bir şeyler düşünüyordum."

"Gibi mi?"

"Kişisel şeyler gibi."

"Evet, ve..." Cole ağzına iğrenç sakızından bir parça attı.

"Hastanedeki kız, değil mi? Magg-"

"Mia," d i y e düzelttim ama beni tuzağa düşürdüğünü fark edince durdum.

"Numarasını aldın mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Neden? Ne anlamı var ki?" Kahvemi bitirdiğimde içimi bir mutsuzluk dalgası kapladı. "Hep aynı şekilde bitiyor."

"Çok seksi, hakkını vermeliyim."

"Ama bundan daha fazlası var."

Cole cevap vermeden önce olmayan evlilik yüzüğünü parmağında döndürmek için bir an durdu. Yakalanma ihtimalimize karşı kişisel bir şey takmamamız gerekiyordu. "Savi'den öğrendiğim bir şey varsa o da işimizin her şey olmadığıdır." Başını kaldırdı. "Hayatında yeterince boktan şey yaşadın Mark. Eğer bu kızdan gerçekten hoşlanıyorsan, devam et. Eğer sadece fiziksel bir şeyse, o zaman onu sisteminden çıkar. Aşık olduğun için kimse seni suçlamaz. Aşık olmadığın için seni suçlarlar."

"Kızı sadece bir aydır tanıdığım için aşk sözcüğünü kullanmak biraz ağır kaçıyor."

"Belki, ama Savi'ye bak. Bir resme kandım ve kızı elde edecek kadar şanslıydım."

"Evet," diye güldüm, "seni hizada tutacak biri."

"Siktir git. Gidip şu pislikleri yakalayalım."

Eve girdiğimizde hepimizin içinde kötü bir his vardı. Bir şeyler ters gidiyordu. Kapı açılırken gıcırdadı ve sallandı. Güneş ışığı pencerelerdeki siyah parmaklıkların arasından parlıyordu. Sigara dumanı keskindi ve omurgamda hızla ilerleyen anıyı geri çekmeye zorladım.

Birbirimizin arkasından dikkatle içeri girdik. Sızdıran bir musluk ve yarısı yıkanmış bulaşıklarla dolu bir lavabo yalnız olmadığımızı kanıtlıyordu. Bir süre sonra nedenini anladık.

"Çekilin!" Bir el bombası sekip ayaklarımızın dibine yuvarlandığında Cole çığlık attı. İkimiz de köşeden koşup bir kanepenin arkasına dalarken tek duyabildiğim kalp atışlarımdı.

Tehdidi gerçekten fark ettiğiniz an ile tehlikeyi hissettiğiniz an arasında bir an vardı. Tüm fişlerin önünüze serildiğini gördüğünüz ve bunun son kez olup olmayacağını merak ettiğiniz bir andı.

Bir nefes al. Tüm uzuvlarım sağlam bir şekilde bir gün daha yaşayacak mıyım?

Ses havada dolaştı ve ben kaldırılıp duvara çarpmadan hemen önce kulaklarıma çarptı. Sertçe yan tarafıma düştüm ama bir an sonra ayağa kalktım. Kafası karışmış bir sarhoş gibi etrafta tökezlerken, görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptım. Ev toz ve molozla doluydu ve ahşap şömüne rafı yerle bir olmuştu. Silahımı kaldırarak Cole'u en son gördüğüm yere doğru adımlarımı geri çektim.

Onu çökmüş bir masanın altında buldum, baygındı. Kahretsin.

Titreyen bir elle boynumdaki düğmeye bastım. "Kuzgun İki'den Tilki Bir'e."

"Tilki Bir'den Kuzgun İki'ye, orada neler oluyor?" Paul telsizden havladı.

"Raven 1 düştü. Tekrar ediyorum, Kuzgun Bir vuruldu." Tam arkamda birinin sesini duyduğumda, bir tüfek dipçığı nefes boruma doğru savruldu. Vücut ağırlığımı öne doğru vererek, o pisliği kendimden uzaklaştırmayı başardım. Hızla geri çekildim ve göğsüne iki tane patlattım. Tam dönecektim ki kafama bir şey çarptı ve vücudum kaya gibi düştü, beynim yıldızlar gördü. Bir silah sesi duydum.

Saldırgan yanımda yere düşerken Keith'in yüzü belirdi. Kocaman açılmış gözleri hâlâ şok olmuş bir ifade taşıyordu.

"İyi misin?" Keith beni sıkıca tutarak ayağa kalkmama yardım etti. Başım hafiflemişti ve başım dönüyordu ama bırakması için başımı salladım. İkimiz de Cole'u tuttuk ve evden dışarı taşındık. Ayakları toprakta bir iz bırakmıştı, bu yüzden çalıların arasından uzun yoldan gitmek zorunda kaldık. Yönümüzü belli etmemize gerek yoktu.

Paul ve John bize Rover'a kadar yardım etmek için yarıştılar. Görüşüm bulanıktı ve başım ağrıyordu ama Cole koltukta baygın yatarken hiçbir şeyin önemi yoktu.

Helikopter yolculuğu acı vericiydi ama sırtına sıkı bir destek bağlanmış olan Cole kıpırdanmaya başlamıştı ve bu iyiye işaretti.

Daha önce birçok kez olduğu gibi, pistte bir acil yardım ekibiyle karşılaştık ve hastane asansörlerine koştuk. Keith ve ben yol boyunca onun yanında kaldık, John ve Paul ise evde hasar kontrolü yaptılar. Savannah'nın buraya saldırmasını önlemek için birinin onu evcilleştirmesi gerekecekti.

Bizi ilk karşılayan Molly oldu ve Dr. Flynn'i çağırırken diğerlerine emir yağdırmaya başladı.

"Ne oldu?" Molly konuşmaların arasında bağırdı. Mia'nın koşarak geldiğini gördüm.

"El bombası."

Mia beni duyunca neredeyse donup kalıyordu. Başını salladı, sonra Cole'u altı numaralı yatağa götürmelerini emretti.

Aceleyle önümde durdu. Elleri yüzüme gitti, sonra ne yaptığını fark edince geri çekti. "Sen iyi misin?"

Siyah teçhizatıma baktım, kalçamda iki silah, uyluğumda bir bıçak vardı ve ben... şey, neredeyse bir el bombası tarafından havaya uçurulmuş gibi görünüyordum.

"Evet, ben iyiyim."

Uzandı ve nazikçe başıma dokundu. Soğuk parmakları beni hemen rahatlattı. "Tomografiye ve dikişlere ihtiyacın var."

"Dikişler," diye karşılık verdim, "ama sadece terzi sizseniz," diye şaka yaptım.

Hayal kırıklığı içinde oflarken göğsü düştü. "Tamam, hadi."

Beni sessiz bir odaya götürdü, orada yatağa oturmamı söyledi ve kesiğimi dikkatlice temizledi. Odadaki hava değişmişti. Nefes alış verişinin değişmesinden üzgün olduğunu hissettim.

Ortamı yumuşatmaya çalıştım. "Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız."

"Sanırım o el bombası dost ateşi değildi?" "Dost ateşi mi?" Seçtiği kelimelere güldüm.

"Çok fazla terim duyduğum bir yerde çalışıyorum. O çift kapıdan içeri girenleri görerseniz şaşırırsınız." Başını eğdi ve bir iç geçirdi.

"Hey," bana bakması için çenesini eğdim, "sorun ne?"

Ağzının bir tarafı yukarı doğru çekilmişti ama her zamanki şakacı hali olmadığı belliydi. "Sadece uzun birkaç hafta oldu." Başını sallayarak gülümsemeye zorladı. "Peki kötü adamları yakaladın mı?"

Daha dik oturdum, öldürdüğümüz adamları düşündüğümde vücudumun verdiği doğal tepkiydi bu. Parçası olduğum ölümlerin sayısıyla gurur duymuyordum ama bu beni rahatsız da etmiyordu. Öldürdüğümüz adamlar iyi insanlara korkunç şeyler yapmıştı.

"Evet, öyle de denebilir."

Önüme, bacaklarımın arasına geçti ve başımı tutarak ona bakmamı sağladı. "Görüşün nasıl?"

Alt dudağını yaladı. Tadının nasıl olduğunu öğrenmek için sessizce yalvardım.

"Burada şikayet yok."

Gülümsemesi gözlerine dokunuyor ve onları ısıldatıyordu. Burnu, pembe dudaklarını ortaya çıkaran mükemmel bir aşağı doğru eğime sahipti. Uzun, parlak saçları yeni yıkanmış gibi kokuyordu ve teninde yumuşak, tatlı bir koku vardı. Büyük ihtimalle şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadındı. Ona dokunmak istiyordum...

"Keşke sana bir tomografi çektirmeme izin verseydin," diyerek düşüncelerimi böldü.

"Ben iyiyim." Önce neresini öpeceğime karar vermeye çalıştım. "Ya değilsen?" Bıraktı ve geri adım attı.

"Umurunda mı?"

"Evet," diye ağzından kaçırdı, sonra patlamasını düzeltmeye çalıştı. "Yani, tabii ki benim hastamsın. Ve tüm o insanları önemsiyorum."

"O insanlar mı?" Sırıttım, bu anı seviyordum.

"Biliyor musun, bir daha düşündüm de, eminim iyisindir." O hareket etti, ben de ettim.

"Ahh..." Siktir, benim tarafım.

"İşte bu kadar. Korkunç görünümlü teçhizatını çıkar." "Gerçekten, bu-"

"Mark, lütfen," diye neredeyse yalvarıyordu, "işimi yapmama izin ver."

Ayağa kalktım, göğsüm neredeyse onunkine değiyordu ve dikkatlice yeleğimi çıkarmaya başladım. Tişörtüm terden sıırıslıklam olmuştu ve omzumun üzerinden biraz kan sızmıştı. Kumaşı ağrıyan gövdemden sıyırmama yardım etti. Uzun saçları karnıma değdi ve ben bir iniltiyi yuttum. Çok yumuşak hissettiriyordu.

Gözleri yine vücudumda geziniyordu ve gittikleri her yerde ona doğru hafif bir çekim hissediyordum.

"Neden senin yanında hep çıplak oluyorum?"

"İşin avantajları," diye alay etti ve ben de yola geldiğini görebiliyordum.

"Bu avantaj, koridorun karşısındaki yaşlı adamla çok hızlı bir şekilde güneşe gidebilir."

Güldü ve karnımın etrafını yokladı. "Peki, yaşayacak mıyım?"

"Bugün, bence öylesin. Kollarınızı başınızın üzerine kaldırın." "Evet, efendim."

Uzun perçemlerinin altından bana baktı. Serin, yumuşak elleri her tarafımda gezindi. "Bir yerin acıdı mı?"

"Sen bunu yaparken olmaz." Onun dokunuşuna bir huff attım. Ben de aynısını ona yapmak istiyordum.

"Sanırım iki kaburgan kırılmış ve..." parmakları yan tarafımda gezindi, "şuranda oldukça yoğun morluklar var. Sana biraz bant getireyim. Arkadaşının nasıl olduğunu kontrol edeceğim, tamam mı?"

"Ağrı kesici yok."

Durup bana baktı. "Hatırlıyorum."

Mia gittikten sonra Hemşire Alvin geldi ve Dr. Evans'ın emriyle beni bantladı. Küçük bir rekabet olduğunu gördüm. İhtiyacım olandan biraz daha fazla dokunduktan sonra giyindim.

ve ekibin geri kalanının beklediği bekleme odasına geri döndü.

Hemşire Taylor geldi ve bize bilgi verdi.

"Bay Logan kafasına oldukça iyi bir darbe aldı. Durumu stabil ve kırk sekiz saat içinde taburcu edilecek." Utangaç bir gülümsemeyle bana baktı.

"Beni yine gözlerinizle mi soyuyorsunuz, Hemşire Taylor?" Kızardı ve uzaklaşırken güldü.

"Tamam, ben çıkıyorum." Keith ayağa kalktı ve başını diğer çocuklara doğru salladı. "Mark burada evinde gibi görünüyor, o yüzden bebek bakıcılığı yapabilir."

Onlar kamyona doğru giderken el salladım. Duvara bakarak bir saat geçirdikten sonra biraz dolaşmaya karar verdim. Onu bulmam uzun sürmedi ve geri çekilip kapı aralığından dinledim.

Bir çocuğun elini tutarken sırtı bana dönüktü. Yakın görünüyorlardı. Gülümsedi ve ellerini çocuğun saçlarında birkaç kez gezdirdi.

"Sen çok özelsin Kenny." Ellerini öptü. "Seni seviyorum anne." Midem bulandı. Ne oldu?

"Ben de seni seviyorum. Kestirme zamanı, tamam mı?"

Başını salladı ve gözlerini kapattı. Mia, Otis Redding'den "Sittin' on the Dock of the Bay" şarkısını söylemeye başladı. Elimde olmadan ona doğru eğilip sesini dinledim. Savannah'nın piyano becerileri ve Mia'nın sesiyle yakında bir grubumuz olabilirdi.

Bu düşünce karşısında sııttım, çünkü bir kadın hakkında hiç böyle düşünmemiştim. Melanie harikaydı ama... Bu kara bulutu bir kenara ittim. İşimi seviyordum ama geleceği düşünmek biraz iç karartıcı olabiliyordu.

Şarkı söylemeyi aniden bıraktığında sözlerinin içinde kaybolmuştum. Kendime geldim ve onun bana baktığını gördüm. Yüzü solgundu ve gözleri donuklaşmıştı.

Ayağa kalktı, çocuğu yatırdı, sonra yanımdan geçip hemşire odasına gitti.

"Hey, Mia." Peşinden koştum. "Kim o?"

"Bir hasta."

"O senin oğlun
mu?" "Ne?"

"Sana ne dediğini duydum."

"Bu özeldi." Gözleri yaşlarla doldu.

"Mia!" Dr. Evans'ın sesi gerginliği yarıp geçti. "Bir dakikanızı ayırabilirseniz yardımınıza ihtiyacım var." Bana doğru baktı. "Arkadaşın 346 numaralı odada." Ne demek istediğini anladım.

"Affedersiniz," dedi Mia, başı öne eğik ve omuzları öne doğru çökmüş bir halde.

"Dikkatli ol Mark." Hemşire Taylor evrak işlerini düzenliyormuş gibi yaptı. "Bu onun için hassas bir konu."

"Onun oğlu mu?"

"Hayır." Başka bir doktor gelip ona bir yığın çizelge uzattığında arkasını döndü.

"Bay Lopez," dedi Dr. Evans yanımda belirerek, "Anladığım kadarıyla arkadaşınız için buradasınız ama kendisi 346 numaralı odada."

"Demek bahsetmişsiniz." Bana sinirlendiğini anlayabiliyordum.

"Asamı rahat bırakmanı istiyorum."

"Mia'yı mı kastediyorsun?" Omuzlarımı dikleştirdim. Boylarımız hemen hemen aynıydı ama ben ondan yaklaşık yüz kilo fazlaydım.

Hemşire Taylor ona gözlerini devirdi. Onunla daha önce de uğraştıklarını anladım.

"Herkesi kastediyorum."

Göz kırparak omzuna bir tokat attım. "Logan'ların bu hastaneye çok para yatırdığını biliyorsun. Burada çok zaman geçiriyoruz."

"Ne demek istiyorsunuz, Bay Lopez?"

"Demek istediğim, beni ve adamlarımı çok göreceksiniz." Ona sııttım. "Ve bu Binbaşı Lopez."

Onun yanından geçerek Cole'un odasına doğru ilerledim. "İşte benim güneş ışığım."

"Geber." Cole, ben ayaklarımı onun yatağına uzatırken kıpırdayan yeşil jöleye baktı.

"Numara yapmayı bitirdin mi?" Cole'un sevdiğini bildiğim için bir protein bar çıkardım.

"Ben de istiyorum."

"Hayır," gözlerim kafamın içinde geri yuvarlandı, "paylaşacak kadar değil."

"Siktir git."

"Biri mi huysuz? Seni yeterince beslemiyorlar mı?" Sözlerini ona geri fırlatırken çok eğleniyordum.

Jöleyi gözünün önünden itti. "Buradan ne zaman çıkabilirim?"

"Kırk sekiz."

"Sik beni." Başı geriye düştü.

Bir ağız dolusu yemeğin arasından "Beni yandan beceriyor," diye mırıldandım. Cole bana sinirli bir bakış attı.

"Lütfen bana aramadığını söyle-"

"Bayan." Sözünü kestim. "Evet, taşaklarımı oldukları yerde tutmak istiyorum, teşekkürler."

Cole güldü, sonra acısı artınca gözlerini kıstı. "Tanrım, bu kadını seviyorum."

"Bunun için hepimiz müteşekkiriz ama siz ikiniz ofisinizde tavşan gibi davranmayı bırakırsanız bu da iyi olur."

O Omuz silkti utanmadan. Cole yapmadı Bakım o ve Savannah her zaman birbirlerine açtılar.

"Sıcak ve ağırdan bahsetmişken, seksi hemşireni buldun mu?"

Maya?"

"Mia?"

"Evet," diye sıırttı adını tekrar düzelttiğimde, "Mia."

"Dr. Evans'la bir rakibim var gibi görünüyor."

"Güzel doktor mu?" Cole güldü. "Sanırım kaşlarına ağda yaptırıyor."

Yorumuna yüzümü ekşittim. "Beni bir kaplıcada yakaladığınız gün, öldüğüm gündür."

"Amin kardeşim."

Cole saat altı civarında sızana kadar onu eğlendirdim, sonra da uyurken onu takip edene kadar The Killing'i izledim.

O iğrenç yeşil vinil sandalye beni neredeyse öldürüyordu. O kadar küçük bir koltuk için fazla büyüktüm. Sessiz olma çabam, masaya çarpmam ve cam Snapple şişesinin devrilerek yere düşmesiyle başarısızlıkla sonuçlandı.

"Kapı, şimdi!" Cole gözlerini açmadan işaret etti.

"Ben iyiyim, sorduğun için teşekkürler. O kolçağın bana daha önce ne yaptığını anlattığımda terapimin parasını ödeyebilirsin." Sırıtarak odadan çıktım.

Koridor loştu ve istasyonda sadece iki hemşire vardı. Biraz kahve ya da belki açık bir yatak bulmak için etrafta dolaşmaya karar verdim.

Hemşirelerin mola verdiklerinde kullandıkları bir nöbet odası olduğunu bilecek kadar televizyon izlemiştim.

Üç koridor ve on iki kapı sonra, personel için açık bir oda buldum. Omzumun üzerinden bir bakış atarak içeri süzıldüm.

"Oh, evet," diye mırıldandım ve oldukça büyük karyolaya kıvrılıp birkaç saniye içinde sızdım.

***

Mia

Son ameliyat korkunç geçti. On yaşında bir kız çocuğunun yaşam mücadelesini izledim, ancak biz kapatırken elinden kayıp gitti. Annesiyle birlikte boş bir okul otobüsü ona çarptığında ön koltuktaydı. Annesi çarpmanın etkisiyle ölmüştü ama kızının yüzde altmış şansı vardı. Hemşire olarak çalışmaya başladığımdan beri dört çocuk -şimdi beş oldu- ve dokuz yetişkin kaybettim. Onlardan ne kadar uzak olduğunuzun bir önemi yoktu. Bir çocuk hastayı kaybetmek, kimsenin açıklayamayacağı bir duygu bırakıyordu.

Işığı açtım ve sıçradım. Mark nöbetçi yatağımdaydı. Koridora hızlıca bir göz atıp, ışığı kapatmak için hareket ettim.

kapıyı arkamdan açtım. Çok yorgundum ve bu yatak yastık şiltesiyle çok rahattı.

Yatağın kenarına oturdum ve dikkatlice omzunu salladım.

"Mark," diye fısıldadım. "Mark mı?"

Gözlerini açtı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Kahretsin, özür dilerim." Hareket etmeye başladı ama ben onu durdurdum. "Hey," eli kalktı ve yanağıma dokundu, "ağlıyor muydun?"

Çenem düştü ve başka tarafa baktım. "Zor bir gece. Ne hemşireyim ben, her hasta için ağlıyorum."

"Görünüşe göre buna benden daha çok ihtiyacın var."

"Hayır," diye gülümsemeye çalıştım, "sorun değil. Zaten uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Sırtını duvara yaslamak için hareket etti ve bacağının yanını okşadı. "Neden biraz benimle oturmuyorsun?"

Kendime eşlik etmeme izin vermeyeli uzun zaman olmuştu. Sanırım zararı olmazdı.

Bir bükülmeye yanına yerleştim. Vücudu benimkinden çok daha büyüktü ve ondan yayılan ısı rahatlatıcıydı.

"Donuyorsun." Battaniyeyi şefkatli bir şekilde kucağıma çekti. Bunu yapmasına neden izin verdiğimden emin değildim ama benimle ilgilenmekten bu kadar hoşlanıyor gibi görünmesi hoşuma gitmişti.

"Bir türlü ısınamıyorum." Esnedim ve kabalık etmiş olabileceğimi fark edince ağzımı kapattım. "Özür dilerim."

Bana seksi bir gülümseme verdi. "Ne

için?" "Esnediğim için. Bir gün oldu."

"Öyle demiştiniz."

Gözlerim yoğun bir şekilde ağırlaşırken başımı salladım. "Bugün küçük bir kızı kaybettim."

"Özür dilerim, Mia." Bir kolunu omuzlarıma doladı ve bana sarıldı. "Eğer yardımı olacaksa, bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum." Kolunu çekti ve ani bir ürperti hissettim.

"Öyle, teşekkürler." Titredim ve daha da yaklaştım. Kolunu hareket ettirdi, böylece daha fazla yerimi kapladı.

Bundan daha fazlasını hatırlamıyordum ama uzun zamandır ilk kez yatağa sıcak girdiğimi biliyordum.

Kapının açılma sesiyle gözlerimi açtım. Gelen temizlik ekibiydi ve odanın boş olmadığını görünce geri çekildiler. Çok rahattım ve yalnız olmadığımı anlamam beynimin otuz saniyesini aldı. Çabucak oturur pozisyona geçtim ve köşede yatan Mark'a baktım, anlaşılan omzunu yastık olarak kullanıyordum.

Aman Tanrım! Bizi başka kimlerin bu şekilde gördüğünü merak ettim. Bu iyi bir şey değildi. İnsanlar bir hastayla yattığı için kovulabilirdi. Yataktan hızla kayarken onun aslında bir hasta olmadığı düşüncesi bir kenara itildi. Ne düşünüyordum ki? Omzumun üzerinden bir bakışla hâlâ baygın olduğumu gördüm. Bir yanım tekrar yatağa uzanıp on iki saat daha uyumak istiyordu. Elimden geldiğince saçımı düzelttim ve saatime baktım.

Kahretsin! Bir sonraki ameliyatıma hazırlanmak için geç kalmıştım. Dr. Evans her ameliyatında beni istiyordu. İyi bir ekip olduğumuzu söyledi ama ben sadece pantolonuma girmek istediğini düşündüm. Yeterince iyi biriydi ama çoğu doktor gibi kendini beğenmişti ve benim tipim değildi.

Her ne kadar istemesem de Mark'ın omzunu gözleri açılana kadar salladım. Tembel bir sırtıtış belirdi ve dizlerimin bağı çözüldü.

"Gitmeniz gerekiyor. Diğer personel yakında burada olacak." "Tamam." Ayağa fırladı ve yüzünü ovuşturdu.

"Sen mi
Uyumak mı?"

"Taş gibi. Yine de bir yirmi dört daha kullanabilirim." "Ne zaman çıkıyorsun?"

Önlüklerimi düzeltmeyi bıraktım. "Umm, beş saat." Başını salladı. "Gitmem gerek. Ameliyatım var." Kapıyı açmadan hemen önce ona döndüm. "Ne zaman dönüyorsun?"

"Yarın, sanırım." Yüz ifademi yakaladı ama hemen toparlandım.

"Sanırım sonra görüşürüz." Ayrıldım çünkü onun gidişini düşündüğümde midemde oluşan düğümden hoşlanmıyordum.

***

"Orada iyi iş çıkardın." Ben aceleyle hemşire odasına doğru ilerlerken Dr. Evans arkamdan geldi. "Harika bir takım olduk." "Evet," demekten başka bir şey gelmedi aklıma. Dört ameliyat

bir vardiyada, ve işim bitmek üzereydi.

"Mia." Hemşire Taylor-Vikki- istasyonun arkasından fırladı. "Bu sizin için bırakıldı." Bana gülümsedi, sonra arkamdaki Dr. Evans'ın gölgesine kaşlarını çatı.

"Nedir bu?" Tam önüme buğulu bir fincan kahve koyarken çantaya göz attım. Bana bir not uzatırken ağızım sulandı.

Bir şeyler ye, daha iyi hissedeceksin. Mark.

Kahvaltılık sandviçimi çıkarıp kocaman bir ısırık alırken sırttım.

"Ohh, çok iyi," diye inledim, insanların orada olduğunu unutarak. Normalde vardiyam boyunca sadece bir, bazen iki kez yemek yedim. Hiç durmuyor gibiydim.

"Kimden gelmiş bu?" Dr. Evans notu görmek için omzumun üzerinden bakarken sordu.

"Bir arkadaş." Kahvemi kaptım ve koridorda aceleyle Cole'un odasına gittim, Mark'ı orada bulmayı umuyordum.

Odaya gittiğimde vücudum proteinle kendini toparlamaya başlamıştı bile. Kahve de pastanın üzerindeki krema gibiydi. Kapıyı açtım ve Cole'un yatağının üzerine eğilmiş muhteşem bir kadın gördüm.

"Günaydın." Gecesinde nasıl geçtiğini görmek için Cole'un çizelgesini çektim.

"Mia," diye dikkatimi çekti Cole, "bu benim karım Savannah."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Savannah elini sıkmak için uzattı, ben de karşılık verdim ama tuhaf bir bakış atmadan önce değil.

"Ben de memnun oldum."

Başını sallayan Cole'a gülümsedi. Neler oluyordu?

"Yani, Mia..." Savannah yanıma geldi. Bir çift siyah tayt, kazak, altın küpeler ve bileziklerle göz kamaştırıcıydı. Siyah topuklu ayakkabılarını gördüğümde ayaklarım kışkırdı. "Bana bir şey söyle Mia. Bekâr mısın?"

Neredeyse kahvemde boğuluyordum. "Ben üçlü yapmam. Alınma ama."

"Oh, kahretsin." Cole yastığına doğru kahkahalar atarken tükürdü.

"Alınmadım." Savannah son yorumumu neşeyle geçiştirdi. "Hayır, sadece merak ettiğim için sordum."

Kapı açıldı. "Hemşire Taylor pisliğin teki-" Mark beni görünce durdu. "Görüyorum ki hediyemi almışsın."

"Evet, teşekkür ederim." Gülümsedim ama yanaklarımın ısındığını hissedince başka tarafa bakmak zorunda kaldım. "Çok daha iyi hissediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ameliyatın nasıl geçti?"

"Dünyenden daha iyi." Sırıtişını yakaladım, koyu tenine karşı dişleri bembeyaz parlıyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Mia, bu adamı ne zaman eve götürebilirim? Konuşmamız gereken şeyler var." Savannah Cole'un yanına otururken onun elini tuttu. Aralarındaki sevgi aşikârdı.

"Ahh..." Bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kaldım. "Gidip Dr. Evans'ı çağıracağım ama sanırım seni bugün geç saatlerde ya da yarın sabah taburcu edecek."

"Tamam." Savannah eğildi ve Cole'a uzun bir öpücük verdi. Mark beni izliyordu.

"Üçünüzü yalnız bırakayım."

"Evet, teşekkürler." Mark kıs kıs güldü. "Bekle." Kapıyı benim için açtı ve arkasından kapattı. Yeşil asker pantolonu ve siyah bir tişört giymişti. Tanrım, her yeri sağlamdı.

"Seni bu akşam yemeğe götürebilir miyim?" Dr. Evans'ın köşeyi döndüğünü görünce durakladım. "Bil diye söylüyorum, reddedilmeyi iyi karşılamam."

Bu beni güldürdü. "Bunu görebiliyorum."

"Yani?"

"Mia," diye seslendi Dr. Evans ve bize doğru yürümeye başladı. "Sana çip mi taktı?" Mark sinirlenerek sordu.

"Huh? Um, saat kaç?"

Sırıttı ve bir an düşündü. "Altı. Al," diye bana bir kart uzattı, "adresini mesaj at, seni alırım."

"Tamam."

"Mia!" Dr. Evans adımı bağırdı ve hemşirelerden birkaçı durup bana baktı. "Seni çağırıyordum."

"Özür dilerim. Hiç almadım..." Çağrı cihazımı kontrol ettim ama ondan bir mesaj yoktu.

Dr. Evans önce Mark'a sonra da bana baktı. "Burada çalıştığını unutmamalısın Mia. Burası takıldığın bir yer değil."

"Vay canına," diye tısladı Mark.

"Üzgünüm, bir daha olmayacak." Yakında burada kopabilecek fırtınayı yatıştırmaya çalıştım. "Artık gitmeliyim." Mark'a döndüm ve bu gece hâlâ burada olduğumu anlaması için kartını havaya kaldırdım.

***

Ben giyecek bir şeyler seçerken tüm dolabım yatağımın üzerine yığılmıştı. Butters yastıklarımın üzerine yayılmış, etkilenmemiş bir şekilde beni izliyordu. Bu gece ortak bir pizza olmayacağını hissetmişti.

Sonunda dayanamadım ve kıyafet yığınının altından telefonumu çıkardım.

Selam, kız gibi görünme riskini göze alarak, bu gece ne giyeceğim?

Bir an sonra telefonum çaldı.

Toasty Ties'da rezervasyonumuz var. Özür dilerim. Savi şimdi sana daha önce söylemediğim için bana bok atıyor.

Bir kahkaha patlattım. İçimden bir ses Savannah ve benim çok iyi anlaşacağımızı söylüyordu.

Sorun değil. (Bunu söylüyorum çünkü Savannah sana bok atıyor ve benim yapmama gerek yok.) Teşekkürler. :-)

Google'da restoranı araştırdıktan ve üç kıyafet daha denedikten sonra, dizimin hemen üstüne oturan siyah, etrafı saran bir elbisede karar kıldım. Seksi olmak istiyordum ama çok da zorlamayacaktım. Kırmızı topuklu ayakkabılarım ve uzun dalgalı saçlarımla aynada kendime baktım. Yüzü belirdi ve gözlerimi kapattım. Henüz oraya gidemezdim.

Ortalığı toparladım, Butters'a su verdim ve biraz nefes aldım. Vay canına, gerçekten gergindim. Bir randevuya çıkmayalı uzun zaman olmuştu.

Bzzzzzzz Bzzzzzz. Dahili telefonum çaldı. Aceleyle gidip küçük kare düğmeye bastım.

"Alo?"

"Merhaba güzel bayan." Sesinde onu daha da seksi yapan küçük bir törpü vardı.

Kahretsin, aklıma geldi. Ona yukarı çıkmasını söyledim mi? Yoksa sadece aşağı mı indim? Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Saate baktım ve rezervasyonların otuzda olduğunu gördüm. İçgüdülerime göre hareket ettim.

"Hemen geliyorum." Gözlerimi kapattım ve onun için sorun olmamasını umdum. Biriyle konuştuğunu duyduğumda bir şey söylemek için düğmeye bastım. Boş ver. Butters'a bir öpücük verdim, acınası yüz ifadesini görmezden geldim ve aceleyle asansöre yöneldim.

Onu gördüğümde girişte durdum. Bakışlarım adamın boyundan aşağı inerken midem bulandı. Koyu mavi elbise gömleği, siyah bir elbise pantolonunun içine düzgünce sokulmuştu. Saçları önden biraz toplanmıştı ve teni kusursuz görünüyordu. Aman Tanrım, bunu yapabilecek miydim? El bombasıyla karşılaşmasından sadece iki sıyrık görünüyordu, tam saç çizgisinde.

Dönüp beni gördüğünde neredeyse korkuyordum. O inanılmaz, derin, seksi sırtışı dudaklarına yayıldı ve sanki kalbini yerinden oynatmışım gibi eli göğsüne çarptı. Kola uzanırken daha dik durdu.

"Hey," diye kapıyı tuttu, "harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Beni kiralık arabasına götürdü ve kapıyı açtı, ben de kendimi deri koltuklara bıraktım. Benim için ısıtılmalı koltuğu açtığını fark ettim. Yola çıktığında hoparlörlerden hafif bir müzik sesi geliyordu.

"Çok güzel bir yeriniz var."

Tek söyleyebildiğim "Teşekkürler," oldu. Aptal. "Cole nasıl?"

Kıkırdadı. "Savannah onu dürüst olmaya zorladı ve şimdi onu kesinlikle bir gece tutacaklar."

"Ondan hoşlanıyorum."

Bana yandan baktı. "Evet, o bir tabanca."

Güvenli ev hakkında soru sormak istedim, ama bu sadece daha fazla soruya yol açacaktı, bu yüzden bu konuyu yalnız bıraktım.

"Vardiyanın geri kalanı nasıldı?"

"Şey," diye yarım bir sırtış attım, "Dr. Evans'ın bir kez daha kışını tekmelemesi dışında, daha kötüsü de olabilirdi."

"Onun olayı ne ki?"

"Bilmiyorum." Ve gerçekten daha az umursayamazdım.

Restoranın verandasına oturduğumuzda rahatlamaya başladım. Şarap ve balık tacos sipariş ettik. Mekan temiz, şık ama rahattı. İkinci kadeh şaraptan sonra sohbet daha da kolaylaştı. Onun arkadaşlığından gerçekten keyif alıyordum; harika bir mizah anlayışı vardı. Bana bakışları sanki orada sadece biz varmışız gibi hissettiriyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ve ona baktığımı fark ettim. Öne doğru eğildi. "Yalan söylediğini anlayabiliyorum." Göz kırptı. "İşimin avantajları."

"Bu biraz haksızlık, öyle değil mi?" "Pek sayılmaz."

"Ama burada dezavantajlıyım."

Arkasına yaslandı. "Hayır, gerçekten değilsin."

Durdum ve bana ne söylediğini düşündüm. Boğazımı temizledim. "Çok fazla kişiyle çıkmadım. Sadece senin arkadaşlığından bu kadar keyif almam beni şaşırtıyor."

"Neden?"

Omuz silktim ve şarabımdan bir yudum aldım. "Seninle olmak çok kolay."

"Hayır," diye kırırdı, "demek istediğim, neden pek kimseyle çıkmadın?"

Oh, evet. Yanaklarım acı verecek kadar ısındı. Sırıttı ama belli etmedi.

"Sadece zamanım olmadı."

"Bu bir kaçış."

Ağzım buruştu ve yalan söylediğimi anladığını biliyordum. "Son ilişkim zordu. Sanırım ailemi benden daha çok seviyordu."

"Ve?" diye sordu cesurca, ama sorusunda bir içtenlik vardı.

"Ve onu komşumuzla yatakta bulduğumda, ilişkiyi bitirdim."

"Ah, özür dilerim."

"Teşekkürler, ama bazı açılardan neredeyse rahatlamıştım. Mutlu değildim. O da bunu biliyordu ama umursamadı."

"Neden rahatladın?"

Sorular ne kadar kişisel olsa da, bu konuda konuşmak gerçekten iyi hissettirdi. "Aşık değildim ve tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Aldatması beni incitti ama bazı açılardan bunun neden olduğunu anlıyordum. Ben çok çalışıyordum ve o hala okuldaydı. O gündüzleri, ben geceleri çalışıyordum. Yuvarlak delikte kare delik gibi bir şey." Restoranda gerçekten sadece bizim kaldığımızı fark ettiğimde durdum. "Üzgünüm, bu senin için çok eğlenceli olamaz."

"Ama ben
sordum." "Ben
de
saçmaladım."

"Bu hoşuma
gitti."

"Neden?" Paylaşma sırası ondaydı.

"Çünkü senden hoşlanıyorum Mia." Beni incelerken ona gülümsedim.

Boğazımda büyük bir düğüm var.

Bu kötü bir hamle Mia. Ya dürüst ol ya da bırak gitsin. Konuşmaya başladığımda içimden gelen uyarının hiçbir anlamı yoktu.

"Ben de senden hoşlanıyorum, Mark."

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Ayağa kalktığımda parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Ne kadar hoş bir his olduğunu fark etmeden edemedim.

"Benimle yürür
müsün?" "Tabii."

Yoğun geçen bir haftanın ardından ayaklarım ağrıyordu ama bunu aştım. Ana yoldan aşağı doğru yürüdük ve güneş kaybolurken tüm sıcaklığı da kaybordu. Mark arabanın yanında durdu ve takım elbisesinin ceketini omuzlarıma doladı.

"Teşekkür ederim."

Elimi tekrar tutarken bana gülümsedi. Onun yanında

yürümek çok doğal geliyordu. Benim için hâlâ bir yabancıydı ama kendimi tamamen onun ellerine bırakmak isterken buldum.

Küçük bir bardan müzik sesi yükseliyordu, teneke çatısı sesi daha da güçlendiriyordu. Mark bana baktı, ben de ne soracağını bildiğim için başımı salladım. İçeri girdik.

***

Manuel

Burnum iki beden daha büyük görünüyordu ve elek gibi kanıyordu. Bardağımdaki buz, ben baktıkça masanın üzerindeki halkanın büyümesine neden oldu. Acı, burun boşluğumun içinde dans ediyor ve bana bir saat önce neler olduğunu hatırlatıyordu. Arkama yaslandım, bezelye torbasını yüzüme yasladım ve masanın üzerinde ayaklarım için yer açtım. Birinin beni takip etme ihtimaline karşı silahım dolu bir şekilde kalçamda duruyordu.

Paranın hâlâ orada olduğundan emin olmak için gözlerimi açtım. Oturma odamdaki masanın üzerinde beş deste halinde on dokuz bin dolar vardı. Manhattan'daki bir pezevenkten alınmış kirli bir paraydı. Ben belgelendiğinden emin olana kadar üç ay boyunca dolapta durdu. Bir dava için bir silahı kontrol etmek üzere kanıt dolabına girdim. Çaylak polisin programını biliyordum. Tahmin edilebilir biriydi, her iki saatte bir sigara molası verirdi. Anahtarını çalıp arka kafesi açmadan önce gitmesini bekledim. Oraya ilk kez gitmiyordum ve riskleri biliyordum ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Çantayı göğsümle yeleğimin arasına sıkıştırdım ama gerçekten kalındı ve fark ediliyordu. Etrafın temiz olup olmadığını görmek için arkama yaslandım. Kanıt mührünü yırtarak parayı masanın üzerine bıraktım ve banknot yığınlarını gömleğimin içine sokmaya başladım. Tüm bu süre boyunca kulaklarım herhangi bir ses yankısına karşı ayarlıydı.

Son banknot destesini de içeri sokup gömleğimin düğmelerini iliklerken, destelerin eksik olduğunu fark ettim. Para toplamı, pezevengi yakaladığımız paradan belirgin bir şekilde farklıydı.

Ne oluyor lan?

Çantayı cebime sokarken çaylak kartının çıkardığı vızıltı kalbimin çarpmasına neden oldu. Kendimi normal bir hızda hareket etmeye zorladım ve kapıyı arkamdan kapattım. Dönmeye başladığımda onu duydum.

"Ne yapıyorsun?"

Olmam gereken yerde olmak için tezgâhın etrafında dönerken kalem büyüklüğündeki el fenerimi çıkardım. "Özür dilerim." Başımınla el fenerini işaret ettim. "Çıkarken düşürdüm ve oraya yuvarlandı."

Başını sallayıp masanın arkasına geçerken bana tuhaf bir bakış attı. Dolabın anahtarı elimde yandı. Kahretsin, onu geri vermeliyim.

"Bu gece basket oynayacak mısın?" Vücudumu tembel bir tavırla tezgâhın üzerine yasladım.

"Hayır, çavuş bana burada çift vardiya yaptırıyor. Onu yakmak için ne yaptım bilmiyorum." Telefonunu kontrol etti ama arkasını dönmedi.

"Boktan bir anlaşma." İşte o zaman elindeki kola şişesini gördüm. "O da ne?" Bilerek uzandım ve kolumla içeceğine vurdum. Devrildi ve kâğıtlarının üzerine boşaldı.

"Lanet olsun!" Bir kâğıt havluya atladı ve o atladığı anda anahtarı masanın kenarının altına geri taktım.

"Üzgünüm, dostum." Aceleyle çıktım.

Dışarı çıktıktan sonra Noah'a mesaj attım ve bir sonraki maçın adresini aldım. Ellerim heyecandan neredeyse titriyordu.

***

Mia

Kesinlikle seviniyordum.

"Oh! Binbaşı, o atışı gerçekten kaçırdın mı?" Bob'un "Old Time Rock and Roll" şarkısını çalan müzik eşliğinde güldüm.

Sezer ve Silver Bullet Band.

Son bir saattir bilardo oynuyorduk ve ben onun kıcını tekmeliyordum.

"Biraz dikkat dağıtıcısın." Göğsümü işaret etti.

Bir sonraki atışımı yapmak için bilerek biraz daha eğildim. "Sol cep." İstaka topuna vurdum ve sondan ikinci topumu yavaşça cebe yerleştirdim. Ayağa kalktım ve ona şakacı bir sırıtış attım. "Sıra sende."

Kaşlarını öyle bir kaldırdı ki, son yorumum edepsiz bir yoruma dönüştü. Gözlerimi devirdim ve güldüm.

"Oyalanmayı bırak. Bu senin kaybın."

"Mmm." Eğildi ve ben de onu karşımda yansıttım. "Sen kirli bir oyuncusun."

"Neden Mark, bu oyunu gerçekten kazanabileceğimden mi korkuyorsun?"

"Neden bunu daha eğlenceli hale getirmiyoruz?" Bilardo istakasının ucunu tebeşirledi. "Eğer kazanırsan, seni arabaya kadar taşıyacağım." Topuklarımı işaret etti, beni öldürdüklerini biliyordu.

"Peki ya kazanırsan?"

Önüme geçti. "Sana iyi geceler öpücüğü vermeme izin ver."

Anlaştık.

"Bilmiyorum, Mark." Şakacı bir şekilde sırıttım ve soğukkanlılığımı bir şekilde korudum. "Oynadığın kadar iyi öpüşebiliyor musun? Çünkü eğer bu bir gösterge ise-"

Yana doğru eğildi ve iki topu iki farklı cebe soktu. Birkaç dakika içinde her bir topu batırmaya devam etti. Sekizinci topa gittiğinde gözlerimin içine baktı ve hiç tereddüt etmeden topu batırdı.

Ona doğru görünmez bir çekim hissettim. Kıyafetlerimi yırtıp herkesin içinde biriyle birlikte olmayı hiç bu kadar istememiştim.

Göğüs göğüse gelene kadar bana doğru yürüdü. Yardım edemedim ama ona biraz daha bastırdım.

"Ben kazandım." Gözlerinde beni neredeyse nutkum tutulmuş halde bırakan başka bir şey parladı.

"Utanç."

Bilardo istakasını elimden alırken gülümsemesi geri geldi.
"Sanırım gitmeliyiz."

Daha fazla katılamazdım.

Ceketini sandalyeden indirdi, elimi tuttu ve bizi barın önüne doğru götürdü.

Dışarı çıktığımızda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Mark ceketıyla üzerimi örttü ve bizi yürüyüş yoluna doğru koşturdu. Su birikintilerinin etrafında hopladık, zıpladık ve atladık. Işığın yanmasını beklerken bir kamyon geldi ve bizi ıslattı.

Başımı arkaya attım ve yağmura doğru güldüm. Mark bana deliymişim gibi baktı ama sonra bana katıldı. Faydası yoktu; tepeden tırnağa sıırıslık olmuştuk. En iyisi bunu kabullenelim.

Caddeyi geçtik ve mola vermek için aceleyle küçük bir bistro tentesinin altına girdik.

Mark'ın gömleği sert vücuduna yapışmış, bu da odaklanmayı zorlaştırıyordu.

"Üşüdün mü?" diye sordu yaklaşırken. Nemli saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Donuyorsun."

"Ben iyiyim."

Eğildi ve beni kucakladı. "Ne yapıyorsun?"

"Seni taşıyorum."

"Bunu görebiliyorum, ama neden?"

Arabasına doğru ilerlerken yağmur üzerimize yağıyordu.
"Bütün gün ayaktaydın."

"Gerçekten, Mark, ben iyiyim."

"Belki de sana sarılmak istedim."

Bu beni susturdu. Aynı anda hem çok cesur hem de çok tatlı olabiliyordu. Soğuk yanağımı sıcak omzuna bastırdım ve sıcaklığının yüzümü ısıtmasına izin verdim.

Eve dönerken kendimi buz gibi hissettim. Mark kaloriferi açtı ama faydası olmadı. Elimi tuttu ama kalçama koyduğumda ne kadar soğuk olduğumu görünce neredeyse sıçrayacaktı. Elini salladı ve çıplak tenime koydu.

"Tanrım, Mia." Elini ileri geri hareket ettirerek sürtünme yaratmaya çalıştı.

Şehvetin tatlı annesi, harika hissediyordu. Güney bölgelerim aynısını ona da yapmam için yalvarıyordu.

Rekor bir sürede binamın önünde durdu. Tanrıya şükür, çünkü berbat durumdaydım.

Asansörün içine girdiğimde, cinsel heyecan daha da arttı. Kapımın kilidini açmaya çalışırken ellerim titriyordu. Şehvet ve soğğun hoş bir karışımıydı.

"Vay canına," dedi Mark daireme adımını atarken. "Manzara inanılmaz." Yağmur camları döverken ve evimin her yerine davul sesi gönderirken şehre bakmak için hareket etti.

"Size bir içki ikram edebilir miyim?" Buzdolabımı açtım. Neyse ki komşum her zamanki gibi yiyecek bir şeyler bırakmıştı.

"Hayır, içki değil," dedi arkamdan. Ön tarafı sırtıma bastırdı. Buzdolabını kapatıp beni döndürdü ve gözlerimin içine bakarken elleriyle yüzümü kavradı.

"Seni öpmek istiyorum." Ağzını benimkine yaklaştırmak için acele etmediğinde başımı salladım. Dudaklarımız temas eder etmez kendimi kaybettim.

Vücudu bana doğru bastırarak buzdolabının üstündeki kapların birbirine çarpmasına neden oldu. Beni yerden kaldırdı ve nazikçe tezgahın üzerine yerleştirdi. Gözlerimin içine bakarak ıslak elbisemi yukarı itti ve çıplak bacaklarımın arasına girdi.

Nefes nefese geri çekildi. "Üzgünüm, senin yanındayken kendimi kontrol edemiyorum."

Kravatımı çektim ve elbisemi açtım. "Görünüşe göre ikimiz de aynı fikirdeyiz."

"Ben ilk buluşmada seks yapmam, Mia." Sözleri zorlanmıştı. "Ben de tek gecelik ilişkiler yaşamam."

Kolumu boynuna doladım ve bacaklarımı beline doladım. "Ben de, ama ya sen ya da benim

vibratör." Evet, bu çok açıktı.

"Lanet olsun." Nefesi yüzümde gezindi. "Seni öpmenin tehlikeli bir yokuş olacağını biliyordum."

Bunu iltifat olarak söylediğinden emindim ama yalvarıyormuşum gibi hissediyordum ve bu iğrençti. Belini bıraktım ve üzerimi örttüm.

"Belki de gitmelisin."

Ne halt ediyorum ben?

Beni tezgâhtan çekti, odanın karşısına geçirdi ve pencerenin önüne oturttu. Gece, altımızdaki şehri ıslı ıslı yapıyordu.

"Kendine bir bak." Arkamda durdu, kollarını ortama doladı. "Sırılsıklamsın, elbisen tenine yapışmış ve saçların vanilya gibi kokuyor." Eğildi ve usulca boynumu öptü. "Çok güzelsin Mia." Parmakları çenemde gezindi. "Sadece burası değil," dedi yansımamızı işaret ederek, "burası." Güçlü eli kalbimi kapladı. "Bu gece seninle yatsam ve sonra gitsem, bu sana nasıl hissettirirdi?"

Midem bulandı. O haklıydı. Doğru hissettirmezdi, onunla olmazdı.

"Sence de bundan daha iyisini hak etmiyor muyuz? Tek gecelik bir ilişkiden daha iyisini?" Dişleri kulağımı ısırdı. "Seviştiğimizde, kollarımda seninle uyanmak ve seni tam burada öpmek istiyorum." Dudakları boynumun yamacında gezindi ve omzumla birleştiği yerde durdu, sonra daha da bastırdı.

Sertçe yutkundum ve inleme dürtüsüyle savaştım. "Bu hoşuma gitti," diye fısıldadı.

Her şey karmakarışıkta. "Ne?"

"Gözlerinde o bakışı yaratabilirim." Pencereye baktım. "Sıcakla karışık açlık gibi." Omzumdaki bir noktayı emdi ve tenimi içe doğru çekti. "Senden hoşlanıyorum."

Konuşmaya başladım ama parmağı çeneme takıldı ve beni ona bakmaya zorladı.

"Senden hoşlanıyorum Mia. Bunu bu gece üçüncü kez söylüyorum. Ben eski kafalıyım. Abigail beni doğru yetiştirdi ve burada sahip olduğumuz harika şeyi mahvetmek istemiyorum." Gözleri benimkilere dikildi. "Ama sakın yanlış anlama. Bunu en az senin kadar, hatta daha fazla istiyorum."

Dudakları aşağı indi ve benimkileri boğdu. Düşünemiyordum; zar zor ayakta durabiliyordum. Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı. Pek çok duygusu yüzüne çıkıyordu. Tek yapabildiğim bacaklarım güçsüzleşene ve batmaya başlayana kadar dayanmaktı. Beni kucağına aldı ve yatağa yatırdı. Elbisemi dikkatlice çıkarmama yardım etti, beni sütyenim ve külotumla bıraktı.

Siyah külotu hariç tüm giysilerini çıkardı ve yanıma sokuldu. Sıcak vücudu benimkinin yanında cennet gibiydi.

"Seni bana karşı hissetmek istiyorum."

Pürüzsüz göğsü sırtıma doğru ilerledi ve beni güçlü kollarıyla sarıp içine çekti.

Dudakları enseme dokunmadan önce "Mükemmel," diye mırıldandı. "Sadece mükemmel."

Harika bir sıcaklık ağının içinde kendimden geçmeden önce hatırladığım tek şey buydu.

***

Mark

Ne oldu? Bu da ne? Bu koku da ne böyle? Bitkin düşmüştüm ama bir şekilde gözlerimi açacak iradeyi buldum ve bana bakan bir dizi parlak mavi gözle karşılaştım.

Lanet olsun!

Aklım dün geceye gitti. Hayır, hiç köpek yoktu.

Bir an bana bakıyordu, sonra büyük pembe dili çenemden saçlarıma kadar yaladı.

"Günaydın..." Yeşil etiketi yüzümde sallanıyordu. South Park göndermesine sıırıttım. "Butters."

Butters bir şekilde kendini Mia'yla benim arama sıkıştırmıştı. Harika, bulanık bir horoz engelleyici. Yüzü sanki neden onun yatağında olduğumu merak ediyormuş gibi bir tarafa eğilmişti. Yumuşak kürkünü okşadım.

"Memnun oldum. Ben Mark." Elimi yaladı ve tekrar yerine yerleşirken inledi.

Telefonum pantolonumun içinde çaldı ve ben de onun iniltisini taklit ettim. "Butters," diye fısıldadım, "git telefonumu getir."

Esnedi ve başını Mia'nın omzuna koydu.

"Seni suçlamıyorum." Yorganı bir kenara fırlattım ve telefonu bulana kadar etrafı karıştırdım.

Gerçekten mi?

Mutfağa doğru ilerlerken, "Bu iyi olsa iyi olur Cole," diye tısladım.

"Eve gelmen gerek." "Neden?"

Sessizli

k.

"Cole?"

"Seninle konuşmak istiyor."

"Kim?"

Sonra beni vurdu. Öfke damarlarımı yaktı ve bu da kendi derimin içinde olmaktan acı duymama neden oldu. Bir daha olmaz. Şimdi Butters'ın kürk atkısını takmış olan Mia'ya baktım.

"Ne kadar zamanım var?"

"Yok. Ben aşağıdayım." Cole telefonu kapattı.

Siktir!

Aceleyle yatak odasına döndüm ve onunla göz hizasında olmak için yere çöktüm.

"Mia?" Omzunu salladım. Gözlerini açtı ama orada olmadığını söyleyebilirdim. "Gitmem gerek."

"Ah-huh," diye inledi.

Kıyafetlerimi aldım ve ona hızlıca bir not yazdım.

Hayatıma hoş geldin. Mark.

Bununla birlikte, ayrıldım.

Helikopter pistine giderken, Shadows'a uçarken ve aceleyle eve inerken kimse tek kelime etmedi.

Savannah Olivia'yı bulmak için koştururken Cole onu ofisine kadar takip etmemi işaret etti.

"İşte e-posta." Bana uzattı. "Sanırım dünden önceki gün geldi."

Kelimeleri hızlıca tararken, o tanıdık taşın midemin tam ortasına düştüğünü hissettim. Çocukken de hep karnıma saplanırdı.

Mark,
Başım belada. Eğer yakında cevap vermezsen,
seni kendim bulmak zorunda kalacağım.
Manuel.

"Tamam." Omuz silktim. Bununla hiç uğraşmak istemiyordum. "Bence bunu görmezden geleyim."

"Frank'le çoktan iletişime geçti."

"Ne?" Sandalyemden fırladım. "Nasıl?"

"Bağlantıları var. Bunu biliyorsun."

"Lanet olsun!" Yumruğum masasına çarptı. "Bununla başa çıkamam. Bu çukura bir daha düşmeyeceğim Cole."

Cole sandalyesinde arkasına yaslandı ve uzun bir iç geçirdi. "Frank'i buraya getireceğim ve bu konuyu daha detaylı tartışacağız."

"Her seferinde!" Saç diplerimi tırmaladım. Bundan nefret ediyordum. "Koşmam ya da başka bir şey yapmam lazım, bu boku çözmem lazım." Odadan çıktım. Koridorun yarısında Savannah'ya rastladım.

"Hey, Mark Amca." Olivia'yı beni görmesi için kaldırdı. "Seni özlemiş. Keith'in düğünümdeki eşinin kim olduğunu öğrendin mi?"

Bir çırpıda, o küçük tükürük ateşi sarılmak için kollarımdaydı. Gülümsedi ve bana bir tükürük balonu üfledi. "Hayır, Keith Amca kişisel şeyler yapmaz." Yanaklarımı şişirdim

ve gözlerimi kocaman yaptı; yüzüme vurmaya bayılırdı.
"Sen şanslı bir küçük kızsın Livy." Savannah'nın yüzü düştü.

"Neyin var? İyi misin?"

"Hayır," dedim gülümseyerek. Livy ağzını açıp göğsüme salyalarını akıtırken burnumu onunkinin üzerine sürttüm.

"Bilirsiniz, benden bir şeyler saklamanızdan gerçekten nefret ediyorum." Çenesi yükseldi ve arkasının sağlam olduğunu anladım.

"Aynı eski saçmalık, farklı bir gün." Ona göz kırptım ama üzgün olduğu belliydi.

"Öyle mi?" Yanımdan geçip ofis kapısını açtı.

"Hey, bebeğim."

"Bana bebeklik yapma. Mark'la aranızda neler oluyor?" Elleri kalçalarına koydu. Arkasından yaklaştım. Livy babasını görünce kıpırdanmaya başladı.

Cole ayağa kalkmadan önce iki hap aldı. "Manuel onu arıyor."

Savannah bana bakmak için döndü ve elleriyle ağzını kapattı.

"İşte benim kızım." Cole Livy'yi kucağına aldı ve bir tutam saçını öptü. "Baban seni özledi."

"Mark," Savannah omzuma dokundu, "sence ne istiyor?"

Başımı salladım. "Tahminimce yine başını belaya soktu."

"Ama o bir polis memuru. Pisliklerini düzeltecek başka birini bulamaz mı?"

"Ben varken neden işini riske atsın ki?" Ona gülümsedim. "Bak, endişelenme Savi. Onunla başa çıkabilirim." Dilimi dişlerimin arasında gezdirdim. Ağzım kurumuştur. "Yine de gidip biraz stres atmam gerekiyor."

"Mario burada." Savannah az önce ne söylediğini fark ettiğinde yüzünü buruşturdu.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Cole'un ses tonu yüz ifadesiyle uyuşmuyordu. Hepimiz elimizden geldiğince Livy'nin hayatındaki stresi uzak tutmaya çalıştık.

"Geçerken." Suçlu bir yüz ifadesi takındı.

"Mark, öğleden sonra izin al," diye emretti Cole, sonra Savannah'ya döndü. "Sanırım annenle konuşmamız gerek ufaklık. Mark Amca seni biraz Abigail'e götürecekt."

Livy ve ben, dövüş ve makyaj seansları tüm hızıyla devam etmeden önce aceleyle odadan çıktık. "Kim bilir Livy, annen boks ringinde yakalanmaya devam ederse sana küçük bir kardeş verebilirler." Bana sakızlı bir gülümseme verdi ve kazağımın yakasını çekiştirirken güldü.

"Evindesin!" Abigail beni kollarıyla sardı ve o sevgi dolu sarılışlarından birini yaptı. Livy saçlarını çekti ve sevinç çığlıkları attı. Küçük saçmalık. "Akşam yemeğini hazırladım ama buzdolabında kiş var ve Savannah sana hastanede katılmadan önce kurabiye yaptı."

Livy'yi zıpızplı sandalyesine yerleştirdikten sonra tabureye oturdum ve adanın üzerine doğru eğildim.

"Sorun mu var tatlım?"

"Beni görmek istiyor," diye fısıldadım.

Bana biraz süt doldurmaya başladı. "Kim?"

Cevap vermeyince dondu kaldı ve süt bardağın kenarından taşarak tezgahın üzerine aktı. Uzandım ve kutuyu ondan aldım.

"Waa..." Boğazını temizledi. "Neden seni görmek istiyor?"

"Emin değilim."

Yanımdaki koltuğa çöktü. "Tamam, tamam, bununla başa çıkacağız. Tıpkı geçen seferki gibi."

Başımı tezgâha çarptım ve gözlerimi sıkarak kapattım. "Neden gidip biraz uyumuyorsun?"

"Evet." Yorgun bedenimi tabureden sıyrıp üst kata çıktım ve sabaha kadar orada sızdım.

Sabah erkenden kendimi antrenmana verdim ve normalden daha çok çalıştım. Eğer kaslarım bana bağırıyorsa, Manuel bağırıyordu. Sonraki on iki günü böyle geçirdim.

Egzersiz yap.

Bir ton karbonhidrat ye.

Uyu.
Tekrarl
a.

***

Manuel

Bankada önümdeki adam çok kötü kokuyordu. Kokuyu tanımlayarak kendimi oyalamaya çalıştım. Sanki bir kokarca tarafından püskürtüldükten sonra domates sosuna bulanmış evsiz bir adam gibiydi. Kokusundan etkilenen tek kişi ben değildim. Arkamdaki kadın sürekli boğazını temizliyor ve dikkatle ona bakıyordu.

Elimdeki kâğıda baktım. Köşedeki markette kendisini kızdıran bir müşteri hakkında asılsız şikâyetle bulunan bir aptalı az önce tutuklamıştık. Hızlı nakit paraya ihtiyacım olduğu ve beni kızdırdığı için çek defterine el atmaya karar verdim.

"Sıradaki," dedi memur camın arkasından. İnsan müsveddesi uzaklaştı ve nihayet derin bir nefes alabildim.

Veznedarların farklı miktarlarda paraları saymasını, vermesini ve almasını izledim. Tüm o paranın el değiştirdiğini görmek başımı döndürdü. Belki de bir banka soymayı düşünmeliydim.

Beş yüz dolarlık çeki bozdurdum ve iğrenç kokan adamı otoparka kadar takip ettim. Rozetimi çıkarmadan önce bir kamyonun arkasına geçmesini bekledim.

Elimi silahıma dayayarak "Para, hemen," diye talepte bulundum.

"Ne?"

"Bana paranı ver." Beni bir daha sorgulamasın diye daha yavaş söyledim. Aptal insanlardan nefret ederdim. Düşünmek için zaman tanımayın; bu şekilde kendinizi öldürtürsünüz.

Dikkatlice cüzdanına uzandı, ama sonra öne doğru sıçradı ve bana saldırdı. Kafasına dirsek attım ve ayaklarımın dibine düştü.

"Gerçekten mi?" Başımı salladım. "Tanrı aşkına, bir banyo yapsana. Çöp kutusu gibi kokuyorsun!" Cüzdanından parayı alırken ona tükürdüm. Parayı kafasının yanına bıraktım ve soyulmayı fazlasıyla hak ettiğini düşünerek hızla uzaklaştım.

***

Mark

Frank son birkaç gündür uzaktaydı, ben de meşgul oldum. Cole sık sık kontrol ediyordu. Evin benim için endişelendiğini biliyordum ama programıma sadık kaldığım sürece iyiydim. Meksika'da başımı belaya sokmadan biraz stres atabileceğim başka bir görev için can atıyordum.

Sabah dağda koşarken kendimi harika hissediyordum ama hiçbir şey geçmişimden kaynaklanan korkuyu sarsamıyordu. Hepimizin sırları vardı ve benimkiler derinlere kök salmıştı. O gün orada sadece Manuel'in olması da yardımcı olmamıştı.

"Dur," diye mırıldandım. "Şimdi oraya gitme."

Serin bir kayanın üzerine oturup göle baktım ve kafamı boşaltmaya çalıştım. Bir protein bar atıştırdım ve suyum yudumladım. Hayatımı ve ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Neden tekrar ortaya çıkıp her şeyi mahvetmek zorundaydı ki? Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Merhaba, buralarda işler biraz zorlaştı. Sadece kontrol etmek istedim.

Elimde titreşene kadar birkaç dakika geçti.

Burası da çılgın. Son iki aramanı kaçırdığım için üzgünüm. Ben de seni düşünüyordum.

Ağzımın kenarının yukarı doğru çekildiğini hissettim.

Yani beni özlüyorsun?

Sayılır. Ama sanırım neye benzediğini unuttum.

Sırıttım, sonra on iki yaşında bir kız hareketi yaptım ve bir selfie çektim. Bunu metne ekledim.

Mark: Bunu yatağının üstüne, gözlerime uyması için kahverengi bir çerçeve içinde monte etmeni istiyorum.

Kahretsin, kilo almışsın. Seni bir daha gördüğümde tanıyamayabilirim.

Bir an sonra hemşire odasında mavi önlüğüyle çekilmiş bir fotoğrafı geldi. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı ve gülümsemesi beni gülümsetti... Yalnız olduğuma sevinmişim.

Telefonum başka bir mesajla beni uyardı. Ne yazdığını görmek için açtığımda midem bulandı.

Frank, 30 dakika, konferans odası. Mark: 10-4.

Mia'nın iletişim bilgilerine geri döndüm.

Üzgünüm, gitmem gerek. Seni sonra aramaya çalışırım. Mia: Sorun değil, dikkatli ol.

Suyumu yudumlayıp boğazımdan aşağı akmasına izin verdikten sonra aklımda Mia'yla tepeden aşağı koşmaya başladım. Onu gerçekten özlemiştim.

"Vay canına, Lopez, çok sıkı çalışıyorsun." Frank boyuma posuma baktı. Biraz irileşmişim ama bunun o kadar da fark edilir olduğunu sanmıyordum.

"Ha! Burada birilerinin formda kalması gerekiyor. Nasılsın, Frank?"

Savannah önümüze kahve ve kurabiye koyarken hepimiz uzun ahşap masadaki yerlerimizi aldık. Gitmeden önce omzumu sıktı.

"Tamam," Frank bir dosya açtı ve her zamanki gibi hemen konuya girdi, "Manuel iki hafta önce beni arayıp numaranı istedi, Mark." Koltuğumda kıpırdandım. "Endişelenme, ona vermedim ama zaten onda olduğunu bildiğim için e-postanı ilettim. Senden cevap alamayınca beni tekrar aradı. Çok acil bir durum olduğunu söyledi." Masanın üzerine bir post-it attı. "Memur Lopez'i arayalım ve ne istediğini öğrenelim."

Cole başını salladı, sonra parmağını dudaklarına götürdü -Ne olursa olsun arkamı kolladığına dair şifremiz.

Ellerimdeki teri temizlemek için kotuma bir fiske vurarak hoparlörü çevirdim. Üç kez çaldıktan sonra, hattan onun sesi geldi.

"Manuel!" diye selam verdi. "Uzun zaman oldu."

Sonunda bir kapı kapandı ve ayak sesleri yüksek sesle yankılandı. "Yeterince uzun sürdü."

"Meşguldüm, Manuel."

"Sen nasıldın?"

"Komutanımı taciz ettiğinizi duydum. Şimdi dikkatimi çektin. Ne istiyorsun?"

"Tipik denizci, değil mi? Dostça değil, tamamen iş. Bana biraz zaman ayıramaz mısın?"

Öfkem kendini göstermek üzereydi. "Üç dakika." "Bakın, başımı küçük bir belaya soktum."

"Şok edici..."

"Kanıt dolabının içini boşaltmak zorunda kaldım. Yanlış giden bir anlaşma."

"Poker mi?"

"Evet."

Frank bir kaleme uzandı ve bir kâğıda bir şeyler yazmaya başladı.

Ne kadar?

"Ne kadar?"

"Elli beş bin." Hay sikeyim!

Konuşmaya hazırlandım ama sözümü kesti.

"Bu sadece ilk seferdi." Gözlerim kapandı. "Biraz sorun olmaya başladı. Her neyse, çavuşun bir şeylerden şüphelendiğini bilmiyordum ve şimdi ellerinde kasetim var."

"Peki ben nasıl yardım edebilirim?"

"Mark," sesi karanlık günlerimizden hatırladığım haline dönüştü, "her şeyi gördüğümü unutma. Oradan çıkmaya yardım ettim, bana borçlusun."

"Yirmi dört yıl oldu Manuel. Öylece sıçıp batıramazsın ve benden senin pisliklerini temizlememi bekleyemezsin. Üzerimdeki bulutlar seni de kapsıyor."

Manuel boğazını temizledi. "Seni videoya çektim."

"Tüm bunlar travma geçirmiş, aklını kaçırmış küçük bir çocuk olduğunu gösterir. Şimdi beni bunun için yargılayacak değiller ya."

"Belki, ama gerçeğin ortaya çıkmasını gerçekten istiyor musunuz?"

Ayrıca, bağlantıları olan tek kişi sen değilsin." "O zaman seninkileri kullan."

Frank rahatlamam için beni uyardı.

"Kuzey Dakota'ya başka yolculuk yapacak mısınız?"

Cole ileri atıldı ve ben yerimden fırlayıp bağırırken hattı tam zamanında kapattı.

"Ona dokunursan seni öldürürüm!"

"Tamam," Cole ellerini kaldırdı, "bu oyunun kurallarını değiştirecek, Mark." Frank'e baktı. "Ne öneriyorsun?"

"Kuzey Dakota'da kimin olduğunu bilmek istemiyorum. Ona bize biraz zaman kazandırmak için ne yapabileceğine bakacağını söyle."

Hattın sesini açtım ve derin bir nefes aldım. "Bana biraz zaman verin, ne yapabileceğime bakacağım."

"İşte orada." Manuel güldü ve ellerim top gibi kıvrıldı. "Çok güzel bir kız."

Başımı hoparlöre doğru eğdim ve sesimi yükselttim. "Eğer ona dokunursan, anlaşmamıza elveda öpücüğü ver."

***

Mia

"Neden ziyaret için bir gezi planlamıyorsun canım?"

"Şu anda kaçacak zamanım yok anne." Hastanenin sessiz bir odasında volta atıyordum.

"Hep böyle söylüyorsun."

"Çünkü bu doğru. Bana ihtiyacı olan hastalarım var."

"Tatlım, sen bir hemşiresin, doktor değil. Bir hastaya bakabilirsin."

Hafta sonu izin yap ve aileni ziyaret et. Seni özlüyoruz." Başımı duvara yasladım. "Minnesota'ya taşındığınızdan beri bizi bir kez bile ziyaret etmediniz. Belki de oraya gelmeliyiz."

"Hayır." Hangi işe girdiğim konusunda aileme yalan söylediğimden nefret ederek sözünü kestim. "Bak, bu hafta sonu gelmek için bir bilet almaya çalışacağım."

"Muhteşem."

Babam bu hafta sonu orada olacak mı?

"Babam orada mı?"

"Hayır tatlım, baban şu anda yok. Avcılıkla ilgili bir şey. Onu Tanrı bilir. Ama geleceğini bilirse, zamanını sana göre ayarlayacağını biliyorsun."

Çağrı cihazım titremeye başladı. "Hey, bir saniye bekle anne." Telsizimin düğmesine bastım ve mikrofona konuştum. "Devam et."

"Mia, Kenny konusunda yardımına ihtiyacımız var."

"Hemen geliyorum." Telefonda tekrar konuştum. "Anne-"

"Biliyorum, gitmen gerek. Seni seviyorum Mia."

"Ben de seni seviyorum anne." Koridordan aşağı koştum.

"Kenny!" Dr. Evans neredeyse bağıırıyordu. "Sakinleşmen ve ilaçlarını alman gerekiyor."

"Çık dışarı!" Kenny gözyaşları arasında bağırdı. "Sakin bana dokunma!"

Ters yöne doğru koşmak istedim. Kenny kötüye gidiyordu. Herkesin haklı olmasından nefret ediyordum. Çocuğa olan sevgim gözümü kör etmişti.

"Mia nerede?" Hemşire Taylor seslendi.

"Ona çağrı bıraktık!" dedi başka bir ses.

Gözyaşlarım çoktan yüzeye çıkmıştı. Bunu daha ne kadar sürdürebilirdim?

"Hayır, elinizde zehir var." Kenny masadaki tepsiyi tekmeledi ve her şeyin uçuştüğünü duydum. "Annem nerede?"

Kahretsin. Köşeyi döndüm ve hemen yanına koştum.

"Kenny," başını tuttum, "bana bak. Ben buradayım, tamam mı?"

burada senin yanında."

Bağlantımızı bulana kadar beynini ararken gözleri daldı.

"Anne?" Etrafına bakınırken göğsü kabardı. "Beni öldürmeye çalıştılar."

"Hayır," gözlerimi onunkilere kilitledim, "iyileşebilmen için sana ilaçlarını vermeleri gerekiyor. Birazdan dışarı çıkıp lakros oynamak istemez misin?" Dışarıda güneşin dağların üzerinde gezindiği yeri işaret ettim. "Buradan çıkmanın tek yolu Dr. Evans'ı dinlemen ve hemşirelerin dediklerini yapman."

Kollarımdaki tutuşu kısa sürede gevşedi ve haklı olduğumu anladığında her zaman yaptığı gibi tavana bakmak için arkasına yaslandı.

Dr. Evans iğneyi seruma batırırken bana sinirli bir bakış attı. Nedenini öğrenmek için etrafta dolaşmadım.

Temiz havaya ihtiyacım olduğu için çatı kapısından içeri daldım. Ellerim soğuk metal korkuluklara değdiğinde, toplayabildiğim en yüksek çığlığı attım. Bu hiç adil değildi! Bununla daha ne kadar başa çıkabileceğimi bilmiyordum. Gözlerimi kapattım ve onun tatlı yüzünü düşündüm.

"Seni çok özledim Kiley."

***

Pencere kenarı bir koltuk bulabildiğim için çok mutluydum. Kulaklıklarımı hemen taktım, böylece dünyayı dışarıda bırakabildim. Hozier stresimi buldu ve sakinleşmeme yardımcı oldu.

Telefonum kucağımda titredi.

Anne: Uçuş numaran nedir? Mia:

ND'ye uçmak zorundaydım. AA768

anne: Güvenli yolculuklar. Xo

İner inmez valizlerimi aldım ve aceleyle kapılara yöneldim.

"Mia!" Annem kollarını iki yana açarak bağırdı. Ona doğru koştum ve neredeyse onu deviriyordum. "Oh, tatlım, çok iyi görünüyorsun!"

"Merhaba anne." Başımı saçlarına gömdüm ve özlediğim rahatlığın kokusunu aldım.

Bana bakmak için geri çekildi. "Sen iyi misin?"

Hayır, ama keyfimizi kaçırmak niyetinde değildim.

Kolumu onunkine doladım. "Evet, sadece yorgunum. Hadi gidelim buradan."

Evim tam da hatırladığım gibiydi, deniz tuzu esintisiyle açıktı. En son bir araya geldiğimizde New York'taki yazlığımızdaydık, ondan önce de Arizona'daydık.

Veranda kapılarını açtım ve parmaklıklara doğru eğildim. Okyanus parıldıyor, bana onu ne kadar özlediğimi hatırlatıyordu.

"Mia," diye seslendi annem kapı aralığımından, "yürüyüşe çıkmak ya da bir şeyler yemek ister misin?"

"Babam nerede?"

Yüzü hafifçe düştü. "Pazar günü dönmeyi umuyor."

Tabii ki. Muhtemelen en iyisi de buydu zaten.

"Yürüyüş kulağa hoş geliyor."

Bir süre sonra ayak izlerimizi takip ederek eve döndük ve biraz oturmaya karar verdik. Herkesten haber aldık ve kuzenim Gab'in lisedeki en iyi arkadaşlarımdan biriyle evlendiğini öğrendim. Kıza ömür boyu aşık olduğunu düşünürsek bu şaşırtıcı değildi.

"Ee," dedi annemin omzu benimkine çarparak, "Kuzey Dakota'daki işi kabul ettiğini bize ne zaman söyleyecektin?"

Başımı eğdim. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Size çiçek göndermek istedim ama hastanenin çiçekçisini aradığımda orada bu isimde birinin çalışmadığını söylediler. Birkaç kez daha aradıktan sonra tek kızımın diğer teklifi kabul ettiğini söylemediğini öğrendim."

"Yalan söylediğim için özür dilerim anne, ama o işi kabul etmek zorundaydım."

Omuz silkti. "Sanırım. Sadece endişeliyim. Her iki durumda da sonu iyi bitmeyecek."

"Bunu biliyorum." Ayak parmaklarım kuma daha da gömüldü. "Bu sadece yapmam gereken bir şey."

"Sen onun annesi değilsin, Mia."

"Ama sahip olduğu tek şey benim. Ben de olabilirim. Anne, sen onun büyükannesi gibisin. Bir ara onu ziyaret edebilirsin."

Annem boğazını temizledi. "Artık beni tanımıyor."

Yorumunu görmezden geldim. Kenny'nin durumunun herkesi incittiğini biliyordum ama bu ondan vazgeçmemiz gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Belki değil, ama onu rahatlatıyorum." Gözyaşlarımı geri kıptım. "Ayrıca, sadece birkaç hafta sürecektir gibi görünüyor."

Annem uzandı ve elimi tuttu. "Hayat çoğu zaman adil

olmayabiliyor."

"Babam işi kabul ettiğimi biliyor mu?"

"Hayır, hazır olduğunda bize söylersin diye düşündüm." Başımı omzuna yasladım. "Teşekkürler."

Günün geri kalanını dinlenerek ve hasret gidererek geçirdik. Ailemle eskiden çok yakındık ama hemşirelik okuluna gitmeye karar verdiğimde babam neden doktor olmak istemediğimi anlamadı. Babamla aynı fikirde olmadığımız birkaç konu vardı.

Annem somonu masaya koyarken, "Telefonunu çok fazla kontrol ediyorsun," diye gözlemledi. Seradan getirdiği meşhur bahçe salatasına daldım. "Bir telefon mu bekliyorsun?" Biraz şarap doldurdum, bu da onu güldürdü. "Oh, bir oğlan mı?"

Sırıtişım daha da büyüdü.

"Oğlan mı?" "Pardon... erkek."

"Hayır. Yani, biriyle tanıştım ama önemli bir şey değil."

"Ha!" Bir kaşını kaldırdı. "Bundan kurtulacağını mı sanıyorsun? Dökül bakalım, bayan."

"Tamam, tamam. Hoş, tatlı biri, gülümsemesi beni anında kızartıyor." Başımı sallarken saçlarım öne düştü. "Neredeyse bilardoyu kazanmama izin veriyordu." Annem güldü. "Kendimi iyi hissetmemi sağlıyor, anlıyor musun? Sanki çabalamama gerek yokmuş ve her şey kendiliğinden oluyormuş gibi."

"Vay canına, tatlım, bu çok özel."

"Evet, öyle sayılır ama işi nedeniyle çok sık gelip gidiyor. Bu yüzden ne kadar kolay olacağından emin değilim, eğer bir vasiyeti kaldıysa bile."

"Neden böyle söylüyorsun? Bir şey mi oldu?"

"Onu görmeyeli bir ay oldu."

"Bir ay mı? Ne iş yapıyor?"

Umm...

Çiftlik sosuna uzandım, ama onu elimden aldı.

"Mia?"

"Askeri." Yüzü düşmedi ama aydınlanmadı da. "Biliyorum anne, lütfen bana askeri hayat tavsiyesi verme. Ama..."

"Hayır tatlım," diyerek elime dokundu, "tepkimi yanlış yorumluyorsun. Sanırım daha çok birinin içeri girmesine izin verdiğin gerçeğini değerlendiriyorum. Yaşadıklarından sonra-"

"Biliyorum. Bir daha böyle biriyle ilgilenebileceğimi hiç düşünmemiştim. Sadece Mark, değil mi-"

"Ohhh, tek hece." Göz kırptı.

"Oh, Tanrım, hayır, yine yatak odası muhabbeti olmasın." Gülmekten başımı yere vurdum. Annem seks hayatı söz konusu olduğunda biraz fazla ayrıntı verebilirdi. Babamın tek heceli bir ismi olmasından nefret ederdim.

"Ben sadece çığlık atmanın kolay olduğunu söylüyorum-"

"La-la-la..." Bir çocuk gibi kulaklarımı kapattım. "Anne, lütfen, burada çok lezzetli bir yemek var. Yutmama izin ver, tamam mı?"

"Peki." Şarabını yudumladı. "Peki neye benziyor?"

Yüzümün bu kadar çok şeyi ele vermesinden nefret ediyordum. "Uzun boylu, kahverengi saçlı, mükemmel dişlere sahip, her antrenörü utandıracak bir vücudu var."

Annem kendini yelpazelemeye başladı. "Yüce Tanrım, kadınlık organlarım alarmda."

"Evet, benimki de," diye mırıldandım bardağıma.

"Ee," dedi annem konuyu değiştirerek, "kardeşinle çok konuştun mu?"

Çatalımı yere bıraktım. Kardeşim ve ben yağ ve su gibiydik. "Hayır."

"Mia, döneli üç hafta oldu. Onu aramalısın."

"Telefon iki yönlü çalışıyor, anne." Afganistan'dan sağ çıktığını bilmek güzel.

"Sırtını incitti, bu yüzden onu eve erken gönderdiler."

Bir karabiberi dürttüm. "Şanslı mola." Kardeşim Ray, olaylara bakış açısıyla babamdan on kat daha kötüydü. On yaşımızdan beri hiç geçinememiştik.

Yolculuk harikaydı. Annemle gerçekten daha fazla baş başa kalmaya ihtiyacım vardı. Orada sık sık tek başına olması beni rahatsız ediyordu. Babam çok fazla çalışıyordu ama hakkını yemeyelim, evlenmeden önce annemi uyarmıştı.

Dönüş uçağım zamanında kalktı ve sabah dört buçukta Kuzey Dakota'ya indi, bu da vardiyama başlamadan önce bana tam iki buçuk saat kazandırdı.

Yatak beni çağırıyordu ama zihnimin kapanmasına izin vermeyi düşünmeden önce geri dönmem, duş almam, üstümü değiştirmem ve hastaneye gitmem gerekiyordu.

***

"Mia." Başım sert bir şeye çarptı. "Mia, uyanman gerek." Gözlerimi Molly'ye açtım. "Dr. Evans seni arıyor."

Çevremdekiler harekete geçti ve acil servisteki banktan hızla ayağa kalktım.

"Tamam." Başım tekrar uyumam için yalvardı ama işimi kaybetmek istemediğim için reddettim. İşe gitmem gerektiğini bildiğim için otomatik pilota geçtim.

"Yaklaşık on dakikadır sana çağrı bırakıyor." Kızgın görünüyordu.

Ben hareket edince o da hareket etti ve ben istasyona doğru ilerlerken yanımdan ayrılmadı.

"Buralarda biraz ün salmaya başladın Mia." "Ne?"

Omzumun üzerinden mırıldandım. "Ne için?"

"Hastalarla flört ettiğin için."

Başımı salladım, onu doğru duyduğumdan bile emin değildim. Her köşede oflayarak topuklarıma basmaya devam etti.

"Ve... nöbetçi odasında düzüştüğünüzü..." Topuklarım gıcırdayan zemine çarptı ve arkamı döndüm. Yüzümü görür görmez elini ağzına götürdü. "Ah, Mia," diye ciyakladı, "özür dilerim."

"Vay canına." Parmaklarımı saçlarımin tepesinden geçirdim ve avucumun içinde topladım. Kızgınlığın çok ötesindeydim ama soğukkanlılığımi korudum. Ona doğru bir adım atarak, "Mark ve ben hiç yatmadık," diye fısıldadım. Personeli tanımak güzel

Öyle sanıyordum. Rahatlayarak iç çektiğini duyduğuma yemin edebilirim. "Kiminle yattığım kimseyi ilgilendirmez."

Hafifçe başını salladı ama ona güvenmiyordum, bu da kendimi oldukça boktan hissettiriyordu. Molly'yi severdim.

Söyleyecek başka bir şeyi varsa diye gitmem gerektiğini düşündüm ve eğer öyleyse, bir yumruk atabilirdim ve işte kariyerim gitti. Vay canına, bu bir günde iki kez oldu. Evans ve Molly. Kader beni büyük bir sınavdan geçiriyordu.

Hastanede sinirli bir doktordan kaçmak, küçük bir odada bir filden kaçmak gibiydi. Uzun sürmeyecek.

Personelin önünde kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum ve ne zaman bir beyaz önlük görsem Dr. Evans'la karşılaşmamak için başımı eğiyordum. Bir keresinde kafeteryada sesini duyduğumu sandığımda aptal gibi koridora koştum.

Kapıdan çıkana kadar doktorla yüz yüze gelmedim.

"Mia. Nerelerdeydin?"

Çantamı omzuma attım. "Viziteler ve acil serviste yardım."

"Kalp nakli yaptık ve senin de orada olmanı istedim."

Yani işte uyuyakaldığım için üzülmedin mi?

"Oh, vay canına."

"Evet," diye omuz silkti, "Birinin parçası olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum ve... her neyse."

"Özür dilerim, ben sadece..."

Telefonunu kontrol etti. "Şey, Mia, gitmem gerek. Kız kardeşimle akşam yemeği planımız var."

"Evet, evet, elbette." Geri çekildim, ne yapacağımı bilemiyordum. Bu onun her zamanki davranışlarından çok farklıydı. "Ahh," ilk adını söylemeye karar verdim, "Francis." Dönüp bana baktı. "Teşekkürler."

Sıkı bir gülümsemeyle başını salladı ve aceleyle yoluna devam etti. Eve dönerken yol boyunca onun davranışını düşündüm. Dr. Evans her zaman flörtöz biriydi ve konu benim kişisel yaşam tercihlerime geldiğinde hiçbir sınırı yokmuş gibi görünüyordu. Ancak, bu

tuhaf bir yönü vardı; bu farklıydı. Daha ileri gitmezdim.

On saatlik bir uyku, sıcak bir duş ve iyi bir yemekten sonra kendimi çok daha iyi hissettim. Butters ile koltuğuma kıvrıldım ve telefonum yanımda titreyene kadar Homeland'i izledik.

Dr. Evans: Bugün seni görecek miyim? Yoksa yine acil serviste mi saklanacaksın?

"Birbirimize mesaj attığımızı bilmiyordum," diye homurdandım, ne düşünmem gerektiğinden emin değildim.

Sanırım beni göreceksiniz.

Dr. Evans: Güzel.

"İyi," diye tekrarladım kendimden emin bir şekilde. "Bu da ne demek oluyor?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hastane merdivenlerini çıkarken kahvem ellerimi ısıttı. Havadaki ısırik sonbaharın ilk işaretiydi. En sevdiğim zamandı çünkü tatil demekti, bu da şarap, yemek ve turta demekti. Hangi moron patates püresi ya da havuç getirmemiş olursa olsun, her zaman turta vardı.

"Biri simit getirmiş." Vikki Taylor odayı işaret etti. Ben bir tane kapamadan Dr. Evans yoluma çıktık.

"Günaydın. Neredeyse kaçıırıyordun." Fazladan bir simit uzattı. Uzanmaya başladım ama geri çekti. "Sayfalarına cevap verecek misin?"

Kollarımı kavuşturdum. "Evet."

"Tamam." Bana uzattı.

"Tamam mı?"

"Evet, tamam."

"Tamam..."

"Bunu zaten söyledin."

Gözlerimi devirdim ama teşekkür etmek için sıcak böreği havaya kaldırdım.

***

Sonraki iki gün böyle geçti - arkadaş canlısıydı ve her zaman etrafımızdaydı.

Kapıyı iterek açtım ve yüzüme sıcak bir gülümseme yerleştirdim.

"Hey, Kenny." Bileğini nazikçe ovaladım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Acıyor." Dili solgun dudaklarında gezindi. "Bugün babamı gördüm. Seni özlediğini söyledi."

"Öyle mi? Güzelmiş."

Bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Anne?"

"Evet, Kenny?"

"Gözlerimi kapatmam gerek."

"Elbette." Battaniyeyi çenesine kadar çektim ve dışarı çıktım. Odanın üzerinde alçakta asılı duran ağır bulutu ittim.

"İyi misin?" Dr. Evans elleri cebinde ve yüzünde endişeli bir ifadeyle karşı duvardan sordu.

"Evet."

"Tamam, saat iki buçukta kırık bir diz kapağına yardım etmek ister misin?"

"Ben de varım."

"VEYA Dört, geç kalmayın."

Hemşire Alvin avuç içi yukarıda, diğer yumruğu ortada yanıma koştu.

"Üç deyin, 33 numaralı oda."

"Zekice." Omzunun üzerinden baktım. "İstatistikler?"

"Ateşli, günlerce bakan gözler, kocaman göğüsler ve bir tanesi patladı.

Orası American Horror Story gibi."

"Makas seçiyorum." Dilimden alaycılık damlıyordu.

Sırıttı. "Senin favorim olacağını düşünmüştüm. Sanırım haklıymışım."

Ben de senin eşcinsel olduğunu sanıyordum. Ödeştik diyelim.

Arkamı döndüm ve durdum. Mark telefonuyla konuşuyordu. Bana baktı ve anında beni buldu. Ona bir

dalga, sonra garip hissettim. Ya artık benden hoşlanmıyorsa? Ondan pek haber alamamıştım.

Elime geçen ilk çizelgeyi kaldırarak o odaya girdim.

"Bugün neler oluyor?" Dosyasını hızla taradım ve tam kim olduğunu gösteren küçük kırmızı noktayı gördüğümde kapı arkamdan açıldı.

Mark arkamdan, "Paul iyi," diye duyurdu.

"Pekâlâ."

"Mia, yapabilir miyiz-?"

Paul önce bana, sonra Mark'a baktı. "Land Rover'dan düştüm, omzum çıktı ve omurgamı mahvettim."

"Pekâlâ, başka bir şeye başlamadan önce hayati değerlerinizi alayım."

Kelepçeyi kocaman kolunun üzerinden geçirerek yerine sabitledim. Paul gülerek, "Tanrım, tatlım, ellerin donuyor," dedi.

"Üzgünüm, neredeyse hiç ısınamıyorum." "Şanslısın."

"Karın olduğu bir yerde yaşıyorsan değil. Kaybedilmiş bir dava gibi görünüyorum."

Dinledim ve kan basıncını kaydettim. "Bir ile on arasında bir ölçekte ağrı seviyen nedir?"

"Bir nokta beş."

Mark tekrar Paul'ün yanına gidip omzunu ve kolunu tutarken, "O iyi," diye homurdandı. "Derin bir nefes al."

"Mark!" Nefes nefese kaldım, paniklemiştim.

Paul'ün dirseğini bükerek yukarı kaldırdı ve omzunu tekrar yerine oturttu. Ağzımı kapattım ve tepkisini bekledim.

"Sağ ol dostum." Paul arkasına yaslandı ve bana bakmadan önce iç çekti. "Şimdi daha iyiyim."

"Um..." Söyleyecek söz bulamıyordum. "Omurgasına daha fazla zarar verebilirdin, Mark!"

"Hayır, bu bir yalandı." Paul sırttı. "Oğlum, işte, bizi incitmeye çalışıyordu, böylece seni görmek için bir bahanesi oldu."

Oh? Sırtma, sırtma.

"Sağ ol dostum," diye mırıldandı Mark.

"Elbette." Paul yatağa yerleşti. "Şu yeşil jöleden biraz alabilir miyim? Hani şu küçük kaşıklı fincanın içindeki." Yiyor gibi yaptı. "En sevdiğimdir."

Hâlâ şaşkınlık içindeydim. "Gidip doktoru bulacağım."

***

Mark

Paul Mia'nın arkasından işaret etti ve ben de onun peşinden koştum.

"Hey," kolunu tuttum, "sorun ne?" Bir şey söylemeye başladı ama kendini durdurdu. "Ne?"

"Nasılsın?" Sesi yüzüne uymuyordu. "Meşgul, stresli. Ya sen?"

Sanki benimle konuşurken görölmek istemiyormuş gibi etrafına bakındı. "Aynen."

"Bu akşam benimle yemek yer misin?"

Bakışları benimkilere kaydı. "Umm, planlarım var."

"Oh." Midem bulandı. "İptal edebilir misin?" "Mark, seni bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum, o yüzden hayır.

yapamam."

"Sanırım bunu hak ettim."

"Mesajımı aldın mı?"

Kahretsin, birkaç gün önce bana mesaj atmıştı ama cevap vermeyi unutmuşum. "Evet, ama bir şeyle uğraşıyordum. -"

Bir adım geri çekildi. "Anladım. Gizli operasyon şeyleri. Her neyse, doktoru almam gerekiyor."

Molly yanımdan geçti. "Hey, Mark." Bana gülümsedi. "Seni son gördüğümde daha iri görünüyorsun."

Mia döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Bekle." Molly'nin yanından geçtim. "Bekle, aramadığım için bana kızgın mısın?"

Mia uzun, parlak saçlarını yüzüne doğru savururken derin bir iç çekti.

"Bak Mark, işinin gizli kalması gerektiğini anladığımı söylediğimde bana güven. Hayatının nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum." Molly duymasın diye sesini alçalttı. "Benden hoşlandığını söylüyorsun ama senden neredeyse hiç haber almadım. Sanırım hayatına devam ettiğini düşündüm."

"Hayır, Tanrım, hayır." Ona doğru bir adım atmaya başladım ama hemşire odasından bizi izleyen Molly'ye bir bakış atarak geri çekildi. "Özür dilerim. Kişisel bir meseleyle uğraşıyorum."

"Mia?" Dr. Evans elinde bir çizelgeyle geldi. Beni görünce kaşları birbirine çarptı. "Mark, hastaneye döndüğünden haberim yoktu."

"Buddy yaralandı."

Beni görmezden geldi ve Mia'ya baktı. "Bu gece için hâlâ anlaştık mı?"

Benimle dalga geçiyor olmalısın! Sertçe yutkundu ve sonra başıyla onu onayladı.

"Harika, sekizde görüşürüz."

Adam gittikten sonra, o da gitmek üzereydi ama ben onu durdurdum. "Gerçekten mi? Doktor mu?"

"O bir arkadaş."

"Senin için öyle olduğunu biliyor mu?" Yüzündeki ifade çizgiyi aştığını gösteriyordu. "Özür dilerim."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "İnsanların bugün bana söyleyecek çok şeyi var gibi görünüyor."

"Seni bir daha ne zaman görebilirim?"

"Bilmiyorum." Döndü ve gitti. Hay sikeyim.

Paul bir ağız dolusu iğrenç yeşil jölenin etrafında, "Her şeyi b e r b a t e t t i n , " diye mırıldandı. "O zaman düzelt."

"Nasıl?"

Güldü. "Bana mı soruyorsun?" "Senin bir kız kardeşin var."

"Böyle şeyleri tartışmayız. June ya da Abby'ye sorun."

Telefonumu çıkardım ve June'u hızlıca aradım. "Merhaba Marcus. Nasılsın canım?" On dakika içinde, bir Plan doğmuştu ve yanımda küçük pis hemşire Vikki Taylor vardı. Ne bulabileceğime bakmak için aceleyle lobiye indim.

Hemşire odasının dışında bekledim ve Vikki'nin Mia'yı çağırmasını izledim.

"Hey, tatlım, bunlar senin için geldi."

Mia gülümsedi. "Gerçekten mi?" Güllerden birinin yaprağına dokundu. "Kim gönderdi bunları?"

"Emin değilim ama bir kart var."

Kartı çıkardı ve notumu okudu. "Nerede o?" Koridorları tararken gözleri kısıldı.

"Kim?" Hemşire Taylor yüzünü buruşturan Mia'ya başını salladı. "Yine de çok tatlı."

"Mmmhmm." Notu cebine soktu ve çıkmadan önce çiçeklere bir kez daha dokundu.

Hemşire Taylor bana döndü ve omuz silkti.

***

Manuel

Çavuşun beni içeri çağırmasını sabırsızlıkla beklerken bacağım masanın altında çılgınca zıpladı. Bir sigara içmek istiyordum ama oradan ayrılp da peşime düşmesine izin verecek değildim. Bunun yerine uzun Marlboro'yu parmaklarımın arasında bir davulcunun sopasını çevirdiği gibi çevirdim.

Ortağıma başka bir odada beklemesi söylendi. Neden ayrıldığımızı anlayamamıştım. Sonunda kapı açıldı ve içeriye çavuş ile tanımadığım iki kişi girdi. Tahmin yürütecek olsam, şirketten olduklarını söyledim.

"Bay Lopez, benim adım Connie Wilson. İç İşleri'nden geliyorum." Uzun boylu, geniş omuzlu bir kadın karşıma oturdu. Pantolon takımı sanki bir erkek için dikilmiş gibiydi. "Bugün sizi neden çağırdığımızı biliyor musunuz?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Buralarda mı yaşıyorsunuz, Bay Lopez?" Cevap vermedim. Dosyamı okuyacağını biliyordum. Kare çerçeveli bir gözlük çıkardı ve bir belgeyi okurken burnunun üzerine yerleştirdi. "Ne kadar zamandır polislik yapıyorsunuz?"

Kendimi tuttum ve sessiz kaldım. "Ortağınızla yakın olduğunuzu söyleyebilir misiniz?" İç çekerek ceketinin düğmelerini çözdü ve beni incelemek için arkasına yaslandı. "Tamam."

Yanındaki adama baktı ve o da başıyla onayladı. Dosyayı açtı ve bana bir fotoğraf uzattı.

Siktir et beni, böyle bir şey olmayacaktı.

"Yorum yapmak ister misin?"

Fotoğrafı ona geri uzattım ve iki günlük sakalımı kaşıdım. "Bir avukat istiyorum."

Ayağa kalkarken neredeyse sırtıacaktı. "Bu akıllıca bir fikir olabilir."

***

Mark

Aynı yerde bekledim ve ikinci denemeye hazır bir şekilde izledim. Sabahki çabam biraz başarısız olmuştu ama öğleden sonra hazırdım.

Mia köşeden döndü, yorgun görünüyordu. Kırmızı kutuyu gördü ve dikkatle inceledi.

"Hemşire Taylor?" diye seslendi. "On dakika önce geldi."

İç çekerek kartı açtı. Dudaklarının sert çizgisi yumuşayarak bir gülümsemenin başlangıcına dönüştü. Parmağı kapağın altından geçti ve Godiva çikolatalarının olduğu kutuyu açtı.

"Nerede o?" diye tekrar sordu. Bu sefer köşeyi döndüğümde beni gördü. "Bana hediye göndermeyi bırakmalısın."

"Neden?"

Gevşek bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırmadan önce etrafına bakındı.

"Çünkü insanlar yattığımızı düşünüyor."

"Tamam mı?" Bu kadar büyütülecek bir şey yoktu.

Elimi tuttu ve beni köşedeki boş koridora götürdü. "Mark, biz bir kez çıktık."

"Hatırlıyorum."

"Birlikte uyumadık bile-"

"Hayır." Sırtını duvara yaslaması için bir adım daha yaklaştım. "Bana öyle geliyor ki, dudaklarım başka şeyler yapmakla meşguldü." Sanki hatırlıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. Daha dik durdum. Dalga geçmediğimi bilmesi gerekiyordu. "Özür dilerim Mia, gerçekten. Lütfen bana bir şans daha verir misin?"

Beni geride tutmak için elini göğsüme koydu. "Başımı belaya sokacaksın, Mark."

"O zaman bu akşam benimle yemek ye." Parmaklarım onun ipeksi saçlarından bir parçayla oynamak için hareket etti. "Hadi ama Mia, aramızda bir şeyler olduğunu biliyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse, buradayken sadece oyun oynadığınız biri olmak istemiyorum."

Onun suçlamasıyla başım geri döndü. "Yaptığının bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, biliyorum."

"Ah, Mia." Başımı eğdim, ona bu şekilde davranacağım düşüncesi beni biraz şaşırtmıştı. "Bu gerçeklerden çok ama çok uzak."

"Bak, bu gece gelmek zorundayım. Bu bir personel meselesi." İç çekti. "Ama işim bitince seni ararım."

"Teşekkür ederim." Eğildim ve yanağını usulca öptüm. Cebimdeki telefonum çaldı, ben de gitmesine izin vermek için geri çekildim. Aceleyle köşeyi dönmeden önce bana belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"Lopez," diye mırıldandım telefonuma, bir yandan da onun uzaklaşmasını izliyordum. Kalçalarında muhteşem bir salınım vardı.

"Şu anda açığa alınmış durumda. Başka bir polisten bir şeylerin peşinde olduğuna dair bir ihbar almışlar, bu da kayıtları kontrol etmelerine neden olmuş. Yeterince emin..." Frank her zamanki gibi saçmaladı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Boğazım düğümlendi. "Evet." Telefonu kapattım ve hızlı aramamda bir numaraya bastım.

"Cole, Manuel'i takip etmem lazım."

"Oldu bilin. Ne zaman döneceksin?" "Henüz emin değilim."

"Yapman gerekeni yap."

"Teşekkürler, dostum."

Odaya geri döndüğümde Molly Paul'ü ziyaret ediyordu. Paul'e Mia'dan bahsetmemesi için başımı salladım.

"Hey, Mark." Molly plastik bir kaşığın etrafında gülümsedi. "İster misin?" Biraz jöle uzattı.

"Hayır, Tanrım, hayır." Yüzümü buruşturdum ve elinde sallanmasını izlememeye çalıştım.

"Adam yemek yemeyi hiç bırakmıyor, ama ona jöle gösterdiğinizde onunla hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Çünkü besin grupları arasında bile yer almıyor." Sandalyeye çöktüm. Stresim yüksekti ve bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim.

"Bu gece için planın var mı?" Molly son kaşık dolusu jöleyi de ağzına attı.

"Daha sonra."

"Hepimiz sekiz buçukta Mavi Oda'da buluşacağız. Sen de gelmelisin."

Yüzümde bir sırıtiş belirdi. "Biliyor musun, bu eğlenceli olabilir."

Gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Evet." Paul'e anlamlı anlamlı baktım. "Bu gece dışarı çıkmak ister misin?"

"Daha yeni aklandım, yani evet, bir içki içebilirim."

Paul ve ben saat dokuzda otelin lobisinde buluştuk. Blue Room'a gitmek için taksiye bindik ve 9:15 civarında kapıdan içeri girdik.

Mia, Dr. Evans'ın yanındaydı ve iyi anlaşıyor gibiydiler. Mia gülüyordu ve Evans'ın kolu onun sandalyesinin arkasındaydı.

"Hey, çocuklar!" Molly ayağa fırlarken el sallayarak bağırdı.

Mia döndü ve çenesi neredeyse masaya çarpıyordu.

Molly'nin ikimize de aşık olduğunu bilen Paul'e, "Araya girmen gerekebilir," diye mırıldandım. Gerçekten de pek seçici değildi. Sadece Blackstone üyelerinden herhangi birini istiyordu. Harikaydı ama benim tipim değildi.

"Selam, ben Mark." Tanımadığım birkaç kişiye kendimi tanıttım. Hemşire Taylor'a göz kırptım. "Şimdi, bu gece uslu duracak mısınız?"

"Oh, Mark," dedi kızarak, "çok kötüsün."

"Molly, misafir davet ettiğini bilmiyordum," diye mırıldandı Dr. Evans birasına doğru.

"Şehirdeydiler ve yapacak bir şeyleri yoktu, ben de onları davet ettim."

Mia bana baktı ve bakışları ön tarafıma kaydı. Ben de aynısını ona yaptım, odağımın kırmızı askısından aşağı inmesine izin verdim ve göğüs dekoltesinde durdum. O göğüs dekoltesini nasıl da özlemiştim.

"Mia, bu gece çok hoş görünüyorsun." Güzel doktorun bana ters ters bakmasını umursamadan gülümsedim.

"Sen de öyle."

"Bugün ne yaptığınızı duydum," dedi Dr. Evans, küçük anımızı bölerek. "Bu son derece tehlikeliydi. Eğer o hastada omurilik yaralanması olsaydı, ciddi bir hasar verebilirdiniz."

"Ama yapmadı."

Gözleri kocaman açılmıştı. Ona pek karşılık vermedim. "Peki bunu tam olarak nereden biliyorsun?"

Paul sırttı.

"Hangi okula gittin?" Ben sordum.

Dr. Evans cevap vermeden önce Mia'ya baktı. "Boston."

"Boston'daki bir hastaneden
üç farklı yerden ateş edilirken birinin bacağını

yönler? Yoksa arkadaşınızın organlarını sıkıştırıp yaptığınız dikiş işinin siz helikoptere çarpana kadar dayanmasını mı umarsınız?"

Cevap vermedi.

"Boston'a gitmemiş olabilirim ama yama işinde payıma düşeni yaptım. Paul'ün omurgası düzgündü, şişme yoktu, disk kayması yoktu, sadece omzu çıkıktı."

"Yanılmış olabilirsiniz," diye acınası bir şekilde meydan okudu. "Pek olası değil," diye ekledi Paul, "çünkü o dışarı attı."

"Ne?" Mia şaşkın görünüyordu. "Bilerek mi?" Paul birasından bir yudum alırken gülümsedi. "Neden böyle bir şey yapasın ki?"

Doğrudan ona baktım. "Nedenini biliyorsun." "Bu delilik!" Dr. Evans ağzından kaçırdı.

"Hayır," diye kıkırdadı Paul, "aslında ödeştik." Eğildim ve onun şişesini benimkine yapıştırdım.

"Bu hikâyenin geri kalanını bilmek istediğimi sanmıyorum." Ellerini kaldırdı ve ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Hadi Francis, neden bana bir içki ısmarlamıyorsun?" Mia doktorla birlikte bara doğru yürürken Paul'le benim aramda geçen sırtıtmayı kaçırmadı.

Francis!

Hemşire Taylor birkaç acil servis hikâyesi anlatmaya başladı, ben de diğer personelin arasına karışmaya karar verdim. Hepsi oldukça arkadaş canlısı görünüyordu.

Biraz zaman geçtikten sonra kızların müziğe uyum sağladığını görebiliyordum. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

"Kim dans etmek ister?" Hemşire Taylor ellerini birbirine vurdu.

"Ben de istiyorum!" Molly söze karıştı.

Dr. Evans Mia'nın kulağına fısıldadı ve o ayağa kalkıp bir kez daha bara yönelirken Mia başını salladı.

"Bu şarkıya bayılıyorum," diye ciyakladı Molly. "Hadi Mia, benimle dans et."

Mia'nın yüzü düştü. "Oh, gerçekten-"

"Bu düpedüz yalan." Hemşire Taylor neredeyse onu sandalyesinden kaldıracaktı. "Hepimiz onu sallayabileceğinizi biliyoruz."

Dans pistini daha iyi görebilmek için koltuğumda döndüm. Justin Timberlake'in "Rock Your Body" şarkısı hoparlörlerden gürledi.

Ritimle hareket etmeye başladı. Hemşire Taylor videonun yayınlandığı ekranı işaret etti. Tam nedenini merak ederken Mia, JT'nin dans hareketlerini taklit etmeye başladı. Mia kalçalarını sadece videoda görebileceğiniz şekilde hareket ettirirken Paul güldü ve omzuma vurdu. Eğlencemi gizleyemiyordum.

"Herkes nerede?" Dr. Evans diğer kızlardan birine sordu.

"Dans etmek."

"Oh, vur beni şimdi," diye mırıldandı bir kadeh tekila içmeden önce.

Paul'ün kendisi de pek etkilenmiş görünmüyordu.

"Sorun ne Francis, dans etmiyor musun?" diye sordum. Cevap vermedi, ben de içkimi geri attım ve ayağa kalktım.

Kalabalık yoğundu ama pistte rahatça hareket ettim. Molly önce beni fark etti ve bağırdı.

Şarkı The Black Eyed Peas'in "Imma Be" şarkısına döndüğünde vücudum Mia'nının hemen arkasındaydı. Kalçalarının ne hızda gideceğini görmek için izledim ve elimi karnının etrafında kaydırmadan önce buna uydum.

Molly garip bir ifadeyle ona, "Mark," diye seslendi.

Arkasını neredeyse acı veren ereksiyonuma dayarken arkaya uzandı ve kalçamı kavradı. Öne doğru eğildiğinde sırtının alt kısmında ortaya çıkan deriyi izlemekten kendimi alamıyordum. Elim karnının etrafında dolaşıyor, ara sıra aşağıya iniyordu. Başını omzuma yasladı ama şarkı yükselir yükselmez uzaklaşıp dans etmeye başladı, sonra da hareketlerimi göstermem için beni işaret etti.

Mia, meydan okumayı hep sevmiştir.

Elimdeki en iyi hareketleri yaptım ve bedenimi müziğe uydurdum. Ayak parmaklarımın üzerinde döndüm ve yere düştüm, tüm ağırlığım bileğimde dengelendi, sonra ayağa sıçradım. Tekrar eğildiğimde vücudumda bir dalga yayıldı. Tam Mia'nın önüne geldim. Bana bakarken yüzünde seksi bir gülümseme vardı.

"Etkilendim," dedi gülerek.

Kolum beline dolandı, dizim bacaklarının arasına girdi ve kirli dans etmeye başladık.

Müzik Tove Lo'nun "Talking Body" şarkısına dönüştü. Nakarat başladığında onu daha sıkı kavradım.

Şarkı bitene kadar herkesin masaya geri döndüğünü fark etmedik.

"İçki?" Barı işaret ettim. Başıyla onayladı, ben de elini tutup onu tezgâha doğru götürdüm. Sadece bir kişilik yer olduğu için onu önüme almak zorunda kaldım. Kollarımı iki yanına kilitledim ve terli önümü sırtına bastırdım.

"Bira?" Omzunun üzerinden baktı. Eğildim ve neredeyse dudaklarımı onunkilere değdirecektim.

"Long Board." Barmene kredi kartımı uzattım.

Uzaklara baktı. "Long Board," diye seslendi ama adam duymadı. Zıpladı ve vücudunu tezgâhın üzerine yasladı.

Kirli düşüncelerime göz kırpmak ve ellerimi aşağıda tutmaya zorlamak zorunda kaldım. Hareket etmeye başladığında ayağa kalkmasına yardım ettim, etrafında döndüm ve kulağına eğildim.

"Buradan çıkmak istiyorum. Daha ne kadar toplum içinde davranabilirim bilmiyorum."

Gözlerindeki heyecan bana onun da aynı şeyi hissettiğini söylüyordu. "İçkilerimizi bitirelim, sonra ayrı ayrı gideriz."

Başımı salladım. "Birlikte."

"Mark," elleri kalçalarına gitti, "ben bu insanlarla çalışıyorum. Benim hakkımda zaten çok şey biliyorlar. Francis'in boktan listesinde olmak istemiyorum."

"Bu çok geç olabilir." Başımı söz konusu adamın bize baktığı yere doğru çevirdim.

"Kahretsin." Gözleri kapandı.

Bu çok saçmaydı. Ellerimi saçlarında gezdirdim ve dudaklarımı dudaklarına doğru indirdim. Benimle yarı yolda buluşmasını bekledim. Kendimi asla onun üzerinde zorlamayacaktım.

"Öp beni Mia," diye mırıldandım dudaklarının arasından. Kalbim davul gibi çarpıyordu. Daha önce hissettiğim gibi hissetmek istiyordum.

Ayak parmaklarının üzerinde yükselirken ellerini karnıma dayadı ve içimden geçen aynı yoğunlukla benimle buluştu.

İniltisinin dilinin üzerinde dolaştığını ve benimkine karşı titrettiğini hissettim. Tanrım, bu kız beni öldürecekti. Elim gömleğinin altına girdi ve pürüzsüz teninde gezindi. Kendini geri çekti. "Gitmeliyiz."

Hesabı ödedim ve aceleyle masaya geçtik.

"Neredeydin?" Paul sırtıttı. Ona parmağımı gösterdim ama Mia'nın görmediğinden emin oldum.

"Ben gidiyorum." Mia, Dr. Evans'ın yanındaki sandalyesinden ceketini aldı.

Elini onunkinin üzerine koydu. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?" Hızlıca başını sallamadan önce bana baktı.

***

Mia

Şehvetle o kadar dolmuştum ki zar zor yürüyebiliyordum. Kalçalarım neredeyse açılmak için çığlık atıyordu ama bunun yerine üstlerimden biriyle konuşurken normal ve kontrollü davranmaya çalışmak zorunda kaldım.

Binanın dışına çıkıp gecenin serin havasına adım attık.

Dr. Evans önümde durdu ve garip bir ifadeyle bana döndü.

"Bana deli diyebilirsin Mia ama aramızda bir şeyler olduğunu düşünmüştüm."

"Oh! Ben..." Yüzümün ısındığını hissettim. Neden bir kadın arkadaş olacak bir erkek bulduğunda, içlerinden biri duygusallıkla işi berbat etmek zorundaydı? Ne zaman öğrenecektik? Artık asla arkadaş olamayacağımızı tahmin ediyordum.

"Belki de açık sözlü olmalıyım." Dudakları bir tarafa doğru kıvrıldı. "Senden hoşlanıyorum Mia. Komik ve zeki olduğunu düşünüyorum. Sadece hemşire olarak yeteneklerini boşa harcadığını düşünüyorum-"

...ve işte oradaydı...

Konuşmasını kestim. "Dr. Evans, Francis. Daha iyi bir ifade bulamadığım için gururum okşandı ve birkaç ay öncesine dönseydik belki daha fazlası olabilirdi. Ama en büyük sorunumuz benim sadece bir hemşire olmayı seviyor olmam."

"Ama-"

"Lütfen bitirmeme izin verin." Başını salladı ve ağzını kapattı. "Mark'la da tanıştım ve gerçekten çok iyi anlaşıyoruz."

Konuşmadan önce bir süre bekledi. "Hiçbir açıklama yapmadan günler, hayır, aylar boyunca ortadan kaybolan biriyle nasıl bir geleceğin olacak? Farklı ülkelerde bir sürü sevgilisi olmadığını nereden biliyorsun?"

Ahh. Şüpheden nefret ederim.

"Bilmiyorum," diye omuz silktim, "ama bu bir şeye dönüşürse bunu çözmemiz gerekecek."

"Eh," diye iç geçirdi, "sanırım konuşacak başka bir şey yok."

"Özür dilerim Francis, gerçekten özür dilerim."

"Ben de öyle. Umarım canın yanmaz, Mia." Eğildi, yanağıma bir öpücük kondurdu ve gitti.

Pencereye yaslandım ve "Ben de" diye fısıldadım.

"Hey," diye seslendi Mark usulca. Başımı çevirdiğimde ellerinin cebinde olduğunu gördüm. "İyi misin?"

"Evet." Camı ittim. "Hadi gidelim."

Tüm taksi yolculuğu ve asansör yolculuğu boyunca sessiz kaldık. Dr. Evans'ın sözleri içimde zıplayıp durdu.

istemediğim şeyleri sorgulamamı sağladı.

Mark elimi tutuyordu ve birkaç kez onu beni incelerken yakaladım.

Kapıyı arkamızdan kilitledim ve çantamı masanın üzerine attım. "Bir şey ister misin?"

"Su, lütfen." Tabureye oturdu ve dirseklerini tezgâha dayayarak benim hareketlerimi izledi. "Biliyor musun, beş dili akıcı bir şekilde konuşabilirim, dudak okuyabilirim ve yetişkin bir adamı boynunun yan tarafına sertçe vurarak dizlerinin üstüne çöktürebilirim." Bir an durakladı. "Ama Tanrı aşkına, bu gece bana neden kapandığını anlayamıyorum." Elimden su şişesini aldı.

"Üzgünüm, ben-"

"Özür beklemiyorum."

Kafamı temizledim. Gerçek mi yalan mı? "Sanırım Dr. Evans bunu benim ya da bizim için zorlaştıracak birkaç şeye dikkat çekti."

"Ne gibi?"

"Aylardır haber vermeden gidiyorsun."

Su şişesini açtı ve uzun bir yudum aldı. Şimdi keşke aklını okuyabilseydim diyorum.

"Aylarca ortadan kaybolmayacağım, ama belki bir hafta burada ve orada. Geçen sefer bu kadar sessiz kaldığım için özür dilerim. İlgilenmem gereken bazı şeyler var. Yalan söylemeyeceğim Mia, benimle birlikte olmak kolay olmayacak. Ben de henüz her şeyi çözemedim ama seninle olmaktan hoşlandığımı biliyorum. En azından deneyemez miyiz?"

Denemek mi? Bunun yapabileceğim bir şey olup olmadığını görmek için duygularımı analiz ettim.

"Sanırım-" Kapım çalındı ve ben de parmağımı kaldırdım.

"Üzgünüm, Mia." Komşum Ed'in üzerinde güvenlik üniforması vardı. "Gelmeyecektim ama geldiğini duydum. Bir vardiyayı tamamlamak için çağırıldım."

Butters bacaklarını iterek geçti ve kocaman, tüylü pençeleri göğsüme indi. Onu hissetmemek için bir adım geri çekilmek zorunda kaldım.

Ağırlık. "Hey, oğlum."

"Sen eve geldiğinden beri kapımı tırmalıyor."

"Sorun değil. Yarın alışmıyorum, o yüzden takılabiliriz. Yiyecekler için de teşekkürler. Borcumun ne kadar olduğunu söyle."

"Tamam." Omzumun üzerinden baktı. "Hey, özür dilerim." Mark'a el salladı. "Seni sonra ararım."

"Elbette." Tasmaını ondan aldım. "İçeri gel."

Butters onu karşılamak için kollarını açan Mark'a doğru koşarken tasma elimden çekildi.

"Hey, Butters." Kulaklarını kaşıdı.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" şişe kapağını elime aldım ve parmaklarımın arasında oynattım.

"Evet," Mark eğildi ve başını öptü, "Buraya son geldiğimde yüzümde sıcak bir nefes ve oldukça uzun bir yalamayla uyandım. Neredeyse kalmaya karar verecektim!" Kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Oh, gerçekten mi?" Tezgâhın üzerine eğilirken güldüm. "O binanın köpeği. Hepimiz sırayla ona bakıyoruz. Gerçi ona en çok ben bakıyorum."

"ünkü senden hoşlanıyor. Bir rakibim olacağını görebiliyorum."

Yorumu beni gülümsetti. Hiç denemeden bile çok tatlı olabiliyordu. Bir kez daha kulağımı tırmaladıktan sonra bana baktı, sonra elime uzanarak beni tezgâhın etrafına ve önüne çekti.

"Bir şey söylüyordun."

O gözlerini kapatırken ellerimi güçlü omuzlarında gezdirdim. Parmaklarım kaslarının üzerinde alçalıp yükseliyordu.

"Denemek isterim," diye fısıldadım ve gözleri açıldı, ama gülümsemek yerine gözleri neredeyse kararmıştı.

Ayağa kalktı ve elleri boynuma dolanırken bakışları benimkileri tuttu. Eğildi ve bana dudaklarını kapatarak bir öpücük verdi. Yumuşaktı ama arkasında çok şey vardı, sanki benim kararımı kendi kararıyla mühürlüyor gibiydi.

Göğsüm onunkine çarptı ve sürtünme beni geçici olarak rahatlattı. Yularımın kayışları öne düşmeden önce parmakları etrafımda dolaştı. Geri adım attım ve gömleğimi çıkarıp yere attım.

"Vay canına." Bakışları üzerimde geziniyordu ama bana değer verildiğini hissettirecek şekilde. Mark'ın bana ona ait olduğumu hissettirmek için inanılmaz bir yolu vardı ve bu benim için sorun değildi.

Gömleğini kasten çıkardı ve benimkinin üzerine bıraktı. Bir adım öne çıkarak elimi kaldırdım ve yara izlerinden birinin üzerinde gezdirdim. Her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için gözlerimi yukarı kaldırdım. Hızlıca başını salladı, sonra soğuk parmak ucumla irkildi ama kısa sürede rahatladı. Kabarık deri çoğunlukla pürüzsüzdü, ancak birkaç şişlik görülebiliyordu.

"Acıdı mı?" Fısıldadım, vücudunu daha fazla inceliyordum. Hayatının insani bir tuvali gibiydi; her iz bir hikâye taşıyordu.

"Bazıları yaptı, evet."

Parmaklarım yan tarafına doğru kaydı ve derin bir olukta durdu. Eli benimkinin üstüne çarptı ve bana sırtımdan önce yüz ifadesini yakaladım.

"Gıdıklanıyorum," diye mırıldandı ama bundan daha fazlası olduğunu görebiliyordum. Parmaklarımı kaldırdı ve nazikçe öptü. "Gel bakalım." Yatağıma doğru başıyla işaret etti.

Yatağımın ayak ucuna geldiğinde, saçlarımı çıplak göğsümden yukarı doğru taradı, böylece açıkta kaldı. Parmaklarını göğüslerimin kıvrımları boyunca gezdirdi ve bir tanesinin ağırlığını hissetmek için durdu. Temposu sarhoş ediciydi. Yavaş hareketleri beni neredeyse çıldırtıyordu ama hareketsiz kalmayı başardım. Daha önce hiç böyle dokunulduğumu hatırlamıyordum. Meme ucumu başparmağı ve parmak eklemi arasında şefkatle yuvarladı.

Boştaki eli karnımın önünden aşağı kaydı ve kot pantolonumun düğmesini çözdü. Hafif bir çekiştirmeye ayaklarımın etrafında toplandılar ve ben onlardan uzaklaşırken yana doğru atıldılar.

Göğsünün kabardığını hissettim ama kotunun altında beni neyin beklediğini göremeyecek kadar heyecanlıyım. Hızlı

bir çalışmayla

ona da aynısını.

Sonra işte oradaydık, ikimiz de çıplaktık, karanlıkta duruyorduk ve aşağıdaki şehirden sadece küçük bir ışık sızıyordu.

Normalde kendimi gizlerdim, güvensizliğimden saklanmak için yorganın altına girmek isterdim, ama onunla değil. Mark bana kendimi seksi ve özgüvenli hissettirdi.

İçime girdi, ellerini yüzüme doladı ve beni öyle sert öptü ki kim olduğumu unuttum.

Beni kaldırıp dikkatlice yatağa yerleştirirken bir eli bacaklarımın altına kaydı. Gözlerini benden ayırmadan prezervatifi taktı. Vücudu üzerimde gezindi ve gülümsedi. Sahip olduğumuz az ışıpta gözleri parlıyordu.

"Nasıl?" Sözleri ancak fısıltı halindeydi.

Kaşlarım birbirine çarptı.

Boynumdaki saçlarımı taradı, sonra köprücük kemiğim boyunca ilerlemeye devam etti.

"Seni tanımadan nasıl bu kadar uzun zaman geçirdim?" Gözümün kenarından öptü. "Dokunuşunu bilmeden mi?" Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Kalp atışlarını bilmeden?" Dudakları göğsümde gezindi. İleri doğru itmeden önce kalçalarını konumlandırdı. "İçinde nasıl hissettiğini bilmeden mi?" İçime girerken sırtımı kamburlaştırdı ve tamamen girdiğinde bir nefes verdi.

Çenesini zorlayarak gözlerini açmaya çalıştı. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım ama patlamaktan korktuğum için alt dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Sözleri hala kafamın içinde dönüp duruyordu. Biri içinizi nasıl bu kadar ısıtabilirdi?

Hareket etmeye başlamadan önce ağırlığını bir koluna verdi. Kendini içeri girip çıkarken izledi. Vücudunun içinde kaybolmuştum; kaslarının hareket ediş şekli büyüleyiciydi. Gözlerimi kapattım ve coşkunun ayak parmaklarıma kadar yayılmasına izin verdim. İçimdeki sarmal sıkışmaya başladı ve normalde yaptığım gibi fazla düşünmek yerine kendimi ona teslim ettim.

Mark kulağının hemen arkasına sokuldu. "Seninleyken bana her Şeyi unutturuyorsun." Ne demek istediğini sormak istedim ama beni sabit tuttu ve hızını artırırken beni öptü. Tüm zihnimi, bedenimi ve kalbimi ele geçirmişti. Tüm korkularımı bir kenara ittim, kollarımı açtım ve beni ele geçirmesine izin verdim.

Renkler - tek gördüğüm yanımdan süzülen muhteşem bir renk deniziydi.

Vücudu yanıma yığıldı ve ikimiz de nefes almak için mücadele ettik. Kolu ortama dolandı ve beni göğsüne çekti. Derin bir iç çekerek saçlarımı öptü.

"Mia." Omzumdan aşağı öptü.

Kolunu öptüm ve gözlerimin ağırlaştığını hissettim. Çok hoş bir uykuya dalmadan önce onun tuvalete gittiğini hayal meyal hatırlıyordum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Güneş ışığı pencerelerimden içeri girdi ve boş yatağa doğru yuvarlandım. Dün gece hızla gözümün önüne gelirken gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bölmenin etrafından dolaşıp sırtarak durmadan önce hızlıca bir çift külot ve bir gömlek giydim.

Mark ve Butters kanepede haberleri izliyorlardı. Bir kase mısır gevreği yerken Mark onunla bir şeyler konuşuyordu.

Fotoğraf makinemi kaptım ve hızlıca bir fotoğraf çektim. Deklanşörün sesini duyunca ikisi birden arkalarını döndüler.

Mark'ın yüz ifadesi beni ikinci raunt için yatağa koşturmaya yetti.

"Günaydın." Sesinde hafif bir törpü vardı. "Umarım sakıncası yoktur. Acıkmıştık." Kaseyi kaldırdı.

"Hiç de değil." Kendine yardım edecek kadar rahat hissetmesine sevindim. "Hadi Butters, dışarı çıkalım."

Butters hareket etmedi.

"Biz zaten dışarı çıktık." Mark büyük köpeğin başını okşadı. "Oh," diye sııttım, "teşekkür ederim."

"Elbette." Biraz kahve koymamı izledi, sonra sıcak kolları bana sarıldı. "Biliyor musun, uyurken oldukça duyarlı oluyorsun."

"Öyle miyim?" Arkama yaslandım ve onu öptüm.

"Evet, neredeyse işkence gibiydi."

Onun kucağında döndüm. "O his geri gelirse beni uyandırmak için iznim var."

Eğildi, beni omzunun üzerinden kaldırdı ve yatağa geri döndü.

"Mark!" Çığlık attım ama bana kazandırdığı tek şey kışıma bir tokat oldu.

Telefonu çaldı ve dört gibi çıkması gerektiği haberiyle bizi gerçekliğe geri döndürdü.

Ben yataktan izlerken o duş aldı ve üstünü değiştirdi. Gitmek zorunda kaldığı için hayal kırıklığına uğradığımı belli etmek istemedim. Böyle olacağını biliyordum.

Ayakkabılarını giydiğinde yatağın kenarına doğru süründüm. Kollarımı boynuna doladım ve yanağından öptüm. Saçlarım etrafıma ve yüzüne döküldü.

"Müsait olduğunda beni ara."

Döndü, beni tuttu ve kucağına oturttu, böylece ben de ona binmiş oldum. Eliyle popomu kavradı ve sıktı.

"Dürüstçe söyleyebilirim ki bu, birinden ayrılırken yaşadığım en zor an." Parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. "Seni yanımda götürmek istiyorum."

Gülümsedim. "Ne zaman döneceğin hakkında bir fikrin var mı?"

İşte o zaman gördüm, yüzündeki irilmeyi. Neden çenemi kapalı tutmadım? O cevap vermeden önce kucağından kalktım ve söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalıştım. Şifonyerimin üzerindeki küçük gümüş kutuyu açtım.

"Peki, ne zaman olursa olsun," iki anahtarı ona fırlatmadan önce elimde tuttum, "beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Anahtarlar?" Onları incelerken gülümsedi. "Şanslıyım."

Butters kapının yanında mızmızlanmaya başlayınca giyindim. Asansörde ve dışarıdayken Mark elimi tuttu.

"Peki." İçimden iç çektim. "Sonra görüşürüz."

Beni öpmek için kendine çekmeden önce kısa bir süre yüzümü inceledi.

"Oraya vardığımda ararım. Bensiz ısınmaya çalış." Sonra sözlerini tekrar gözden geçirdi ve şeytani bir gülümseme takındı. "Bunu iptal et, sadece üşümek zorunda kalacaksın!" Arabasına binip gitmeden önce beni son bir kez öptü.

İçimde boş bir his vardı ama bunu bir kenara ittim. Bunu kabul ettim.

Butters ipi çekti. Binamızın özel bahçesinin kapısını açtım ve koşmasına izin verdim.

"Merhaba." Arkamdaki banktan bir adam el salladı. "Güzel bir öğleden sonra, değil mi?" Arkasına yaslandığında ağır örgü kazağı göğsüne kadar uzanıyordu ve dizlerini düzeltirken yıpranmış botları dışarıda kalmıştı.

Ben de gülümsedim ve gökyüzüne baktım, koyu gri bulutların yaklaşmakta olduğunu gördüm. "Şu anda öyle ama fırtına çıkacak gibi görünüyor."

"O zaman sanırım fırtına öncesi sessizlik diyebiliriz." Gülümsedi ama nedense bu beni huzursuz etti. Ayrıca benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun süre baktı.

"Belki de." İçmek için bir su birikintisi bulmuş olan Butters'a baktım.

"Ben Chris." Adam elini uzattı ve parmaklarına işleyen ters haç dövmesini fark ettim. "Buraya yeni taşındım."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim omzumun üzerinden, el sıkışma hareketini fark etmemiş gibi davranarak.

"Bir süreliğine Larry'nin işini devralıyorum."

Ne? Ona döndüm. "Larry, yemlikteki gibi mi?"

"Evet, ailevi bir şey." Kulağının üstünü hızla kaşıdı. "Senin adın ne?"

İç çekerek yeni komşumla yüzleşmek için döndüm.

"Mia." "Tanıştığımıza memnun oldum, Mia. 3D, değil mi?"

Butters'ı çağırmadan önce başımla kısa bir selam verdim. Bu adamın birine bakarken garip bir tarzı vardı, sanki bir şey arıyormuş gibiydi. Butters bir anda yanımdaydı.

"Güzel köpek." Chris, Butters'ın gelip onu koklaması için elini bıraktı ama o gitmedi. Onu suçlamadım.

Bir yağmur damlası yanağıma çarptı, sonra bir tane daha ve bir tane daha.

"Gitmeliyim. Hadi, Butters."

"Sonra görüşürüz." Ben içeri koşarken Chris olduğu yerde kaldı.

***

Mark

Dört gündür evdeydim ve Mia'nın aramalarını kaçırmaya devam ediyordum. Yoğun programlarımız arasında iletişimde kalmak zor olmuştu.

Gerçekten durduğumda, bedenim onunla birlikte olmak için mırıldanıyordu. Geceleri gözlerimi kapattığımda onu altımda görebiliyordum. Kendini bana teslim etmeden hemen önce yüzündeki ifade midemi bulandırıyor.

"Hey, dostum." Cole odama girdi ve masamın üzerine çıktı. "Hazır mısın?"

"Evet." Bir çift kamuflej pantolonu çantamın içine katladım ve fermuarını kapattım.

"Mia nasıl?"

"Güzel." Onun adı içimi kıpır kıpır etti.

"Başın bunun içinde mi?"

Arkamı döndüğümde onu tuhaf bir ifadeyle buldum. "Tabii ki."

"**P e k â l â .**" Zıpladı ve gitti. Durdum ve Cole bir şeyler seziyorsa, haklı olmamam gerektiğini düşündüm.

Topla kendini.

New York gezisi bana kafamı toparlamak ve önümdekilere odaklanmak için zaman verdi.

İner inmez Mia'ya mesaj attım.

Mark: Bir süre ulaşamayacağım, seni sonra ararım.

Bir an bekledim, sonra aklımdaki şeyi söyledim.

Mark: Seni görmem gerek.

Bulunduğu yerde saat altıyı geçiyordu. Muhtemelen vizitelerinin ortasındaydı.

"Hazır mısın?" Keith emniyet kemerini çözdü ve spor çantasına uzandı.

Keith ve Cole, Frank ve benim bu durumla başa çıkmamıza yardımcı olmak için New York'a gelmeye karar verdiler. Manuel buluşmak istiyordu ve bunu dikkatli bir şekilde halletmemiz gerekiyordu.

Taksiyle otele gittik ve Frank ile buluşup onun odasını ofis olarak kullandık.

Frank bizi kapıda karşıladı. "Beyler." Her zaman az konuşan bir adamdı. "İçeri gelin."

Bir masaya oturduk ve beni şaşırtarak bize bira ikram etti. Cole bile bana şaşkın bir bakış attı. Bu Frank'in davranışı değildi.

"Peki, bana ne bulduğunuzu söyleyin." Etrafımıza bakındı.

Cole'un konuşmasını engelledim; bu benim meselemimdi. "Manuel polis teşkilatına katıldıktan sonra burada, New York'ta Dark Horse Casino'da kumar oynamaya başladı, ta ki kart saydığı için yasaklanana kadar." Tüm bilgilerini içeren bir dosya açtım. Başkaları bunu garip bulabilirdi, ama ben değil. Buna alışmıştım. "İki yıl sonra bir yeraltı grubunda oynamaya başladı. İşte o zaman kanıt dolabından para aşırırmaya başladı."

"Ne kadar?" Frank ucunu uzatmak için kalemini çevirdi.

"İlk başta küçük miktarlardı, beş yüz ila bin. Sonra daha derine indi ve ayda birkaç kez elli ila yüz bin arasında değişti." Kâğıdı taradım ve sayfayı çevirdim. "Sanırım ortağı bir şeylerden şüphelenmiş, çavuşlarına bahsetmiş ve onlar da bazı kameralar kurmuşlar. Tabii ki oradaydı, parayı pantolonunun kemerine tikiştiriyordu."

Frank içini çekti ve bir şey düşünürken pencereden dışarı baktı.

"Tamam," diye boğazını temizledi, "Lopez, o zamanlar olanlar hakkında hiç kimseyle konuştun mu?"

Midem çalkalandı. "Hayır."

"Peki ya soruşturma sırasında?"

"Hayır." Gerginliğimi azaltmak için boynumu kırdım. Bu çok sık konuştuğum bir konu değildi. "Çok fazla kanıt bulunamadı."

"Doğru." Frank sarı defterine bir şeyler karaladı ve cevaplarımı sorgulamamasını takdir ettim. "Güzel."

Keith'in telefonu çaldı ve telefonu çıkardığında yüzü düştü. "Kahretsin. Buna bakmalıyım." Cole'a bir göz attıktan sonra odadan çıktı.

Ne olduğunu merak ederek gözlerimi kısarak Cole'a baktım ama o sadece görevine devam etmek için başını hızlıca salladı. Keith ve ben artık Blackstone'la birlikte olduğu için daha yakınlaşmıştık ama onun bizden sakladığı başka bir yönü var gibiydi... belki de sadece benden. Cole her şeyi biliyordu. Bu düşünce boğazımı daralttı. Cole her şeyi biliyordu.

-Sırrımı bile. Ve asla yargılamadı. Asla.

"Pekâlâ," dedi Frank bana bakarak, "Manuel'le otuz dakika sonra Central Park'ta buluşacaksın. Dinleme cihazı takacak mısın?"

"Hayır, o kontrol edecek."

Frank başıyla onayladı. "Telefonunu açık bırak o zaman."

"Gerçekten temiz girmeyi tercih ederim," diye itiraf ettim. Onu neredeyse beş yıldır görmemişken üzerimde kablolar ve böcekler olmasını istemezdim. Serseri mayın gibiydi ve onun ayından çıkabilecek şeylere güvenmiyordum.

Cole konuştu. "Benim için sorun değil." Her zaman arkamı kollardı. "Görüntüyü koruyacağız. Lopez'e katılıyorum. Manuel şüphelenecektir. Bunu bekleyeceğini söyleyecek kadar iyi tanıyorum onu."

"Peki," diye onayladı Frank, ama dinlemeyi tercih ettiğini söyleyebilirdim. "Senden istediğimiz soruları sor, yardıma ihtiyacın olursa telefonunu çıkar ve sağ kulağına götür."

"Mark." Cole beni balkona çekti ve orada parlak siyah bir kutu çıkardı. "Bunları Noel'de takım için almıştım ama şimdi seninkileri takmanı istiyorum." Evlenme teklif edecekmiş gibi kutuyu havaya kaldırdı.

"Piliçlerden hoşlanıyorum dostum." Kutuyu elime tutuştururken güldüm.

"Tipim değilsin." "Bu gerçekten çok acıttı."

Gözlerini devirdi. "Bunu atlatacaksın."

Merakımı uyandıran kapağı başparmağımla açtım.

"Lanet olsun, dostum." Daha iyi incelemek için siyah saati çıkardım.

"Birkaç yıl önce Los Angeles'ta tanıştığım bir çift tarafından yapıldı. Blackstone için iyi olacağını düşündüm."

Saatin adını okudum. "Joogii." Siyah deri kayış, siyah yüzün içine doğru akıyordu. Akrep ve yelkovan siyah kolları ve beyaz uçlarıyla bana bir smokini hatırlatıyordu ama gözüme çarpan uzun, ince saniye koluydu. Parlak bir sarıydı. Bu saatle ilgili her şey net, temiz ve çekiciydi.

"Şuna bir bakın." Cole saati ters çevirdi ve dikişe saplanmış küçük bir iğneyi işaret etti. "Ordu onaylı takip cihazı. Frank bana tüm saha ajanlarımıza yetecek kadar aldı. Bana olanlardan sonra..." Boğazını temizledi. Geçen yıl yaşananların çoğunun hâlâ onun peşini bırakmadığını biliyordum. "En azından bunlar tespit edilemiyor."

"Teşekkürler." Bileğime doladım ve yerine sabitledim. "Gerçekten daha çok saat takmalıyım."

Cole otel odasına geri dönmeden önce başını salladı. "Hadi yola koyulalım."

Parka 85. Cadde ve Museum Mile'dan girdim ve suya doğru yöneldim. Büyük bir meşe ağacının hemen altında, üzerinde çocukların el izleri olan kırmızı bir bank vardı. Oturdum ve bekledim; geç kalacağını biliyordum. Büyük ihtimalle beni izliyordu.

Ekibime işaret verip vermeyeceğimi görmek için. Kıpırdamadan oturmaktan başka bir şey yapmamaya özen gösterdim.

Arkamda bir dal kırıldı ve rüzgârın değişimini neredeyse hissedebiliyordum. O olduğunu biliyordum.

"Geç kaldın."

"Kardeşini böyle mi selamlıyorsun?" Sarılmak için kollarını açtı ama ben sadece oturmasını bekledim. "Vay be, oğlum, çok çalışmışsın."

"Evet, denemek isteyebilirsin." Yüzündeki bitkin ifadeyi fark ettim.

"Hey," bir sigara yaktı ve uzun bir nefes çekti, "Ben yedi yaş büyüğüm ve Amerikan Ordusu'nun sana sağladığı lükslere sahip değilim."

"Bu senin seçimin." "

Biraz daha duman çekerken donuk yeşil gözleri kısıldı. İşte oradaydı. En kötü zamanlarımda bana musallat olan bakış buydu. "Pek sayılmaz." Sesi alçaldı ve keskin bir kenarı vardı. Yine de bu kez beni etkilemesine izin vermeyecektim - tehditlerine Mia'yı da dahil ettiğinde değil. "Peki, bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Burada ne yapmamı bekliyorsun Manuel? Kasete yakalandın."

Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, sonra arkasına baktı. "Onlara bunu senin için yaptığımı söylemeni istiyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sigarasını yere attı ve üzerinde tepindi. "Hayır." Bir sigara daha yaktı ve kendini kontrol altına aldı. "Senin için ne yaptığımı unutma, Mark."

"Nasıl unutabilirim ki? Ne zaman bir çukurda öldüğünü düşünsem, mezarından kafanı çıkarıp bana hatırlatıyorsun."

Uzun bir nefes çekmeden önce irkildi. "Ordu sana taşak yetiştirmiş."

"Evet, hem de nasıl bir takımım var." Bakışlarını üzerimde tuttum. "Kendini bu boka bulaştırdın, bundan kurtul."

"Bana yardım etmeyecek misin?"

"Siktir git Manuel!" Ayağa kalktım ve ellerimi uzun ceketimin ceplerine soktum.

"Kız. Güzel kız." Sırıttı, sigarası dudağından sarkıyordu.

Oraya gideceğini düşündüm, o yüzden hazırdım.

"Evet, öyle." Topuklarımın üzerinde döndüm ve otoparka doğru yürüdüm. Her adım çaba gerektiriyordu. Henüz doğru kararı verip vermediğimden emin değildim. Bunu sadece zaman gösterecekti.

Frank'in siyah Escalade'i yanaştı ve kapı açıldı. İçeri atladım ve Cole uzun bir nefes verdi.

"İyi mi?" Yumruğunu havaya kaldırdı, ben de vurdum. "Evet."

Sonunda otelimize döndüğümüzde, bardaki içkileri atlayıp odama yöneldim. Yalnız kalmak istiyordum. Hayır, istediğim şey Mia'yla birlikte olmaktı.

Eve dönerken yolda şarjı bittiği için telefonumu şarja taktım ve duşa girdim.

Bedenim ağır bir gümbürtüyle yatağa çarptı. Üzerimi değiştiremeyecek kadar yorgundum, bu yüzden kendimi bir havluya sardım. Penguenlerin bu akşam ne zaman oynayacaklarını merak ederek telefonuma uzandım.

Mia'dan gelen bir sürü cevapsız mesajı görünce dirseğimin üzerinde doğruldum.

Mia: Hey sen, senin de burada olmanı

istiyorum. Mia: Yardım edecek bir şey

;)

Üç resim vardı. Wi-Fi burada berbat olduğu için metni indirmek için dokundum. Yağmurda selfie çektiğini gördüğümde kalbim neredeyse donacaktı. Bir sonraki fotoğrafta hastanedeydi ve yapması gereken onca iş yüzünden mutsuz bir surat ifadesi takınmıştı. Ancak üçüncüsünde on yedi yaşındaymışım ve aşıkmışım gibi yastığıma gülümsedim. Yatakta uzanmış, uykulu bir gülümsemeyle kameraya bakıyordu. Bu fotoğrafa iliştilmiş bir mesaj vardı.

İyi geceler, tatlı rüyalar.

Kameramı yüzüme çevirdim ve onun son fotoğrafının kendi versiyonunu çektim.

İyi geceler, Mia. Tatlı rüyalar.

Televizyonu açtım ve çevirmeye başladım. Telefonum çaldı ve kim olduğunu görmekten korktum. Gözlerimi kapattım ve cevap verdim.

"Lopez," diye mırıldandım, muhtemelen Frank olduğunu düşünerek. "Hey." Sesi alçaktı ve tam göğsüme geliyordu.

"Vay canına," dedim hafifçe gülerek, "sesini duymaya gerçekten ihtiyacım vardı."

Hareket ettiğini duydum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece işle ilgili."

"Oh." Esnedi. "İşler nasıl gidiyor?" "İlginç."

"Manikürlü Doktor Francis seni rahatsız mı ediyor?" Garip. Kıskanmazdım ama onunlayken biraz kıskanıyordum. Onun her gün onu görebilmesi ve benim görememem beni rahatsız ediyordu. Hoşuma gitmeyecek kadar uzun bir süre durakladı. "Mia?"

"Hayır, oldukça iyiydi." "Bir şey mi oldu?"

"Hayır! Tanrım, hayır, Mark." Boğazını temizledi. "Asla yapmam."

"Yani, mantıklı olurdu. O her gün orada." "Mark!"

Kendimi bir pislik gibi hissettim. "Özür dilerim." Kendimi toparlamam gerekiyordu. "Bir gün oldu."

Bir sessizlik oldu.

"Mia, özür dilerim. Sadece hıyarlık ediyordum."

"Sen üzülmeden sana bir şey sorabilir miyim?"

Midem bulandı; bunu duymak istediğimden emin değildim.
"Elbette."

Telefonda iç geçirdi. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?"
Kalbim hafifledi, benim onu istediğ i m gibi onun da beni istediğini bilmek beni mutlu etti.

"Henüz emin değilim. Umarım
yakında." "Ben de öyle." Tekrar
esnedi.

"Bak, sen git biraz uyu, ben seninle sonra konuşurum."
Butters'ın telefonda inlediğini duydum. "Ben yokken ona iyi
bak, evlat."

"Öyle, değil mi evlat? Tamam, yapabilirsen beni sonra
ara." "Arayacağım. Hoşça kal, tatlım."

"Güle güle."

***

Ertesi hafta takımla birlikte antrenmanlarımı yaptım.
Antrenman yaptım, Livy ile oynadım ve bekledim. İki gün
daha geçti ama Manuel'den hâlâ haber yoktu.

"Hey," Keith çantasını kapıma bıraktı, "hazır mısınız?"

"Evet." Ceketimi aldım ve son bir kez daha kontrol ettim.
ayrıldık.

Keith çalmadan hemen önce telefonuna baktı. "Carlos."
Sesi tamamen farklıydı. Dönüp bana baktı ve beni
susturmak için parmağını ağzına götürdü. "Kahretsin, bu
hafta sonu mu? Hayır dostum, gelemem ama bir sonraki
toplantıya gelmeye çalışacağım." Bir dakika bekledi. "Evet,
kardeşim, orada olacağım." Telefonu kapattı ve hızlı
adımlarla merdivenlerden inmeye devam etti.

"İyi şanslar çocuklar." Savannah kapı aralığından
gülümsedi. "Dikkatli olun." Keith'i durdurdu. "Ne?"

"Bizden başka arkadaşları da var," diye şaka yaptım ve
aceleyle helikoptere doğru yola çıktım. Sıradaki misafirimizi
yakalamak istiyorsak bir an önce sınırı geçmemiz
gerekliyordu.

"Her şey yolunda." Keith'in arkamdan gelmeden önce onun yanağını öptüğünü duydum. "Hey, Lopez," diye seslendi. "Hiçbir şey duymadın, tamam mı?"

"Neyi duydum?"

Bana hafifçe başını salladı. "Teşekkürler."

Helikopterin yerden ayrılacağı anı bekledim. Bu her zaman adrenalinimin birkaç kademe yükselmesine neden olurdu.

***

Konum Meksika Koordinatları: Sınıflandırılmış

"Ben asla burada yaşamam." Cole parmağını gömleğinin iç kısmında gezdirdi. "Çok sıcak."

"Evet." Dört buçuk saattir bu sığınaktaydık ve aşağıdaki evden hiçbir hareket olmamıştı.

"Neden beni eğlendirmiyorsun?" Cole suyunu açtı.

"Merhaba."

"Düşünüyorum

." "Ne

hakkında?"

"Manuel."

"Ve?"

Gözlerimi devirdim. "Ve Mia."

Diğer omzuna yaslanmak için yana kaydı. "Bu kızla farklı görünüyorsun."

"Evet." Devam etmemi bekledi. "Ortadan kaybolmama aldırıyor. Yani, bundan hoşlanmıyor ama nasıl işlediğini anlıyor gibi görünüyor. Sanırım gizlilik anlaşmasını imzaladığı için bir fikri vardır."

"Tamam."

"Tamam." Daha fazlasının geleceğini biliyordum.

"Sanırım ikiniz ciddileşiyorsanız, aklınızın nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Bu konu ne zaman gündeme gelse göğsümde ağır bir his belirliyordu.

"Açıkçası hiçbir fikrim yok ama her türlü öneriye açığım."

Cole düşünürken başını ovuşturdu. "Seni kaybedemem, bu yüzden bana bırak ve ne bulabileceğime bir bakayım."

"Kulağa hoş geliyor." Sessizliğe geri döndük, sonra sııttım. "Savannah'ya iyi olduğumu söyleyebilirsin."

Hafifçe güldü ve başını salladı. Savannah her zaman bize göz kulak olurdu ve şimdi de Cole'u kendi işini yapması için kullanıyordu. Önemsemesi çok hoştu.

"Hey, Keith'in nesi var bu arada?"

Cole başını t o p r a ğ a yasladı. "Kişisel şeyler."

"Keith bize kendisi hakkında hiçbir şey anlatmadığı için bunun bir faydası yok. Her şey yolunda mı?"

"Bazı büyük kararlar vermesi gerekiyor. Geçmişini onu yakalıyor."

"Bunu duydum!"

"Evet." Cole'u zorlamamam gerektiğini biliyordum. Herkesin sırlarını saklardı. Onunla her şeyi bilmem gerekiyordu. Tanrı biliyor ya, bunu takdir ediyordum.

Uzaktan silah sesleri duyuldu ve dizlerimizin üzerine çöküp pozisyon aldık.

"Görsel mi?" Yanağımı sıcak çeliğe dayayıp görüş alanımı ön kapıya hizalarken Cole'a sordum. Nefesim sabitken evin önünü taradım.

"Olumsuz."

Parmağım tetiğe doğru esnedi; bu kısmı seviyordum. Bilinmeyen. Bu durum hangi yöne gidecekti?

Cole silahını kaldırırken "Doğu kapısı," diye mırıldandı.

Cole ateş etmeye başlamadan önce ekibin geri kalanına detayları anlattım. Dokuz saniye içinde beş kartel öldürüldü.

Hadi gidelim." Ayağa fırladı.

Tepeden aşığı koştuk, bir tarlayı geçtik ve küçük bir duvarın arkasına saklandık. Cole, biz eve saldırmadan önce ekibi yerleştirdi.

Sırtımı eve dayayarak pencereden içeri hızlıca bir göz attım ama bir şey görüşümü engelledi.

Cole ön kapıyı temizlemeye hazırlanırken ona katıldım. Paul biz girmeden önce içeriye bir sis bombası yuvarladı. Patlamadan sonra bir sıra oluşturduk ve ilerledik.

Duman, sıcaklık ve korkunç bir koku birkaç saniye içinde bizi buldu.

"Herkes yere y a t s ı n !" Kör edici sisin içinden bağırdım.

Ağır bir şeye takıldım ve lastik gibi bir şeyden sektim.

Ellerim dışarı çıktı ve bir şeye çarptı... "Kahretsin!" Keith perdeyi yırtıp atarken ben de bağırdım.

Pencere.

Yığın yığın cesetler yerde her yöne doğru uzanıyordu. Elim bir kadının cansız yüzünün üzerindeydi. Sanki yanmışım gibi irkildim.

"Ne oluyor lan?" John neredeyse yeşile dönmüştü ama kendini tutmayı başardı. Keith onlara daha fazla dokunmamam için bana bir kolunu uzattı.

Cole aramak için dışarı çıktı.

"Kaç tane?" John ağzını kapattı.

"Seksen olmalı," diye başını salladı Keith, "sadece bu odada."

"Dahası da mı var?" John kokuyu duyunca öksürdü ve sinekleri kovmak için kolunu salladı.

Keith daha fazla cesedin yere saçıldığı merdivenleri işaret etti.

"Hadi şu işi bitirelim." Lastik eldivenlerimi giymeden önce elimi pantolonuma sildim.

Bir uçtan başladık ve hedefimizin katliama dahil olup olmadığını görmek için cesetten cesede geçtik.

John zorlandı, ben de ona gözcülük yapmasını söyledim. Hepimizin güçlü yönleri vardı. Bu onunki değildi ve bu sorun değildi.

On ikinci cesetten sonra bu sadece bir iş haline geldi. Duygularımı kapattım ve işimi yaptım. Karnından ve gözünden vurulmuş genç bir çocuğun cesediyle karşılaşana kadar biraz durmaya ihtiyacım vardı.

Siktir et.

Çocuğu serbest bıraktım, kollarımın arasına aldım ve dışarı çıkarıp çalıların yanına yatırdım. Kalan gözü gökyüzüne bakıyordu.

Eğilip tişörtünü düzelttim ve aşağı doğru çektiğimde cebinden küçük bir teneke araba düştü.

"Kahretsin," diye homurdandım, göğsümde bir düğüm vardı. Elime aldım ve inceledim. Üstünde siyah bir şerit olan sarı kapılar. Ev yapımıydı, tamponunda Felipe yazıyordu. Avucumun içinde kıvırdım ve hıçkırıklarımı bastırmak için ağzıma götürdüm. Bu doğru değildi. Bitmek bilmeyen bir savaşta her gün savaşıyorduk. Ne yazık ki, bu gidişle barışı bulduğumuzda geriye ne kalacaktı? Yıkımdan başka bir şey. "Ne olursa olsun, küçük adam," diye fısıldadım, "gerçekten üzgünüm." Hemen ayağa kalktım ve kendimi kontrol ettim. Koptum. Döndüm ve adamların beni izlediğini gördüm.

Cole yoluma doğru kaydı. "İyi misin?"

Yanından geçip gittim. "Hayır."

Bu şekilde devam ediyordu. Ne zaman birimiz bu şekilde bir çocuk bulsa, küçük bedeni alandan çıkarır, dışarıda gökyüzünün altına yerleştirir ve sonra onlara bir dakikamızı ayırırdık. Cesedi bulan kişiye pek bir şey söylemezdik. Çoğunlukla, sadece kollarına dokunur ve bu küçük teselli jestiyle devam etmelerine izin verirdik. Bu şimdiye kadar yaptığım en kötü yolculuktu.

Üç saat sonra altmış üç yetişkin ve on yedi çocuğu saydık ve kontrol ettik. Meksika polisi geldi ve kontrolü ele almaya başladı.

"Logan." Keith merdivenlerin başında durdu. "Hedefimizi bulduk."

"Ve?"

"Öldü."

"Nasıl?"

"Tavana asılmış, karnı kesilmiş. Kan kaybından ölmüş."

"Siktir!"

***

Mia

"Oh, işte, yardım edeyim." Yeni yönetici Chris, dairenin kapısını benim için açtı.

Kollarımdaki yiyecekleri dengelemeye çalıştım.

"Teşekkürler."

Hızla ilerledi ve asansörün çağrı düğmesine bastı.
"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ah, hayır, sanırım anladım."

"Tamam." Kapının aramızda kapanmasına izin vermek için geri adım atmadan önce bana dostça bir gülümseme verdi.

Tanrım, garip bir adamdı. Kötü havayı üzerimden attım. Votkamı açıp sert bir cosmo yudumlamak için sabırsızlanıyordum.

Anahtarlarımı küçük deliğe sokup dairemin kapısını açtığımda parmaklarımın arasına sıkışmıştı. Sonra kalbim yerinden fırladı.

Mark başını ellerinin arasına almış, rahat koltuğumda öne doğru eğilmişti.

"Selam." Heyecanlı olmak istiyordum ama vücut dili beni geriyordu. Çantalarımı adanın üzerine koydum. Beni duyduğunu sanmıyordum ama konuşmaya başladığımda aniden ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Kocaman bir iç çekişle bedenini bedenime yapıştırdı. "Oh!"

Arkasına yaslandı, yüzümü ellerinin arasına aldı ve eğilip beni öpmeden önce gözlerimin içine baktı. İhtiyacının bu olduğunu anlayabiliyordum, ben de ona uyduym ve sorularımı kendime sakladım.

Geri çekildim ve gömleğimi çıkardım. O da aynısını yaptı ve sonra elleri vücudumun her yerindeydi. Avuçluyordu,

Yoğurma, ovalama. Normalden çok daha yoğundu.

Prezervatifi takmadan önce yatağa ancak varabildik.

"Sana şimdi ihtiyacım var." Üstüme çıkmadan önce beni sırt üstü yatırdı. Gözleri içindeki mücadeleyi gösteriyordu ve yanağını avuçladığımda ona döndü. "Mia," diye neredeyse inliyordu, "unutmama yardım etmene ihtiyacım var."

Aklının başka bir yerde olduğunu ve onu geri getirmem için bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Akli tamamen şimdiki zamanda olmasa da hâlâ çok tatlı ve dikkatliydi. Tırnaklarımı sırtında gezdirdim ama yan tarafındaki artık tanıdık gelen derin olukta durdum. Yavaşça ama kararlı bir şekilde elimi çekti.

Bana bakması için yüzünü ellerimin arasına aldım. "Buradayım, Mark." Gözlerini sıkarak kapattı ve boyun kasları gerildi. "Hey," parmak uçlarımı yanaklarında gezdirdim, "yardım etmeme izin ver."

Bir süre sonra onu yatağa itmeme izin verdi, ben de tırmandım ve boyunun üzerine uzandım. Elleri kalçalarımın indi ve hızımı ayarladı. Vücudum hareket ederken öne doğru eğildim ve göğsündeki, köprücük kemiğindeki ve boynundaki yara izlerini öptüm.

"Ben buradayım." Dudaklarım kaburgalarında titreşti.

Parmaklarını saçlarıma geçirdi ve beni nazikçe dudaklarına götürdü. Dokunduğumuz anda hırladı. Öpüşme vahşiceydi ama bir yarıştan çok, tüm bedenimi tüketen bir açlık gibiydi. Onun etrafında kenetlendim.

Bıraktığında arkama yaslandım, ellerini ellerime aldım ve onu rahatlatacak bir tempoda hafifçe salladım. İkimiz de konuşmadık; konuşmamıza gerek yoktu.

Bir noktada, onun kaydığını görünce durdum ve yanağını tekrar avuçladım. "Hey." Gözlerini kapattı ve düşüncelerini sıralamaya çalıştığı anda yaptığı şeyin bu olduğunu fark ettim. Gözleri açılmadan önce elleri kalçalarımın gitti. "Bazı şeyler gördüm." Çenesi büküldü. Gözyaşı yoktu ama

Sesindeki iğlik acısını hissetmem için yeterliydi. "Beni bana geri getirmene ihtiyacım var."

"Oh, Mark." Kollarımı boynuna doladım ve elimden geldiğince ona sarıldım. Bir süre sonra beni hareket ettirdi, böylece vücudum ona yandan sarılmış şekilde uzandım. Eli omzumdan dirseğime doğru hafifçe ovuşturdu. Rahatlatıcıydı ama rahatlayamayacak kadar endişeliydim.

"Bana kendinden bahset." Onu gerçekten tanımak istiyordum. Sınırlar olmadan, sadece kim olduğunu.

"Ne gibi?"

Bir an düşündüm ve gülmeye başladım.

"Ne?" Ses tonu merak uyandırıcıydı.

"Lütfen yanlış anlama ama neden bazen on beş yaşında bir kız gibi kokuyorsun?"

Oturmak için hareketlendi ve elleri dramatik bir şekilde göğsüne gitti. "Pardon?"

"Sanki yedi yaşındayken pembe, ısıltılı bisikletimi sürerken yaşadığım déjà vu'yu yaşıyorum." Ayağa kalktım ve kot pantolonunu aldım. "Bu garip değil. Elbette, pantolonumu kokla." Alaycılığı beni gülümsetti ve sonra uzun, sert bir şey hissettim. "Tamam, gerek yok-"

"Ohhhh." Yarısı boş Hubba Bubba paketine bakıp güldüm. "Oh, Tanrı'ya şükür." Daha çok güldüm. "Önümde bir sürü şey parladı."

Mark gülümsedi, sonra o da gülmeye başladı. "Sanırım bu bir tür rahatlık meselesi."

"Bence çok şirin." Sakızı pantolonunun cebine geri koyarken sııttım. "Bana başka bir şey söyleyecek misin?"

Yatağın üzerinde düz bir şekilde uzanmak için eğildi ve bana doğru döndü. Ben de aynısını yaptım ve arkamızdaki devasa pencerelerden aşağıdaki şehrin ısıltısını izledik. Bu daireyi sevmiştim.

"Kim olduğunuzla ilgili kişisel bir şey. Gerçek bir şey."

Cevap vermeden önce düşünürken dudakları düz bir çizgi halinde sıkıştı. "O kadar uzun zamandır yalnızım ki

yatağın karşı tarafını karıştırmak. Böylece ertesi sabah uyandığımda aklıma gelen ilk düşünce hayal kırıklığı olmuyor." Bana sırttı.

Söylediklerini anlamam bir anımı aldı. "Bu..." Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Üzücü, biliyorum," diye omuz silktili, "ama doğru." Öne doğru eğildi ve tekrar uzanmadan önce bana nazik bir öpücük verdi. "Ben çok şey paylaştım, şimdi sıra sende."

Yüzü gözümün önünde belirdi ama yapamadım. Henüz yapamadım.

Bu her şeyi değiştirir.

"Hmm," diye düşünmeye başladım, "eski sevgilimle yaşadıklarımın sonra tekrar biriyle çıkmadan önce üç yıl bekleyeceğime dair kendime söz vermiştim."

"Ne kadar oldu?" "On üç ay."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Başka bir ilişkiye hazır olduğuna emin misin?"

"İlk başta emin değildim-"

"Peki ya şimdi?" diye araya girdi.

Bir süre ona baktım. "Ya olmasaydım?"

Kolunu belime doladı, beni kendine çekti ve üzerime çıktı.

"Sanırım seni ikna etmek için yeni ve yaratıcı yollar bulmam gerekecek." Dudakları dudaklarımı yakaladı ve beni ele geçirdi. Böyle olduğumuzda kendi adımı unuttum.

Hava almaya çıktığımızda, kıpırdayarak kurtuldum ve banyoya yöneldim.

Arkamdan geldiğinde dişlerimi fırçalıyordum. Kapının pervazına yaslandı ve beni izledi.

Ağzımı çalkalamak için eğildiğimde, fırçayı elimden aldığını hissettim. Geri döndüğümde diş fırçamı kullanıyordu. Benimle ne kadar rahat olduğunu görünce sırttı.

Yatak iyi hissettiriyordu ama onun yanımda olacağını bilmek daha da iyiydi. Yer soğuktu, bu yüzden aceleyle yorganın altına girdim ve vücut ısım yerimi ısıtana kadar titredim.

Bana katıldığında neredeyse uyuyordum. Eli kalçamda, karnımın üzerinde gezindi ve belimin etrafında kıvrıldı. Küçük bir sarsıntıyla sırtımı göğsüne doğru çekti.

"Seni özledim," diye fısıldadı saçlarıma. Sesindeki bir şey beni yine rahatsız etti.

Yüzünü görmek için döndüm. "Neden bana yakında gideceğini söyleyecekmişsin gibi hissediyorum?"

Cevap vermeyince arkamı döndüm ve kafamda o tarifsiz savaşın sürüp gitmesine izin verdim.

Bazı streslerden ya da şeytanlardan kurtulmaya ihtiyaç duyduğunda beni serbest bıraktığını hissetmekten kendimi alamıyordum.

Sabah

birde.

Sabah

2'de.

Sabah

üçte.

Rakamlar ilerliyordu ama gitme ihtimaline karşı gözlerimi kapatamayacak kadar gergindim. Saat üç buçuk civarı, daha fazla dayanamadım. Yataktan kayarak çıktım, ipek bornozumu üzerime sardım ve oturma odasına yöneldim.

Dikkatlice pencere kenarındaki koltuğa tırmandım. Burası benim en sevdiğim yerdi. Arkama yaslanıp her şey yolundaymış gibi davranabilirdim ve düşüncelerimi duyacak benden ve yıldızlardan başka hiçbir şey yoktu.

Yağmur damlaları farklı desenlerde dönüyordu ve havada her pencere camının kenarı boyunca beyaz bir toz bırakan bir miktar kırağı vardı.

Battaniyemi çeneme kadar çektim ve daha da yerleştim. Annemin sesi beni buldu.

"Birlikte olduğunuz kişiyi gördüğünüzde vücudunuz doğal olarak gülümsüyorsa, bu iyiye işarettir."

İki farklı hayat yaşasaydınız ne olurdu? Nasıl olurdu?

Battaniyeyi tekmeledim. Faydası yoktu; uyku gelmeyecekti. Bir not karalamadan önce üstümü değiştirdim.

İşe gittim. İşim bitince görüşürüz.

~Mia

Ona baktım ve çok mu abartılı oldu diye düşündüm. Öyle olmasını istememiştim. Çöpe atıp tekrar denedim.

İşe gittim. Sonra konuşuruz.
~Mia

Hâlâ uyuduğundan emin olmak için omzumun üzerinden bir bakış atarak hastaneye doğru yola çıktım.

ALTINCI BÖLÜM

"Burada ne yapıyorsun?" Molly, iyi bir kitapla yerleştığım acil servis bekleme odasının önünden koşarak geçerken sordu.

"Uyuyamadım."

"Sakinleşmek için acil servise gelen tanıdığım tek kişi sensin." Yoluna devam etmeden önce güldü.

Saat on gibi, bugün çok daha kötü olan Kenny'yi ziyarete gittim. Başını zar zor kaldırabiliyordu ve gözleri uzak görünüyordu.

"Hey, tatlım." Benim olduğumu anlaması için sağ kolunu sıktım. "Bugün ne izliyorsun?"

Cevap vermedi, ben de yanına gidip panjurları açtım.

"Yağmur yağıyor, en sevdiğimiz hava."

Yine bir şey yok.

"Üşüyor musun?" İçimi çektim. Hareket etmeye başladığımda sol koluna çarptım ve eli öne doğru fırlayıp boynuma dolandı.

"Dokunma bana!" diye bağırdı ve beni daha sert ezdi. "Artık ilaç yok!" Gözleri soğuktu ve diğer dünyasında kaybolduğunu söyleyebilirdim.

Biraz hava emmeye çalıştım ama hiçbir şey geçmiyordu. Ben mücadele ettikçe o daha da sıkılaştı.

Elim etrafta koşuşturdu ve sonunda ağrı cihazımdaki acil durum düğmesini buldu. Sertçe bastım.

"Ahh," diye tekrar bağırdı Kenny, "beni rahat bırak!"

Kapı birden açıldı ve Vikki bize doğru fırladı.

"Güvenlik!" diye bağırdı koridorda. "Hemen yardıma ihtiyacım var!"

Noktalar bulutlu benim vizyon olarak onunhi bitmeyen Tutunmak yavaş yavaş hayatımı elimden aldı.

"Kenny! Bırak beni!" Vikki beni bırakması için neredeyse onun kolunu kırmak zorunda kaldı.

Yataktan geriye doğru düştüm ve yere çarptım. Hava tekrar ciğerlerime dolduğunda nefes nefese kaldım ve öksürdüm.

Dr. Evans içeri girdi ve koşarak yanıma geldi. "Mia, ne oldu?"

Vikki, başka bir hemşire sakinleştirici verene kadar Kenny'yi tuttu.

"Onu boynundan yakalamıştı," diye seslendi Vikki.

Ayağa kalkmama ve odadan çıkmama yardım ettikten sonra, Dr.

Evans beni bir sandalyeye oturttu ve önümde çömeldi. "Ben iyiyim," diye hırıldadım ama gözyaşlarım akmak üzereydi. Elime uzandı ama ben titrek bacaklarımın üzerinde durdum. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Mia."

"Lütfen."

Her adım kurşun gibi geliyordu ve boş odanın kapı koluna uzandığımda midem bulanıyordu. Yatağın ucunda bir top gibi kıvrıldım. Her nefes acı veriyordu, kalbim hızla çarpıyordu ve duygularım o kadar karmakarışıktı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. Bir, iki, üç, dört... Kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama faydası olmadı. Kenny'nin durumunun gerçekliği artık inkâr edilemezdi ve kalbim onun için kırıldı.

Bedenim ne istiyorsa onu yaptım, o da yıkılmaktı. Hıçkırıklar sertçe vurdu; çoğunlukla sessizdiler ama su yüzüne çıktıklarında içimi sarstılar.

Dünyayı görmemeye çalışırken başımı dizlerime gömdüm.

Teslim oldum ve tüm acının içeri akmasına izin verdim.

"Nerede o?" Kendi kişisel mücadelem arasında bağırıları zar zor duydum.

Kapı açıldı ve bir çift sıcak el benimkilerin üzerine düştü.

"Kahretsin," diye küfretti Mark beni kaldırıp kollarına alırken. Vücudumu sararak beni sıkıca kavradı. "Sorun yok Mia, ben buradayım."

Daha çok hıçkırdım, Kenny'nin neredeyse ölmek üzere olduğu için hıçkırdım, annemin ona destek olmak için yanımda olmasını istediğim için hıçkırdım ve Mark'ın sadece benimle kalmasını isterken hayatıma girip çıktığı için hıçkırdım.

Bir süre sonra kendimi çok yorgun ve ağrılı hissettim. Mark hiç hareket etmedi ya da şikayet etmedi, sadece oradaydı.

"Boynuna bakabilir miyim?"

Beni içine hapsettiği güvenlik ağından çıktım ve onun endişeli yüzünü gördüm.

Saçlarımı taradı. Başparmaklarıyla yanaklarımı kuruladıktan sonra başımı nazikçe geriye doğru eğdi.

"Ah, Mia. Kenny hâlâ oldukça güçlü."

Gözlerimi kapattım ve daha fazla gözyaşının akmasına izin verdim. Hareket ettiğini duydum.

"Hadi sana bir bakalım." Ayağa kalkmama ve yatağa uzanmama yardım etti. Kendimi kaya gibi hissediyordum, her şeyim tükenmişti. Sadece uyumak istiyordum.

Mark kapıya doğru ilerledi ve birini işaret etti. Önce Vikki geldi.

"Ah, kızım," diye ağzını kapattı görünüşüm karşısında, "acil durum düğmesine bastığın için çok şanslısın. Acıyor mu?"

Başımı salladım ama konuşmadım. Ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum.

Mark yanımda durdu ve sırtımı hafifçe ovdu. Vikki ona baktı.

"Onu ne kadar süre o şekilde tuttuğunu bilmiyorum." Bana ne olduğunu gerçekten umursuyormuş gibi sesi çatallaştı.

"Tanrım, Mark, onu bırakmasını sağlayamadım. Aslında kolunu kırmak zorunda kaldım."

"Tanrım," diye mırıldandı, "iyi ki oradaydın."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Mia, birkaç gün izin almalısın."

"Katılıyorum," dedi Dr. Evans kapı aralığından. "Vardiyan henüz başlamadı bile. Hastanede ne yapıyordun?"

Omuz silktim. Boynumda zonklayan ağrı konuşmak için hiçbir istek bırakmadı.

"Pekala, seni kontrol edelim."

Mark tüm zaman boyunca yanımda kaldı. Fazla konuşmadı, sadece ben konuştuğumda irkildi.

Neyse ki, bazı yoğun morlukların ötesinde çok fazla hasar yoktu. Bir hafta izin almam söylendi. Bundan memnun değildim ama kararları ben vermedim. Şef verdi.

Ayrıca artık Kenny ile yalnız kalamayacağıma dair yeni bir kural koydular. Bu en kötü kısmıydı. Kenny'nin fazla zamanı kalmadığını biliyordum.

Ağrı kesici ilaçları verdikten sonra beni eve göndermeye çalıştılar.

Evans'ı gitmeden önce durdurdum. "Önce Kenny'yi görmek istiyorum." "Hayır."

Duygularını bastırmaya çalışan Mark'a baktım. Masadan atladım ve dizlerimin bağı çözülerek yürüdüm. "Öyle demek istemedi. İki dünya arasında gidip geldiğini biliyorsun."

"Evine git, Mia." Dr. Evans geri adım atmayacağımı görünce iç çekti. "Onu yarın görebilirsin ama bugün değil."

Mark elimi tutarken, "Peki," diye fısıldadım. Evans omzumun üzerinden baktı, ağzı sıkıntıyla gerilmişti.

"Hadi eve gidelim." Mark beni öne ve koridora doğru itti.

Bir şemsiye açtı ve arabasına varana kadar su birikintilerinin üzerinden geçmeme yardım etti.

"Yeterince ısındın mı?" Sıcak havayı bana doğru çevirdi ve ısıtılmalı koltuğun düğmesine bastı.

"Evet," diye mırıldandım. Çok yorulmuştum.

Eve döndüğümde ıslak önlüklerimi çıkarıp yoga pantolonu ve atlet giydim. Evdeyken rahat olmayı seviyordum.

Mark mutfakta oyalanırken ben de koltukta rahat bir yuva kurdum.

Doğruca DVR'ıma gittim ve True Detective'i açtım. O diziye kafayı takmıştım. Ne kadar karanlık, o kadar iyi.

Mark önüme içinde tavuk çorbası ve sıcak ekmek olan bir tepsi koydu. "Midende ağrı kesici varken bir şeyler yemelisin."

"Teşekkürler." Bunu benim için yapmasına çok şaşırmıştım. Bir süre sonra kendi tepsisiyle döndü ve yanıma yerleşti. Kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

Suyunu yudumladı. "Ne?"

"Kalıyor musun?"

"Evet." Ekmeğini çorbasına batırdı.

"Ama dün gece gitmen gerektiğini söylediğini sanıyordum." "Gittim. Bir yolculuğum var."

Yine o batma hissi vardı. "Peki ne zaman gidiyorsun?"

Mark kâsesini yere bıraktı ve parmaklarındaki kırıntıları temizledi. Arkasına yaslandı ve kolunu kanepenin arkasına koydu. "Gitmemeyi tercih ettim."

Başımı salladım, takip etmedim. "İlk defa." Sırıttı.

"Neden?" Kulağa aptalca geliyordu ama bunu söylemesine ihtiyacım vardı.

Yüzünü biraz daha bana döndü, parmaklarıyla saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Bir süre önce Savannah hamile olduğunu öğrendiğinde Cole'un onu terk etmesiyle çok zor zamanlar geçirdi." Başımı salladım. "O da bunu biliyordu ve kaldı. Cole hiçbir görevi kaçırmazdı. Onu adamların işini bitirirken gördüm."

Zatürree hastasıyken çıplak eller. Biz her şeyle mücadele etmek için eğitildik," diye durakladı, "bu hariç her şeyle."

"Ama ne?"

Gülümsedi, midemin boğazıma kaçmasına neden olan bir gülümseme. "Sen." Ben bir şey söylemeyince devam etti. "Cole'un aşık olduğunu biliyordum. Hepimiz gördük. Yolculuğu atladığına, kötü adamların işini bitirme fırsatını kaçırdığına inanamıyordum. Ancak bu sabah uyandığımda senin gittiğini görünce veda etmek için hastaneye gitmeye karar verdim. Hemşire bana neler olduğunu anlattığında, senden başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Cole'a mesaj attım ve cevabının ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Ne?" dudaklarımdan zar zor döküldü.

"**'Pekala'** dedi." Kıs kıs güldü. "Sanırım düşündüğümünden daha açıkmiş."

"Neydi?"

"Mia..." Parmağı çenemde ve alt dudağımda gezindi. "Daha önce de kız arkadaşlarım oldu ama senin gibi değil. Normalde kendi alanımı, yalnız zamanımı severim, kız arkadaşımı hafta sonları ya da haftada bir gece ya da her zaman görürüm. Ama seninleyken tek düşündüğüm sensin. Son yolculuğum," boğazını temizledi, "zordu. İstedğim tek şey sana sarılmak ve yanında uyumaktı. Çok hızlı düştüm Mia ve açıkçası bu beni çok korkutuyor. Sanırım mizah anlayışımı bile kaybetmiş olabilirim!"

Böyle ciddi bir anda espri yapmaya çalışmasına gülümsedim. Battaniyemi kenara çekerek kucağına oturdum. Ellerimi yüzünün iki yanına koydum ve çikolata kahvesi gözlerine baktım.

"Sen ilk olmak zorunda kalmayasın diye ayrıldım," diye fısıldadım. "Aramızdaki ilişkinin böyle olacağını biliyorum ama son seferinde bu duygudan o kadar nefret ettim ki..."

Göğsü inip kalkarken gözleri kapandı.

"Sorun değil Mark, çünkü artık hissettiklerimde yalnız olmadığımı biliyorum..." Gözleri açıldı. "O kadar acımayacak."

"Benden hoşlandığını mı söylüyorsun?" Şakacı bir şekilde sırttı.

"Evet," diye öne eğildim, "senden hoşlanıyorum." Elleri kalçalarımdayken gezinirken dudaklarını usulca öptüm. "Seni ne kadar süre tutabilirim?"

"Bir hafta." Beni kanepeye götürmeden önce tekrar öptü. "Dinlenmen gerek." Beni heyecanla bakarken yakaladı ve parmağını bana doğru salladı. "Dinlen."

Eskisinden çok daha hafif bir göğüsle başımı kucağına yasladım ve parmakları saçlarımı okşarken uykuya daldım.

***

Sonraki iki gün çoğunlukla uyuyarak acımı dindirdim ve onun arkadaşlığının tadını çıkardım. Mark takıldı, yemek pişirdi, temizlik yaptı ve Butters'a yardım etti. İtiraf etmeliyim ki uyumak ve genel olarak tembellik etmek harika hissettiriyordu. Kendime sadece dinlenmek için izin vermeyeli uzun zaman olmuştu.

Gürültülü bir gök gürültüsü beni uyandırdı. Bir şimşek çakması tüm daireyi doldururken öne doğru sıçradım.

"Mark?" Yatakta yalnız olduğumu fark ettiğimde seslendim. "Ahh." Boğazım hâlâ çok ağrıyordu.

Gök gürültüsü her patladığında pencereler titriyordu. Fırtına tam tepemizdeydi ve çok şiddetliydi. Tık, tık. Lambamın düğmesi açılmıyordu. Kahretsin, elektrikler de kesikti.

Bornozumu giyip oturma odasına çıktım ama salon boştu. Rüzgâr camdaki bir dalı sıyrarak geceyi ürkütücü hale getiriyordu. Bir an sonra kapının açılmasıyla irkildim ve içeri sırlıklam olmuş Mark ve Butters girdi.

"Hey." Yanına gelmeden önce Butters'ın ipini bıraktı. "Ne zamandır ayaktasın?"

"Sadece birkaç dakika."

"Üzgünüm, Butters'ın biraz iş yapması gerekiyordu ve bu adam işini biliyor!" Ceketini sandalyenin arkasına astı. "Hadi, seni yatağına geri götürelim."

Yerleştikten sonra, göğsüne bir yastık sararak bana döndü. Mum ışığı yüzünde titriyordu.

"Bana senin hakkında başka bir şey söyle," diye mırıldandım ve soğuk ayak parmaklarımı onun sıcak baldırlarına götürdüm. "Nerede büyüdüñ?"

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ben Kaliforniya'da büyüdüñ. Babam senaryo yazarıydı ve Aşık Gemisi için yazıyordu."

"Gerçekten mi?" Ne kadar ilginç.

"Hayır, pek sayılmaz," dedi gülerek. "Mark!" Omzunu ittim.

"İyi. Annemin işi nedeniyle ailem çok seyahat ederdi."

Devam etmesini isteyerek başımı salladım. "Lezbiyen bir striptizciydi."

O daha sert gülerken ben sırt üstü düştüm. "Unut gitsin."

"Hayır, hayır, hayır." Beni yan tarafıma yuvarladı. Uzun bir süre

gözleri kapalıyken nefes aldı. "Kendim söz konusu olduğunda duygularımla aram iyi değildir."

"Beni kandırabilirdin." Ona sinirli bir bakış attım. "Oh, görüyorum ki başka biri de biraz alaycılıktan hoşlanıyor." "Gerektiğinde," diye karşılık verdim.

"Tamam," diye başını salladı, "babam ben doğduğumda gitmiş. Yedi yaşına kadar annem tarafından büyütüldüm ve sonra Cole'un dadısı beni yanına aldı."

"Gerçekten mi?"

Sözlerime sırtıttı. "Evet, gerçekten."

"Devam et o zaman."

"Hayatıma çok kolay bir başlangıç yapmadım Mia. Pek hoş değildi. Annem çok içki ve esrar içerdi. Beni beslemeden günler geçirirdi. Yanımızdaki karavanda yaşayan yaşlı bir kadın vardı ve oldukça iyi biriydi. Her neyse, kocası Hubba Bubba için çalışıyordu. Bana ikram olarak haftada bir paket verirdi."

"Oh, bu her şeyi açıklıyor."

Bana omuz silkti ama bunun bir anlamı olduğunu söyleyebilirdim. "Aşık midemi kandırabileceğimi öğrendim."

sakızla dolu." Ne kadar üzücü. "Annem kısa sürede insanların benden hoşlandığını anladı ve beni yemek istemeye gönderdi. Logan'larla ve Abigail'le böyle tanıştım."

"Abigail onlar için mi çalışıyordu?"

"Evet, ben kapılarına gelmeden altı ay önce Cole'un dadısı olmuş. Bana acıdı ve haftada birkaç kez beni beslemeye başladı. Hatta Cole'un kıyafetlerinden bazılarını giymem için bana verdi."

"Cole bu konuda ne düşünüyordu?"

"Cole mu? O... şey, Cole'du. Bir gün okuldan sonra bana saldırıldığını gördükten sonra en iyi arkadaşım oldu. Anlaşılan ikimiz de dövüşte oldukça iyiydik. Kısa süre sonra, hafta içi okuldan sonra oraya gitmeye başladım. Annem pek fark etmedi. Birkaç gün eve yemek getirdiğim sürece beni rahat bırakıyordu."

"Kardeşin var mı?"

"Ah, evet bir erkek kardeş. Yedi yaş büyük."

"Yakın mısınız?"

"Hayır."

"Bu çok kötü."

"Hayır, değil."

Onun sıcaklığından daha fazla çalmak için hareket ettim. "Sen büyürken o neredeydi?"

"Eğer beni dövmüyorsa, bir arka sokakta kumar oynuyordu. Bu yüzden hâlâ başını belaya sokuyor. Bağımlı."

"Oh, özür dilerim."

"Neyse o." Omuz silkti. "Manuel tehlikeli biri." "Onu artık çok görüyor musun?"

Dudaklarını yaladı. "Maalesef, evet."

Daha fazlasını sormak istedim ama vazgeçtim. Hassas olduğu belli olan bir konuyu daha fazla zorlamama gerek yoktu.

"Annen nerede şimdi?"

"Peki ya sen?" Sorumu geçiştirdi. Vay be.

"Amerika'nın her yerinde doğup büyüdüm."

"Asker ailesi mi?" Başıımı salladım. "Bu benim rütbemi neden bu kadar çok kullandığını açıklıyor." Gülümsedim çünkü öyle olduğunu fark etmemiştim bile.

"Bir erkek kardeşim var ama şu anda yanımda değil ve ailemle de artık çok yakın değilim. Hemşirelik okuluna 'razı olmam' onları pek mutlu etmedi. Orduda hemşire olmak istiyordum ama babam bunu yasakladı. Orasının bir kadına göre olmadığını söylüyor." Omuz silktim. "Sanırım görebileceklerimden korkuyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de katılmaktan korkuyordum. Sadece doktor olup olmamamla ilgilenmemesini istedim. Bu sadece onun için geri tepti. Hemşire olmak istediğimi hiç anlamadı."

Parmaklarımın her birini öptü. "Peki seni Kuzey Dakota'ya getiren nedir?"

"Kenny," diye
fısıldadım. "O senin
için kim?"

Bu konuyla birlikte gelen acıya göz kırptım. Bir gök gürültüsü patladı ve ben Mark'ın kolunu tuttum.

"Gerçekte olduğundan daha korkutucu." Başıımı öptü ve beni daha da yaklaştırdı. Yağmur camlara vuruyor, sesi odanın içinde dönüp duruyordu. "Bana birkaç yıl önceki bir fırtınayı hatırlattı," diye başladı. "Cole ve ben Meksika'da bir siperdeydik. Hedefimizi tutan bu evi gözlemek zorundaydık. Gece altı sularında yağmur yağmaya başladı ve yaklaşık bir saat sonra kelimenin tam anlamıyla bir çamur havuzunun içindeydik. Fırtına o kadar şiddetliydi ki yan yana olduğumuzda bile birbirimizi zar zor duyabiliyorduk. Mermilerimizin sesini bile duyamıyorduk. Harekete geçmeden önce dokuz saat boyunca orada oturduk."

Nazikçe göğsünü öptüm. Bir şeyler paylaşmasına izin verilmediğini biliyordum ama paylaşıyordu. Bu beni özel hissettirdi ama aynı zamanda biraz da suçlu.

"Hedefiniz iyi miydi?"

Bir an durakladı. "Evet, öyleydi." "Son yolculuğun çok kötü geçtiği için üzgünüm."

Sertçe yutkunduğunu hissettim. "Bu bir süre benimle kalacak."

Butters zıpladı ve ayaklarımızın dibine uzandı. Mark bana sarıldı. "Bu çok güzel."

"Sizi çok zorlama riskini göze alarak, bir soru daha sorabilir miyim?"

İç çekişi gözümünden kaçmadı. "Tamam."

Yer değiştirdim ve battaniyeyi geri çektim. Parmaklarımı derin yarık boyunca gezdirmeme izin verdi.

"Ne-"

Yüzü düştü ve bu sefer bunu saklamadı. "Annemin bir sürü erkek arkadaşı oldu. İlk erkek bana asılmaya çalıştığında beş yaşındaydım."

Sustum.

"Bir keresinde ormanda bir av bıçağı bulmuştum ve onu korunmak için komodinimin yanında tutuyordum. Evinizde silah varsa, kendinizi vurma olasılığınız daha yüksektir derler ya? İlk seferinde onu savuşturdum, ama ikinci kez geri geldiğinde, onun yerine acı çektirmeye karar verdi. Benim ona karşı savunmamla."

"Onlardan herhangi biri hiç..." Cümlemi bile bitiremedim.

"Hayır," sesi kırılmıştı ama sesi milyonlarca kilometre öteden geliyordu. "Buraya geldiklerinde, kendime başka bir yer bulurdum. Abigail beni annemden kurtarmaktan fazlasını yaptı diyelim."

Başımı göğsüne yasladım ve ona sıkıca sarıldım. "Çok üzgünüm Mark."

Bir süre sonra elini benimkine sardı. "Ben de."

***

Mark

"Kalk ve hareket et." Manuel yan tarafımı tekmeledi. Gözlerimi açtım ve kollarını kavuşturmuş, üstümde duran ona baktım. "Git yemek getir."

"Yorulдум," diye yakındım, ayağa kalkmak için mücadele ediyordum. Yerdeki kirli yatağım yıpranmıştı ve bu da sırtımı ağrıtıyordu.

"Nasıl olduğunu sordum mu? Annem uyanıp hâlâ burada olduğunu görmeden önce dışarı çıkmak için beş dakikan var."

Dün gece karda kaldığım için botlarım hâlâ ıslaktı. Bu berbattı. Ceketim ancak bir rüzgârlıktı ve hızla yağan kar için uygun değildi. Ellerim ceplerimde, her zamanki yerinde sızmış olan anneme baktım.

Kar yığınları dizlerime kadar geliyordu. Ayak bileklerimin etrafında buz oluşmuştu ama aldırmadım. Sadece kapı kapı dolaşmaya devam etmem için bana güç veriyordu.

Kaslarım yandı, parmak uçlarım uyuştı ve kulaklarım derin bir ağrıya zonkladı.

Pencere aşağı inerken siyah cipte kimin olduğunu tahmin etmeme gerek yoktu.

"Marcus?" Abigail, Cole'un bedenine doğru eğilirken seslendi. "Böyle bir gecede dışarıda ne yapıyorsun tatlım?"

Omuz silktim, beni yine burada yakaladığı için utandım.

Yüzü düştü. "Atla. Fırtına geliyor."

Abigail daha sonra yeni kıyafetler, botlar, bir tencere sıcak çorba ve ekmeklerle beni eve bıraktı.

Kar daha sert yağıyor, karavanımıza dönüş yolumu körleştiriyordu. Sonunda, birkaç dakika sonra, kolu çekiştirdim ama kilitliydi.

"Anne?" Kapıyı çaldım. "İçeride misin?" Hiçbir şey yoktu.

"Manuel!" S e s l e n d i m . "Yemeğim var ama kapı kilitli."

Hiçbir şey.

Tencereyi yere bıraktım ve eldivenlerimi çıkardım.

"Anne! Manuel!" Karı temizledim ve tencereye baktım.

Cam. Annem kanepede değildi ve Manuel'in kapısı kapalıydı.

Karın içinden geçerek arka tarafa doğru ilerledim ve propan tankının üzerine sürünerek çıktım.

İlerleyerek Manuel'in odasına baktım. Elbette, iki parmağının arasına sıkışmış bir eklemle yatağında sızmıştı.

Kapıyı yüksek sesle çaldım ama yerinden kıpırdamadı. "Manuel!"

Bir hamleyle bir kar yığınının içine atladım ve ön tarafa doğru ilerledim. Annem neredeydi?

Rüzgâr hızlandı ve etrafımdaki her şeyi savurdu. Sıcak tencereyi aldım ve römorkun altına girdim.

Bedenimi artık sıcak olan çeliğe yaklaştırmak fırtınayı atlattım. O ana kadar hiç bu kadar üşümemiş ve yalnız kalmamıştım. Kendi oğlunuzu nasıl unutabilir ve onu bir kar fırtınasında dışarıda bırakabilirsiniz?

***

Ellerim onu bulana kadar soğuk çarşafların üzerinde gezindi. Kolumla bir kanca atarak onu kendime doğru çektim. Kıpırdandı ama uyanmadı.

Bir saat daha uyumak iyi geldi ve uyandığımda hâlâ yanımdaydı. Sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi battaniyeyi çekti. Teni açık tenliydi, sadece boynunun dibinde birkaç çil vardı. Sırtı bana dönüktü ve sabah ışığının kıvrımlarına vuruşunu izledim.

Çıplak uyumasını seviyordum; bu bana onu incelemek için zaman veriyordu. Ellerimi sırtının alt kısmına yerleştirerek omurgasından yukarı ve omuzlarının üzerinden geçirdim.

Ben inerken o da inledi.

kaslarına masaj yapmaya başladı.

"Ohh," diye mırıldandı, "asla gitmiyorsun."

Kıkırdadım ve başparmaklarımla daireler çizdim. "Ne kadar ağrın var?"

Omuz silkti ve ben de konuyu kapattım. "Uykunda konuşuyorsun." Boynunu uzattı, böylece ben de biraz daha yaklaşılabildim.

"Oh, öyle mi?"

"Yalnız olmakla ilgili bir şey."

Ellerim durdu. Yüzümü görmek için döndü. Bir kolumun üzerinde doğruldum ve ona baktım.

Gözleri yumuşadı. "Özür dilerim."

İçimdeki karanlık duyguyu geri attım ama onun bunu gördüğünü biliyordum. Elini sabahki kirli sakallarımın üzerinde gezdirdi.

"Yalnız değilsin Mark." Sesi alçaktı ve adımlarını dikkatli attığı belliydi. "Ailen var -Cole, Abigail ve Savannah."

"Ve?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Ve ben." "Ben mi?"

Beni incelerken gülümsemesi soldu. "Evet, öyle."

Eğildim ve dudaklarını yakaladım. "Güzel." Öpücüğü derinleştirdiğimde dudakları sıcacıktı. "Sana hiç sırrımı söyledim mi?"

Gözleri parladı.

"Bunu hiç kimseye söylemedim." "Tamam."

Onu sırt üstü yatacak şekilde hareket ettirdim ve uykulu gözlerine baktım. Yorganı üzerinden kaldırmadan önce bir süre bekledim.

"Mark!" diye bağırdı, küçük bir topa dönüşerek. "Çok kötüsün!" Üzerine soğuk hava üflediğimde beni uzaklaştırdı. "Bunun bedelini ödeyeceksin!"

"Getir onu, bebek!" O duşa doğru tepinirken ben seslendim. "Kızdığında çok seksi oluyorsun."

Kapıyı kapatırken bana ters ters baktı. Tabii ki bu beni daha da çok güldürdü.

Kahve yapmak için mutfığa yöneldim. Butters bacaklarımın arasına girdi, büyük mavi gözleri onu çişe çıkarmam için bana yalvarıyordu. Duş hâlâ çalışıyordu, ben de ipi kaptığım gibi asansöre doğru koştum.

"Hadi ama dostum, tam şurada mükemmel bir ağaç var." Donmuş gövdeyi gösterdim. "Kaldır ve bırak." Sıcaklık dünden beri düşmüştü ve ağır kazağımı getirdiğim için minnettardım. "İşini yap da gidelim." Butters'ın burnu parktaki bankın altındaki bir şeye takılmıştı. "Geri sayım başladı, küçük adam."

Hala dinlemeyince, neyin peşinde olduğunu görmek için yanına gittim. Tam dili sarı sıvıyı yalamak için dışarı çıkarken eğildim.

"Vay canına." Dokunmasın diye onu belinden tutup kaldırdım. "Bu da ne böyle?" Parmağımla o noktaya yapıştım ve kokladım. "Kahretsin." Bu özel binanın küçük parkında antifriz olması için hiçbir neden yoktu. Hemen hortumu kaptım ve elimden geldiğince sulandırdım. Butters sonunda tuvalete gitti ve biz de içeri girdik.

"Butters seni yürüyüşe mi ikna etti?" Mia sırtı bana dönük bir şekilde sordu. Mor külotu ve sütyensiz atleti bakışlarımı üzerime çekti.

Soğuk ellerimi karnında gezdirdiğimde inledi.

"Mark!" Kaçmaya çalıştı ama bu mümkün değildi.

"Bunu giydiğinde," elim sıcak göğsünün altında yukarı doğru hareket etti, "hareketlerimden sorumlu değilim." Sertleştim ve önünde tuttuğu şeye baktım. "Nereden aldın bunları?"

"Oh," fırını açmak için eğildi, "yeni komşum, yani müdürüm getirdi. Güzel görünüyorlar, değil mi?"

"Ben istemiyorum."

Yüzünü bana döndü. "Neden?"

Çikolatalı makaronları gördüğümde ağzım kurudu. Bunlar annemin eskiden yaptığı, doğum günümde "yanlışlıkla" esrar kattığı makaronların aynısıydı.

"Aç değilim."

Yüzünü buruşturdu. "Neden yalan söylüyorsun?"

Tezgâha yaslanırken boğazımı temizledim. "Bazı kötü anıları geri getiriyor."

"Tamam." Tepsiyi aldı ve tüm kabı çöpe attı. "Artık kötü anılar yok."

Elini tuttum ve onu önümde durması için getirdim. "Teşekkür ederim."

"Aç mısın?" Kız bilerek bir kaşını kaldırdı. "Açlıktan ölüyorum."

"Güzel." Giysi dolabına yönelirken güldü. "Çünkü dün geceki antrenmandan sonra biraz karbonhidrata ihtiyacım var."

"Stok yap tatlım," diye uyardım.

Yolun aşağısında, vitrinin önünde küçük bir masanın boş olduğu bir anne ve pop dükkanına yürüdük. Mia'nın montunu çıkardıktan sonra eşarbını takmadığını fark ettim.

"Günaydın," diye karşıladı garson kız bizi. "Size kahve ya da meyve suyu ikram edebilir miyim?"

"İkisi de," diye aynı anda cevap verdik.

Pencereden dışarı hızlı bir bakış attıktan sonra sormak zorunda kaldım. "Söylesene, senin binanın yanındaki parkta arabasını tamir eden var mı?"

"Hayır, daha önce hiç görmedim."

"Hmm." Kahve için garsona teşekkür ettim. "Bu sabah dışarı çıktığımda Butters ağacın yanındaki bankın altında antifriz buldu."

Başını menüsünden kaldırdı. "Hiç içti mi?" "Hayır, içmeden önce onu durdurdum."

"Tanrım." Saçlarını yüzüne doğru savurdu. "Bu hiç mantıklı değil. Zaten oraya araba sokmanın imkânı yok."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ev sahibinizle sonra konuşurum." "Tamam." Başını salladı ve dışarıya baktı.

"Kış hızla geliyor." Elinin boynuna gittiğini fark ettim.

"Bugün Kenny'yi ziyaret edecek misin?"

Gözleri benimkilere kaydı. "Henüz emin değilim."

"Hastaların için her şeyin ötesine geçiyorsun Mia." Bir şey söylemedi. "Dr. Evans'ın zamanı yok mu?"

Bu arada çocuğun nesi var? Dün gece bunu konuşmamıştık."

Ağzını kapatırken boyun kasları gerildi. Bu konuda benimle konuşabileceğini söylemek için elini tuttum.

"Onda CJD var."

"Oh, kahretsin." Bunu duymuştum. Boştaki elimle alnımı ovuşturdum. Creutzfeldt-Jakob Hastalığı  lmek için korkunç bir yol olurdu. İnsanlar için deli dana hastalığıydı, sinirler ölmeye başladığında beyni sünger gibi yapıyordu.

"Ancak CJD çoğunlukla yaşlı insanlarda görülür."

"Kalıtsal. B y kbabasının genetik mutasyon testinin pozitif çıktığı ortaya  ıktı. Kenny'nin durumu aşırı. Bu kadar genç ve bu kadar hızlı saldıran birini daha önce hiç görmediklerini söylediler."

"Tanrım."

"Beş aydır bu hastalığı var ve halüsinasyonları çok şiddetli." Konuşurken gözlerini pencereden dışarı dikti. "Annesi Kiley benim en iyi arkadaşımdı. Bir buçuk yıl önce kafa travması sonucu öldü. Kenny'nin babası hiç yanımızda olmadı ve ailesi de onunla hiçbir şey yapmak istemedi." Pe etesini almak için durakladı ve gözünün kenarını sildi. "Sahip olduğu tek şey bendim ve ona bakmam için bana söz verdirdi. O benim dünyadaki en iyi arkadaşımdı." Boğazı daraldı. "Ve ben ona verdiğim sözü tutamıyorum."

"Hey," elini daha sıkı tuttum, "o hastalığa yakalanmasını engelleyemezdin."

Başını salladı ama suçluluk duygusunun onu ağırlaştırdığını görebiliyordum. "Yine de bunu kolaylaştırmıyor."

"Hayır, değil." Benimle göz teması kuran garsona başımı salladım. "Yani bu yüzden mi sana anne diyor?"

"Onunla görüşüyor. Birbirimize çok benziyorduk. Altı yaşımızdan beri en iyi arkadaştık ve birbirimizin evinde çok zaman geçirirdik. Onu kardeşim gibi severdim. Ona izin veremezdim.

aşağı. Eğer oğluna bir parça mutluluk getirecekse, sonuna kadar onun için hayatımı askıya alacağım."

"Neden düzgün bakım alabileceği bir yerde değil?"

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Onun velayeti bende değil. Kardeşi var. Edison'ın tek gördüğü şey devletten gelecek bir para. Kenny ne zaman gerçekten kötüleşse, onu hastaneye bırakıyor. Durumu düzelince tekrar eve götürüyor ama onu umursadığından şüpheliyim. Ziyaretine bile gelmiyor."

"Bu yüzden mi buraya taşındınız?"

Uzun bir nefes verdi ve başını salladı. "Evet, Edison'un nerede yaşadığını öğrendiğimde ve yakınlarda açık bir pozisyon olduğunda, Kenny'ye göz kulak olmak için kabul ettim."

"Ailen bu durum hakkında ne düşünüyor?"

Fincanını elinde çevirdi. "Kenny'yi bebekliğinden beri tanıyorlar ve ona ne olduğunu biliyorlar ama onun için endişelenerek hayatımı boşa harcadığımı düşünüyorlar." Ağzını kapamadan önce çenesi titredi. "O sadece annesini kaybetmiş ve hayatı elinden alınmış bir çocuk. Bunun olmasına nasıl izin verirsin? Nasıl öylece çekip gidebiliyorsun? O durumda ben olsaydım, insanların benden vazgeçmesini istemezdim. Hâlâ içinde neler olduğunu bilen bir parça olduğunu biliyorum." Yüzümde fark etmediğim ifadenin belirdiğini gördü. "Ne?"

"Özür dilerim." Gitmesine izin vermeden önce elini öptüm. "Sen gerçekten iyi bir insansın."

"Kenny'nin hayatını geri alması için bunu takas edebilirim."

"Biliyorum." Garsona hesabı getirmesini işaret ettim.

O akşam, uzun bir yürüyüşten sonra, daha fazla hikaye paylaştık ve duvardaki bir delik restoranda akşam yemeğinin tadını çıkardık.

Hava karanlıktı ve rüzgâr yeni yağmış karı parıltılı bir fırtınaya dönüştürüyordu. Mia'nın eli benim elimde, caddeden aşağı, onun dairesine doğru yürüdük. Gün eğlenceli geçmişti ama artık yorgun olduğu belliydi. Konuşurken canının acıdığını söylediğimde nihayet ağrı kesicilerini aldı. Elindeki cepte tüy olduğu gerçeğiyle ilgili şaka yaptı.

hapları ona uzattığımda, ama onları kabul etti ve yutmayı başardı.

Kapının hâlâ açık olduğunu ve caddenin temiz olduğunu görünce, takip etmesi için kolundan çektim.

"Nereye gidiyoruz, Mark?"

"Bu tarafa." Önce onun parka girmesine izin verdim. Köpeğiyle gelen bir adam dışında park boştu ve onlar da gidiyordu. Ormandan birkaç adım içeri girdiğimizde durdum. "Yukarı bak."

Başını arkaya yasladı ve buz tutmuş ağaç tepelerinin ay ışığı altında parıldadığını gördü.

"Vay canına." Sırıttı. "Bu çok güzel."

Kollarımı beline dolayıp onu kendime yakın tutarak eğildim ve "Gözlerini kapat" diye fısıldadım.

"Tamam." Bana karşı kıpırdandı.

Dudaklarım onun soğuk yanağına dokundu. "Bunu duyuyor musun?" Başı hafifçe seğirdi. "Hayır."

"Aynen öyle," diye iç geçirdim. "Bu mükemmel."

Kolları benimkileri sardı ve ikimizden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı nadir bir anın tadını çıkararak öylece durduk.

Yanağımı saçlarına yasladım ve en sevdiğim Noel şarkılarından birini mırıldanmaya başladım, Abigail'in Cole ve bana yatağa girdiğimizde söylediği şarkı. "Oh, Kutsal Gece." Mia kollarımda döndü, bir kolunu ceketimin içine soktu ve diğer eliyle elimi tuttu. Müzikle birlikte sallanmaya başladı, başı mutlu bir iç çekişle göğsüme düştü.

Tam burada, tam şu anda, karanlığı dışarıda tutmak için bu kadar çok savaşmamın nedeni buydu. Geçmişimin beni gölgelemesine izin veremezdim.

Bir adım geri çekilerek elini kaldırdım ve bir tur attıktan sonra onu aşağıya indirdim. Onu kolaylıkla yukarı çektim ama bir öpücük vermek için durdum.

***

"Güvenli evi sevdin mi?" Mia uykulu bir sesle sordu. Şimdiye kadar bir saattir yataktaydık ve ilk kez birbirimize dokunmayı gerçekten bırakmıştık.

Ona bakmak için yastığı göğsüme yasladım.

"Evet. Burası o kadar uzun zamandır benim evim ki başka bir yerde yaşamayı düşünmek bile zor." Yüzünü gördüğümde midem bulandı. Uzandım ve parmağımı alnında gezdirdim.

"Neyin var?" Bakışları göğsüme düştü. "Hey."

Konuşmaya başladı ama sonra kendini durdurdu ve oturmak için hareket etti. Beyaz çarşafı göğsünün üzerine çekti. "Birbirimizi ne kadardır tanıyoruz, yaklaşık üç aydır mı?" Bunun nereye varacağını merak ederek başımı salladım ama o başka bir şey söylemedi.

"Ne?"

Ağzı açılıp kapandı. "Hiçbir şey."

"Anlat bana." Onu itmeye çalıştım ama sustu. İtmek yerine onu çenemin altına sıkıştırdım ve ikimiz de uykuya daldık.

***

Ertesi gece saat on bir civarında telefonum çaldı. Mia film izledikten sonra uyuyakalmıştı. İsmi görür görmez aceleyle koridora çıktım ve cevap verdim.

"Bu numarayı nereden buldun?"

Manuel mizahsızca güldü. "Neler bulabileceğimi bilsen şaşarsın."

Isırmadım. "Ne istiyorsun?"

"Sokağın aşağısındaki araba yıkamacıda buluşalım." "Bekle," derim diken diken oldu,

"burada mısın?" "On dakika, küçük kardeşim." Telefonu kapattı.

Cole'u arayıp bilgi verdim. Dikkatli olmamı ama onun dairesine gelme ihtimaline karşı gitmemi söyledi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Küçük omuzlarına bir battaniye örttüm ve hemen döneceğimi söyleyen kısa bir not yazdım.

Dışarısı buz gibiydi. Ön camımın üzerinde ince bir buz tabakası oluşmuştu bile. Eldivenlerimi giyerek, sadece iki blok olduğu için yürümeye karar verdim.

Nasıl ya da neden burada olduğunu düşünmemeye çalıştım. Onunla Mia'dan uzak bir yerde buluşmamı istediği için mutluydum.

Araba yıkamaya gittiğimde, beni bulabilmesi için ışığın altında kaldım. Etraf tenhaydı, sadece kulaklıklı genç bir çocuk kasaya bakıyordu.

"Mark." Sesi arsanın kenarındaki bir yerden geliyordu. Gölgelerin arasından çıktığında neredeyse sıçrayacaktım. "Gelmişsin."

"Başka seçeneğim var mıydı?"

Omuz silkti. "Bak, şimdi paraya ihtiyacım var." "Ve?"

Bana doğru bir adım attı. "Beni öldürecekler."

"Yatağını yaptın, şimdi içinde uyu."

"Birkaç dolar uğruna öz kardeşinin öldürülmesine izin mi vereceksin?"

"Hayır." Daha dik durdum, böylece bir zamanlar olduğum küçük çocuk olmadığımı kanıtlayabilecektim. "Hatalarını benim üzerime yıkma."

"Sende de bunlardan birkaç tane var, değil mi küçük kardeşim?"

Yumruğumu kaldırdım ama kendimi durdurdum. "Yedi yaşındaydım Manuel, kötü bir yerdeydim ve hiçbirinizden yardım almadım. Olanlar bir kazaydı, hepsi bu."

"Hapse girmeliydin." "İnan bana," diye bağıracaktım neredeyse, "öyleyim."

***

Mia

Kötü bir kokuyla uyandım, bu koku beni kanepeden kaldırıp çöp kutuma sürükledi ve ne olduğunu merak ettim. Kapağı kaldırdım ve içine baktım ama ambalaj kağıtları ve muz kabuğundan başka bir şey bulamadım. Masanın altını, çamaşır odasını, dolabımı aradım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve kolumu kanepenin altına soktum. İşte o zaman hissettim ve parmaklarımı ıslak ve sert bir şeyin etrafına doladım.

"Aman Tanrım!" Elimde tuttuğum şeyi gördüğümde midem bulandı - ucuna biraz et sarılmış kanlı bir kemik. Öğürdüm, çöp kutusuna doğru koştum ve içine attım. Ellerimi yıkadım ve torbayı büyük bir düğümle bağladım.

Kürklü botlarımı giyerken "Lanet olsun sana Butters," diye küfrettim. Dar yoga pantolonuma ve büyük boy atletime baktım. "Her neyse." Anahtarlarımı alıp koridora çıktım ve köşedeki çöp kutusuna yöneldim.

"Şaka yapıyor olmalısın!" Kolu çekiştirdim ama hareket etmedi. Kemiğin bir yığın ambalajın altına gömüldüğünü düşününce tüylerim diken diken oldu. Bizi ayıran tek şey ince bir plastik tabakaydı.

Ağır kapı arkamdan kapandı. Merdivenlerden aşağı baktım ve bunun ne kadar çok çaba gerektireceği hakkında mırıldandım.

Üstümdeki bir gölge dikkatimi çekmeden önce bir kat aşağı inmiştim. Başımı arkaya eğerek kim olduğunu görmeye çalıştım. Kenardan mavi bir ışık parladı ama çöp torbasını yere bıraktığımda geri çekildi.

"Alo?" Parmaklarım parmaklığa dolandı, yukarı bakmak için eğildim. Bu eski binadan nefret ediyordum. Kokusuna varıncaya kadar her şey ürkütücüydü. Eski bir tiyatro gibi, küf kokuyordu ve floresan ışıklardan sürekli bir uğultu geliyordu.

Her kimse gitmiş olmalı. Teorimi kanıtlayan bir kapı kapandı. Aşağı inerken iğrenç çöp torbası arkamda sürüklendi.

Tam alt kata indiğimde ışıklar söndü.

"Kahretsin." Cep telefonumu çıkardım ve ekranı kurcaladım ama sonunda el fenerimi açtım. Tarıyordum

sert bir şey koluma çarptı ve telefonumu yere fırlattı.

"Ahhhh," diye çığlık attım, sonra bir el ağzımı kapadı. Sarsıldım ve kendimi kurtarmayı başardım. Merdivenlere doğru sıçradım ve ayak bileğimi yakalayıp ayaklarımı altımdan çekmeden önce üç adım atabildim. Kollarım başımı korumak için havalandı ama darbenin çoğunu bileklerim aldı ve dirseklerime kadar şiddetli bir acı yayıldı. "Durun! Biri yardım etsin, lütfen!"

Beni vücuduyla sıkıştırmaya çalıştı ama ben karşı koydum ve tekmeledim. Bir şekilde kıpırdanarak kurtuldum ve sürünerek telefonuma doğru gittim. Tam telefonuma uzanacakken kaburgalarımın bir tekme attı ve bir çığlıkla karnımın üstüne düştüm. Adrenalinim beni itti ama acı o kadar şiddetliydi ki kaburgalarımın birinin kırıldığından emindim. Hiçbir şey göremiyordum. Zifiri karanlıktı; her yerde olabilirdi.

Yere doğru eğilirken kot pantolonundan esneme sesi geldi. Islak saçlarımı gözyaşlarımdan arındırdı. Gözlerimi sıkarak kapattım, bir sonraki adımda ne yapacağından korkuyordum.

Parmakları ağrıyan boynumda gezinirken, "Böyle güzel bir kadının canının yanması ne yazık," diye mırıldandı. "Gördüğüm kadarıyla bir tek ben değilim."

"Lütfen," diye hıçkırdım karanlığa doğru.

Elini çenemin etrafına kilitledi, bu da sinirlerimi yerinde dondurdu. Dudakları dudaklarıma yapıştı. Ona karşı koymaya çalıştım ama kollarımı yere çarptı. Elinin pantolonuma gittiğini hissettiğimde, kontrolden çıktım. Artık ben değildim.

"Aşağıda kimse var mı?" diye bağırdı biri en üst kattan. Bir el feneri hareket etti.

Çığlık atmaya çalıştım ama eli ağzımı kapattı.

"Erkek arkadaşına parasını ödemesini söyle." Benden uzaklaştı. "Daire 5G," dedi ayak seslerinin geri çekildiğini duymadan önce. Sesini takip etmek için başımı çevirdim. Telefonumun ışığının önüne geldi ve beyaz Vans spor ayakkabılarının üzerinde siyah kot pantolonunu gördüm.

Son gücümle sürünerek telefonuma gittim ve titreyen parmaklarımla tutarak son aradığım numarayı aradım.

Sesli mesajını duyduğumda hıçkırarak hıçkırarak ağladım. "Mark Lopez'e ulaştınız. Mesaj bırakın."

"Mark," diye zar zor ciyakladım, "Ben-ah..." Telefonu kulağımdan düşürdüm ve ellerimin içine hıçkırarak ağladım.

"Alo?" diye bağırdı adam yine yukarıdan. "Elektrikler birazdan gelir."

Aceleyle ayağa kalktım ve telefonum yolumu aydınlatırken merdivenlerden yukarı koştum. Yan tarafım ağrıyordu ama hiçbir şeyin önemi yoktu. Kilitli dairemin içinde, evimde olmak istiyordum. El feneri beni buldu ve tüm vücudumu aydınlattı. "Hey, bayan, iyi misiniz?"

Acele et, acele et, acele et. Kan beynime hücum etti.

Kendimi dairemin kapısından içeri attım, kapıyı çarparak kapattım ve sürgüyü çevirdim. Sakin ol. Güvendesin. Sana tecavüz etmedi. Sen. Ediyorsun. İyisin.

"Lanet olsun." Elimi alınma götürürken titredim ve rahatlamak için şakaklarımı sıktım. Keskin bir nefes aldım. Bu çılgınlık. Tezgâha uzandığımda titreyen bacaklarım sallanıyordu. Bu ay zaten bir kez yaralanmıştım. Neden ikinci kez oldu? Birkaç adım daha attıktan sonra köşeyi buldum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Mark gerçekten bu işin içinde mi? Durumun ağırlığı beni eziyordu.

İç çekerek kendimi bıraktım ve kısa süre sonra güvende olduğuma inanmak istediğim yerde ağır bir uykuya daldım.

Elimi kavradı ve bir sonraki hamlesine hazırdım. Öpücüğünden kaçtım ama yine de yanağıma vurdu. "Ona parasını ödemesini söyle." Sözleri bir siren gibi kulağıma hücum etti.

Sarsılarak uyandım ama acı içinde bağırdım. Lanet olsun. Telefonum yanıp söndü ve Mark'tan gelen iki sesli mesajı ve üç mesajı kaçırdığımı gördüm. Bulanık gözlerle mesaj simgesini açtım.

Sesli mesajınızın geri kalanını alamadım. Sen iyi misin?

On dakika sonra.

Mark: Gerçekten üzgünüm Mia, bir iş arkadaşım ile buluşmam gerekiyordu. Sabah döneceğim, tamam mı?

Üç saat sonra.

Senden haber alamayınca uykuya dalmakta zorlanıyorum. Ara beni lütfen. Arayabildiğin zaman. Xo.

Koyu gri fermuarlı kapüşonumu ve Chucks ayakkabılarımı dikkatlice çekerken telefon yatağımın üzerine düştü. Neyse ki giyilmişlerdi ve bağlamam gerekmiyordu. Kaburgalarım henüz içine bile giremediğim yeni ve büyük bir acıydı.

Cüzdanımı ve telefonumu alıp hastaneye doğru yola çıktım.

Derin bir nefes aldım. Köşeye bakmak için sağıma doğru eğildim, sonra geri çekildim. Hadi ama. Tekrar öne eğildim ve Vikki Taylor'ı Molly ile konuşurken buldum. Hay sikeyim. Parmağımı bacağıma vurdum ve ona kadar saydım.

"Mia? Sen misin?"

Merhaba, Alvin.

"Selam." Küçük bir el salladım.

"İyi misin?" Etrafına bakındı ve bana doğru bir adım attı.

"Pek sayılmaz." Daha dik durmaya çalıştığımda irkildim. Omzumun üzerinden baktı ve ben de boğazımı temizledim.

"Bana yardım edebileceğini düşünüyor musun? Bilirsin işte, sessizce?"

Bir süre bana baktıktan sonra takip etmem için başını salladı. "Lanet olsun, Mia, tekmelediği yerdeki çukuru görebilirsin.

Sen." Yüzüme bakarak başını salladı. Kızgınlığın da ötesindeydim.

beni sözlü olarak dövdüğünü fark ettim. "On bir numara çizme diyebilirim."

"Spor ayakkabı," diye düzelttim alaycılığını. "İnanılır gibi değil."

"Bunu benim tarafıma söyle."

Endişeli olduğunu görebiliyordum ve minnettardım. O kadar iyi tanımadığım birinde bunu görmek güzeldi. "İyi misin?"

Yere baktım. "Gerçekten bilmiyorum."

Biraz garip bir şekilde elini omzuma koydu. "Senin için Mark'ı aramamı ister misin?"

"Hayır," ona zayıf bir gülümseme verdim, "Onu ben aradım." "Tamam."

"Teşekkür ederim... yine de."

Ciddi ifadesi geri dönmeden önce bir gülümseme attı. "Bunu rapor etmeliyiz."

Nefes alma yeteneğimle birlikte kan basıncım da düştü. "Hayır!"

"Mia, binanda saldırıya uğradın. O adamın kim olduğunu Tanrı bilir."

Hasta olacaktım. "Herkesin içinde böyle giyineceğimi mi sanıyorsun? İşime gitmek için mi? Hayır! Buraya bir arkadaşımın bana soru sormadan yardım edeceğini umarak geldim."

"Mia," patlamam karşısında gözleri şaşkınlıkla açıldı, "ben sadece seni kolluyorum."

"Biliyorum." Masadan kaydım ve ceketimi ağrıyan göğüs kafesime yasladım. "Ama senden tek istediğim dostluğun." Aceleyle dışarı çıktım ve koridordan aşağı indim.

Asansörün kapıları daha açılmadan alt kattan gelen bağırırları duyabiliyordum.

"Bu çok çirkin!"

Kapılar açılır açılmaz midem bulandı. Dışarı çıktığımda Mark'ı acil servisin bekleme salonunda patlamak üzereymiş gibi volta atarken buldum.

"Mark." Resepsiyon görevlisi bana doğru başını salladı.

Bakışları bana kaydı, yüzü düştü ve bir seğirmeden kurtulur gibi oldu. Üç adımda önümdeydi.

bana. Bana dokunmaya başladı ama kendini durdurdu.

"Que se joda mi vida! Odio que estoy siendo perseguido por una sombra codicioso." Benim boş bakışlarım karşısında başını salladı. Az önce ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Konuşmak için ağzımı açtım ama bana doğru yaklaşıp yanağımı usulca öpünce kapattım.

"Özür dilerim." Gözlerini kapattı. "Çok sinirlendiğimde böyle oluyor. Seni eve götürebilir miyim?"

Başımı salladım ve uzattığı eli tuttum.

Asansöre bindiğimizde kolunu kalçama doladı ama çok sessiz kaldı. Neredeyse eve varana kadar aynı şekilde davrandı.

"Mia, ne olduğunu bilmem gerek."

İçimi çektim ve kapüşonumu indirdim. "Çöpü dışarı çıkarmaya gittim ve dibine geldiğimde-"

"Dip mi?"

"Evet, en alt katta çöp kutuları var." "Çöp kanalına ne oldu?"

"Açılmadı."

Gözlerini kısarak yola baktı. "Tamam."

"Her neyse, en alt kata kadar yürümek zorunda kaldım." "Neden asansöre binmedin?" diye araya girdi.

"Burada bir şeye tanıklık mı ediyorum, Mark? Bu sorular da neyin nesi?"

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Özür dilerim."

"Asansörü atladım çünkü yeni komşular taşınıyordu ve bütün gün asansörü bağladılar, yükleme ve boşaltma yaparken en üst katta kapalı tuttular. Merdiven boşluğuna girdiğimde birini gördüm ama sadece ceketinin bir kısmını görebiliyordum. Gittiklerini düşündüm, belki de gitmişlerdir, ama sonra o orada öylece duruyordu." Kaydığımı hissettim ama kendimi toparladım.

"O ne yaptı?" Direksiyonu sıkıca kavradı. "İki kez zorla üzerime çıkmaya çalıştı." Sertçe yutkundum.

"Kaburgalarım iyi bir dayak attı." Bir yer bulmak için hareket ettim.

rahat bir pozisyon. "Sana söylememi istedi..." Tuhaf bir ifadeyle bana baktı.

"Bana neyi anlatacaksın? Mia'yı mı?"

"Ödeme yapmanız gerektiğini söylemek için."

Gözünü kırpmadı, seğirmede ya da irkilmedi. Sadece yola baktı ve yavaşça bankete yanaştı.

"Neye benziyordu?"

"Bilmiyorum-"

"Nasıl bilmezsin?"

"O gelmeden hemen önce elektrikler kesildi-" Boğazımı temizledim. "Tek bildiğim kot pantolon ve beyaz Vans spor ayakkabı giydiği."

"Aksan? Kokular? Farklı bir şey hissediyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Ayağını kaburgalarımın sokarken ya da bana tecavüz etmeye çalışırken gerçekten not almıyordum." Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi ve sesimi kesti.

Mark gözlerini kapadı ve elini benimkinin üzerine

koydu. "Kim olduğunu biliyor musun, Mark?"

"Bir fikrim var." Telefonunu çıkarıp kulağına götürürken sesi değişti. "Lopez, ML536. Albay Logan'a güvenli bir hat istiyorum."

Gözlerini önden ayırmadı.

"Cole." Sesi tüm sakin kalma çabalarımı kırdı. "Bana bir viski söyle, sek olsun. Sanırım uzun süreceğim bir akşam yemeği planım var."

Ne haltlar dönüyor burada?

"Hiç bu kadar emin olmamıştım," dedi, dinlerken gözleri kırışıyordu. "Teşekkürler."

Telefonunu askeri tarzdaki pantolonunun yan cebine soktu.

"Ne yapıyorsun?"

Elimi tuttu, ağzına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü. "Seni koruyorum."

YEDİNCİ BÖLÜM

Mark

"Her şeyi topla Mia, sadece acele et." Yatağının ucunda durdu ve spor çantasını doldurmamı izledi.

"Bence aşırı tepki veriyorsun." Başımı salladım ve bir avuç külot alıp alt köşeye ittim.

"İnan bana, değilim," diye mırıldandım.

"Çalışmam gerek. Kenny ne olacak?"

"Kenny seni tanımıyor bile." Söylediğim anda donup kaldım. Oh, lanet olsun. Bunu gerçekten söyledim mi? Döndüğümde onun parlak gözlerinin yere yapıştığını gördüm. Evet, söyledim.

"Mia, öyle demek istemedim." Onu kendime çekmeye çalıştım ama acıdan irkilerek kolunu geri çekti. Başımı öne eğdim. Tam bir pislik.

Oturma odasından mutfağa doğru yürüdü ve ön kapıyı açtı.

Yumruklarım alnıma gitti. Onu omzuma alıp güvenli eve doğru koşmak istedim ama yapamadım.

Önünde durmak için hareket ettim ve fısıldadım, "Lütfen benimle gel."

"Seni üç aydır tanıyorum. Kenny'yi on altı yıldır tanıyorum. Bana seçim yaptıрма, çünkü ben onu seçeceğim."

"Ama sana zarar verdi."

"Sen de öyle, tüm bu-" elini bir daire içinde salladı, "-durum." Gözlerini kısa süreliğine kapattı.

Ah demek istedim, çünkü haklıydı. H a k l ı y d ı m . Ne demek istediğini anladım.

Eli kapı tokmağını tıkırdattı. "Bence gitmelisin." "Ayrılıyor muyuz?" Elim onun eline gitti. Ona ihtiyacım vardı. topraklanmalıdır.

"Hayır," gözleri benimkilere kaydı, "sanırım biraz nefes almaya ihtiyacım var. Aramızda her şey çok hızlı geliyor ve her şey biraz gergin."

Hayatıma hoş geldin.

Elimi cebime attım. Onun incinmiş kalbi benimkinden uzaklaşırken koridorda dururken kendimi tuhaf hissettim.

"Tanrım, Mia, çok gerginim! Az önce saldırıya uğradın. Beni içeri almazsan seni nasıl koruyacağımdan emin değilim."

"Seni sonra ararım." Çelik kapıyı kapatırken yüzü soldu.

***

"Tam olarak ne dedin?" Savannah son üç gündür Mia ve bana ne olduğunu anlamak için çok uğraşıyordu. Sessiz kalmıştım ama şimdi midemde korkunç bir his vardı ve duygularımı alt üst ediyordu. Sonunda biraz daha iyi hissedeceğimi umarak pes ettim. Yanılmışım. "Gerçekten Kenny hakkında öyle mi dedin?"

"Evet, çünkü Cole daha önce hiç sıçıp batırmadı mı?" Ben de karşılık verdim. Beni oturma odasına hapsetmişti.

Ellerini kalçalarına dayadı. "Evet, öyle."

"Neden beni suçluyorsun?" Cole ağzındaki kurabiyenin etrafındaki sandalyeden tısladı. Onun orada olduğunu bile bilmiyordum.

"Üzgünüm, dostum."

"Parmakla gösterme, Mark. Kendine gel ve erkek ol," diye azarladı.

Bize katılmaya karar vermiş olan Keith'e baktım. "Hanımefendi haklı."

"Ahh." Yumruklarımı başımın iki yanına sıkıştırdım. Parmaklarımın saçlarımda gezinmesine daha fazla dayanamadım. "Tamam, her şeyi berbat ettim ama lütfen önemli olan şeye odaklanabilir miyiz? Sanırım ona saldıran Manuel'di."

Cole parmaklarını fırçalayarak temizledi. "O zaman neden gidip onunla konuşmuyoruz?"

"Ona ulaşmaya çalışıyorum ama telefonuna cevap vermiyor."

Cole telsizini çıkardı. "John, Manuel Lopez'in telefonunu takip et. Yerini tespit et."

"10-4."

"Ona hâlâ John bakıyor. Sadece hastaneye gidiyor ve sonra evine geri dönüyor. Oldukça alçakgönüllü davranıyor. Sadece köpekle dışarı çıkıyor ve geri dönüyor," diye güvence verdi Cole.

"Ama onu aramalısın, Mark." Savannah bana cep telefonumu uzattı. "En azından onu bir kontrol et."

Arama kayıtlarımda onun adını buldum ve tuşladım. Telefon çaldığında omuzlarımda bir ter çizgisi oluştu.

"Merhaba, Mia Harper'a ulaştınız." Neşeli sesi beni çok etkiledi.

"Hey, tatlım, ben sadece..." Savannah'nın yüz ifadesini görünce uzun bir iç geçirdim. "Sadece kontrol etmek ve nasıl olduğunu görmek istedim." Konuşmaya devam etmem için elini bana doğru salladı. "Seni özlüyorum Mia, hem de çok."

Savannah pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Ne?"

"Şimdi ne olacak?"

Yardım için Cole'a baktım ama o telefonuyla oynuyormuş gibi yaptı. Bir şey var mı diye Keith'e baktım.

Ağızına bir kurabiye atarken omuz silkti. "Ben olsam ona çip takardım ama ben böyleyim işte."

Savannah ona bir yastık fırlattı ve o da gülerek yastığı yakaladı.

"Bir sonraki görevin ne zaman?" Savi, o konuşurken başını kaldırıp bakan Cole'a sordu.

"Bu Cuma."

"Tamam o zaman." Bana baktı.

"Ne?"

"Erkekler." İç çekerek kollarını indirdi ve bir gümbürtüyle bacaklarını yere vurdu. "Git onu getir. Onu geri kazan, sevdiğin şey için savaş." Ona göz kırptım. "Mark," diye önüme geçti, "Cole benim için savaştı ve bak şimdi neredeyiz." Bana ne kadar önemsedığını hissettiren o meşhur tatlı gülümsemesini verdi. "Benim sahip olduklarıma senin de sahip olmanı istiyorum. Ben mutluyum ve sen de mutlu olmalısın. Mutlu, kurabiye çalan kayınbiraderimi geri istiyorum."

"Ama yer istediğini söyledi ve-"

"Üç gün oldu. Onunla hiç konuştun mu?"

"Evet," bir sandalyeye çöktüm, "eve vardığımda ulaştım. Ondan sonra bir kez, ama sadece mesajlaştık, telefonda hiç konuşmadık."

"Git, getir onu o zaman. En kötü ne olabilir ki-?" "Beni reddedebilir!"

"O yüzden," dedi ses tonu ona bakmamı sağladı, "ona izin verme. Birbiriniz için doğru kişi olduğunuzu kanıtla. Seni böyle aptalca davranmaya itenin sadece ona bir şey olmasından korkman olduğuna onu ikna et!"

Keith ayağa kalkarken, "Bu benim için tam bir Rüzgâr Gibi Geçti," diye mırıldandı ama Savannah dönüp ona doğru işaret etti. "Fazla uzağa gitme Keith. Sırada sen varsın."

"Ben mi?"

"Evet, sen!"

"Koş, dostum." Cole gülerek Savannah'nın çenesini tuttu ve ona uzun bir öpücük verdi. "Tanrım, seni seviyorum!" Sırıttı. "Yapacak işlerim var. Mark, git Mia'yı getir ama sana Cuma günü ihtiyacım var."

Bir ödevi daha kaçıramayacağımı bildiğim için başımı salladım. Doğrusu, kaçırmak da istemiyordum. Keith bir anda sivişti.

Savannah Cole'un büyüsü altındaydı. Cole'dan bir öpücük aldı ve işi bitti.

Çok geride değildim ama birkaç kurabiye almak için mutfağa gitmeye karar verdim. Sesini duyduğumda merdivenlerin başına henüz varmıştım.

"Marcus Carter Lopez." Abigail yatak odasının kapısında durdu. "Mia'nın gitmesine izin vermenle ilgili duyduğum şey de ne?"

"Ben yapmadım-"

"Mazeret yok, evlat." Bir adım öne çıkıp bana sarıldı ve sonra beni kapıya doğru çevirdi. "Helikoptere otuz dakika içinde hazır olacağını haber vereceğim."

Sanırım bu kadar.

Kuzey Dakota'ya dönüş yolu boyunca Cole'la iletişim halindeydim. Manuel'in telefonu hâlâ Kuzey Dakota'da olduğunu söylüyordu ama cevap vermiyordu. Paraya çok sıkıştığını düşünürsek garipti.

***

Hastaneye gittiğimde her şey çılgıncaydı. Görünüşe göre bir belediye otobüsü kara buza çarpmış ve nehre uçmuş. İki kişi olay yerinde ölmüş, dokuz kişi de ağır yaralanmış. Taksi şoförü yolda bana bilgi vermişti. Gürültü inanılmazdı.

Alvin omzundaki kesiği kontrol etmeye giderken bir adam "Hey!" diye bağırdı. Kaslarına küçük bir sopa saplanmıştı. "Dokunma bana. Ben homo değilim."

Alvin ellerini kaldırdı. Bitkin görünüyordu. Bu kaza yüzünden hepsinin çift vardiya çalışmak zorunda kalıp kalmadığını merak ettim.

Adam yüksek sesle bir yorum daha yapınca aceleyle yanına gittim. Direğin garip bir açıda olduğunu ve adamın omurgasına yakın olabileceğini fark ettim. Kötü bir yerde olduğunu bilecek kadar çok savaş yaralanması görmüştüm. "Bu adam ameliyathaneye gitse iyi olur Alvin, o direk omurgaya oldukça yakın."

"Tamam." Alvin soru sormadı, sadece kaçtı.

"Sapık!" diye tekrar yorumladı adam, giden Alvin'e bakarak. "Ben erkeklerden hoşlanmıyorum!"

Başımı salladım ve onu susması için uyarmak üzere eğildiğimde içki kokusu yüzüme çarptı. Sakalları kusmuk doluydu ve nefesi kokuyordu.

"Şanslısın ki ben de değilim," diye mırıldandım. Kimsenin bakıp bakmadığını kontrol ettim ve dikkatlice boynunu yokladım.

"Çok fazla erkek yanlış bir araya getirilmiş. Penisleri var ve meme istiyorlar."

Vay canına.

"Biliyor musun dostum, istatistikler homofobik erkeklerin aslında kendi gerçeklerinden saklandıklarını gösteriyor."

Yüzü irkildi ama bir an için sustu. Yere baktım ve kanlı parmak eklemlerini fark ettim.

"Otobüste ağzını mı bozuyorsun, dostum?"

Bana pis bir bakış attı ama inkar etmedi.

İki polis memurunun kapının yanında takıldığını fark ettim. Odayı taradım ve pembe polo giymiş, şiş dudaklı ve siyah gözlü genç bir adam dikkatimi çekti. Bulmacanın parçaları hemen yerine oturdu.

Tam ayrılmak üzereyken, memurlardan biri elinde kelepçelerle yanıma geldi.

"Bay Tarp, o otobüste olanlarla ilgili tüm detayları öğrenene kadar sizi yatağa kelepçelememiz gerekiyor."

"Sen de kimsin be!" Adam hareket etmeye çalıştı ama acı içinde çığlık attı. Memur adamı kelepçeledi ve ben çıkarken yatağının yanında kaldı.

Çöp parçası.

Sonunda onun katına çıkabildim. Yıpranmış Hemşire Taylor iki telefonla uğraşıyor, biriyle konuşuyor, diğeriyle mesajlaşıyordu.

"Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" Ben tezgâhta dururken başını kaldırıp bakmadı.

"Alt kat meşgul."

Başını kaldırdı ama normal gülümsemesi yoktu. "Hey, Mark, kötü zamanlama, tatlım."

"Sorun nedir?"

Etrafına bakındı ve daha fazlasını söyleyecekti ki telefon çalınca lanet okudu. "Sağdan üçüncü kapı." Arkamı işaret etti.

Sormak için etrafta dolaşmadım. Sadece talimatlarını takip ettim... "**Şapel**" yazan bir kapıya.

Ağır kapıyı iterek açtım ve mumların merkezi havanın uğultusuna karıştığı karanlık bir odaya girdim.

Büyük bir ahşap haç tabandan öne doğru eğilmişti. Arkadan gelen ışık gölgeyi daha da büyütmüştü.

Aşırı dindar değildim ama enerjimizin bir yere gitmesi gerektiğine inanıyordum. Sadece bu hayatı yaşamamız gerektiğine inanmıyordum. Bu hayat sona erdiğinde, yeniden başlat düğmesine basıp başka biri ya da bir şey olarak yeniden başlayacağımızı düşünürdüm. Bunun nasıl ve neden olduğunu çok derinlemesine araştırmayı sevmiyordum. Huzuru başka şekillerde buldum.

Sol tarafa doğru bir koklama nerede olduğunu gösterdi. Mia oturduğu yerde minicik görünüyor ve gözlerini tavana dikiyordu.

Beni görünce yerinden sıçradı. Yanaklarını kuruladı ve uzun bir nefes verdi.

"Merhaba," diye fısıldadı ben yaklaşırken. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmem gerekiyordu."

Hüzünle başını sallarken gözleri taze yaşlarla doldu. Sonra sessiz bir hıçkırık tutturdu, omuzları titriyordu.

"Oh, tatlım." Omuzlarından tuttum ve onu kendime çektim. Gömleğimin içine doğru hıçkırdı. Bankın üzerine eğildim ve onu da yanıma aldım. "Ben buradayım." Sırtını ovdum, o acısını dökerken ritmimi korudum. Şapel sessiz, serin ve huzurluydu.

"O gitti," dedi yumuşak bir sesle.

Kenny. Savi'ye zamanlama için sessizce teşekkür ettim, böylece şu anda onun yanında olabildim.

"Mia, Kenny için çok üzgünüm. Önceden tam bir aptaldım. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ne kadar acı çektiğini de biliyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" Başını öptüm.

"Biliyorum. Ben de üzgünüm, çok üzgünüm ve çok yorgunum." Öne doğru eğildi ve gözlerini haça dikti. "Dürüstçe söyleyebilirim ki şu anda ne yapacağımdan emin değilim. İçim uyuşmuş gibi hissediyorum."

"Şok yüzünden." Boğazımı temizledim ve kendi geçmişimden bir tavsiye aldım. "Bu kadar ileride gideceğiniz yolu görmek zor. Acının geçeceğine inanmak zor ama geçecek, yavaş yavaş, zamanla. Yönünü bulacaksın."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken bana baktı. "Kenny ile arama biri girdiği anda duvar ördüm. Herkesin tavsiyesine rağmen uzun zamandır onunla birlikte olmak için savaşıyorum." Daha fazla gözyaşı süzülürken gözlerini kapattı. "Seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim."

Onu acı çekerken görmekten nefret ediyordum.

"Vardiyan ne zaman bitiyor?" Saatini kontrol etti. "İki saat önce."

Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım, o da kalkmasına yardım etmeme izin verdi. Ona bir öpücük vermeye başladım ama tam dudaklarının üzerinde durdum.

"İstediğin bu mu?" Onu zorlamayacağımı bilmesini istiyordum.

Elini boynuma doladı ve beni nazikçe kendine çekti. Öpücük yavaş ve yumuşaktı. Vücudumu yaklaştırdım ve kolumu sırtına doladım, onu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Geri çekildi ve alnını göğsüme yasladı. "Beni eve götürebilir misin?"

Elim onunkini buldu ve parmaklarını parmaklarımın arasına sokup tuttu.

Kimse onu fark etmeden hastaneden çıkmayı başardık, ancak Alvin bizi çıkarken gördüğünde bana bir 'Teşekkür ederim' dedi, bu çok hoştu.

Arabaya bindiğimizde Mia başını kapıya yasladı ve gözlerini kapattı. Zavallı şey çok yorulmuştu.

"En son ne zaman iyi bir gece uykusu çektin?" Sıcak havayı ona doğru çevirerek sordum.

Esnedi. "Dört gün önce."

Nefesimin altından küfredip güvenlik görevlisine el salladım, o da kapıyı kaldırdı.

onun dairesini.

Asansörün içinde beklerken Mia vücudunu bana sardı.

"Aç mısın?" Dudaklarım kulağına değdi. Başını salladı.

Telefonum çaldı ve Cole olduğunu gördüm.

"Lopez." Mia bana bakınca ona uykulu bir bakış attım.

"Telefonunda Kuzey Dakota yazıyor ama çavuşu dün New York'ta olduğunu söyledi. Araştırmaya devam edeceğiz. Bu arada, planınız nedir?"

"Henüz emin

değilim." "Mia'yla

birliktesin." "Evet."

"Tamam, ayrıntılar için beni ara. John'u geri çekeceğim."

"Anlaşıldı."

Önce onun içeri girmesine izin vermek için kapıyı açtım. Daireyi tararken içimde garip bir his belirdi. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Binadaki ısı kapalı mı?" diye sordum ve termostatına doğru ilerledim. 50° F gösteriyordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır." Omuzlarına bir battaniye sardı.

"Burası buz gibi."

Onu korkutmak istemedim, bu yüzden sessizce bölmenin arkasındaki yatağına geçtim ve yangın merdiveni penceresinin açık olduğunu gördüm. Islak su birikintilerini şifonyerine, oradan da dolabına kadar takip ettim. Daha önce onu dairesinden çıkarmak için kemiği yerleştirmek üzere içeri böyle girmiş olmalılar. Omzumun üzerinden baktığımda Mia'nın çaydanlığı doldurduğunu gördüm. Savunmacı bir tavırla kapıyı çekiştirerek açtım ve ışığı yaktım.

"Hey, Mia, buraya gelebilir misin, lütfen?"

Ayak sesleri daha da yükseldi, sonra dolabının dağınıklığını görünce durdu.

"Aman Tanrım." Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana baktı.

Korkmuş yüz ifadesiyle yüzleşmek için döndüm. "Orada sakladığın paran var mıydı? Ya da değerli bir şey?"

"Ahh," diye başını salladı, "nakit yok. Bunun için gevşek bir süpürgelik var." Gömme dolaba girdi ve kırmızı küçük bir kutu bulana kadar etrafı yokladı. "Sadece bu, babamın saati."

Dışarı çıktığımda mücevherlerinin, kristal vazosunun ve fotoğraf makinesinin hâlâ orada olduğunu fark ettim.

"Bunun bir soygun olduğunu sanmıyorum." Pencereye geri döndüm ve kolayca kapattım. "Bence bu bir mesajdı."

"Ne?" Sesi vücut diliyle uyumluydu.

"Her şeyi bırakmışlar, pencereyi kapatabilecekken açık bırakmışlar ve bilerek ayak izleri bırakmışlar. Mia, burada güvende değilsin. Lütfen bu sefer benimle gelir misin? Lütfen?"

Her şey kafasına dank ederken iri gözleriyle etrafına bakındı. "Tamam."

"Tamam mı?" Sorguladım ve hislerimde haklı olduğumu umdum. "Tamam, seninle her yere gelirim."

İki adımda onun önündeydim. Kollarımı vücuduna doladım ve sıkıca tutundum.

Eşyalarımızı topladık, komşusuna teslim ettik ve arabama doğru yola çıktık. Lobiye adım attığımız anda bir adam yanımıza yaklaştı.

"Merhaba Mia." Gülümsedi ve ona sevdiğimden biraz daha yaklaştı. "Seyahate mi çıkıyorsun?"

Mia bana baktı. "Mark, bu yeni bina yöneticisi Chris."

Elimi uzattım ama tutmadı. Tamam.

"Evet," diye cevap verdim ve kolumu bilerek ona doladım ve yanağından öptüm. "Çok ihtiyaç duyulan bir tatil."

"Güzel," diye mırıldandı ve sonra bizim için kapıyı açtı. "İyi eğlenceler ve güvende kalın."

"Teşekkürler." Arabama doğru giderken el salladı. Onun lobiden bizi izlediğini fark ettim.

Helikoptere giderken Mia'ya ileride nelerle karşılaşacağını biraz anlattım. Çoğu insanın gözü korkardı.

Bilmediğim bir yere götürüldüğüm için endişeliydim ama o bana güvenerek gülümsedi. Kalbim kabardı ve bu kadar endişeli olmasaydım arabayı durdurup ona sarılırdım. Kısa bir süre sonra arabayı kenara çektim ve koltuğunun arkasına uzanıp kucağına bir sözleşme koydum.

"Bu kısım için üzgünüm Mia, ama-"

"Sorun yok." Sözleşmeyi aldı ve okumaya başladı. Bitirdiğinde imzaladı ve geri verdi. "Anlıyorum Mark ve sorun yok. İmzalamamın bir sakıncası yok."

Ona gülümsedim ve başının yan tarafına bir öpücük kondurdum. Sonra evrakları çantama tıktırdım ve arabayı ilerletip eski bir binanın etrafından dolaştırdım. "Tatlım," diye sııttım ona, "umarım yüksekten korkmuyorsundur."

"Neden?" Etrafına bakındı ve helikopteri görünce eli karnına gitti. "Lütfen bana çantanda bir Ativan olduğunu söyle!"

"Sert bir içkiye ne dersin?" Kapımı açtım, çantalarını aldım ve arabanın etrafından dolaşarak kapısına doğru ilerledim. "Elimi tutmana izin vereceğim."

"Her zaman elimi tutuyorsun." Gülümsedi ama elimi ölümüne kavradı.

"Beni topraklamaya yardım ediyorsun." Omuz silktim. Nasıl görüldüğüm umurumda değildi; gerçek buydu. Onu helikoptere doğru çektim. Bıçakları, adına sadık kalarak, havayı küçük parçalara ayırıyordu.

Biz havalanırken bakışları pilot koltuğuna kilitlendi. Onun için üzüldüm. Bazı insanları sakat bırakan türden bir korkuyu hiç yaşamamıştım. Uçma korkusu, yükseklik korkusu, karanlık korkusu, bunların hiçbiri beni etkilememişti ve bundan çok memnundum.

Havalandıktan ve yola koyulduktan sonra uzandım ve parmaklarının koltuğunun önündeki ölümcül tutuşunu çözdüm ve rahatlatıcı olduğunu umduğum bir şekilde sıktım.

"İyi misin?" Sesim hoparlörlerin üzerinden çatırdadı.

"Ayaklarım yere sağlam bastığında bana tekrar sor."
Yüzünü buruşturdu ama derin nefes almaya devam etti.

Eğildim, bana bakması için çenesini eğdim ve onu usulca öptüm.

"Kurşun yaraları, ciğer çökmeleri ve araba kazalarıyla uğraşıyorsunuz ama yükseklikler sizi donduruyor." Güldüm.

"Herkesin bir korkusu vardır Mark," gözlerini benimkilere dikti, "senin bile."

Sırıtarak başımı salladım. "Anladım."

"Biliyorum," dedi ama gergin gülümsemesi ve beyaz yüzü aksini söylüyordu.

Ona sııttım. "Yalan söylediğini anlayabildiğimi biliyorsun, değil mi?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mia

Parmaklarım beş noktalı emniyet kemerini pençeledi ama bir türlü serbest bırakamıyordum. Çekiştirdim, çektim ve lanet şeyi salladım ama hiçbir şey olmadı. Mark, tabii ki, kendi kayışından kolayca kurtuldu. Beceriksizliğime gülümsedi, beni öptü ve kızgın olduğumda benden hoşlandığını söyledi. Tam ona kafa atmak üzereydim ki ellerime vurdu ve sonunda beni canavardan kurtardı.

Özgür kaldığımda kendimi onun kollarına attım ve beni tatlı toprağa bırakmasına izin verdim.

Hâlâ titreyen bacaklarımı altımda sıkılaştırırken elleri dirseklerime gitti.

"Bir dahaki sefere sanırım ben kullanacağım," diye mırıldandım o gülerken. Onun yaşadığı yere indiğimizden beri neşesi yerine gelmiş gibiydi. Bu iyiydi, çünkü ailesiyle tanışmak üzere olduğumu daha yeni anlamıştım.

"Gelin, size evimi göstereyim." Bariz bir gururla gülümsedi. Beni Dell'le tanıştırdı, o da bana gülümseyip göz kırparak çantalarımızı aldı ve kaygan bir patikada bizi takip etti. Bir açıklığa geldiğimizde durdum.

"Vay canına." Bir gölün önünde, dağların arasına sıkışmış devasa bir kulübenin göz alıcı manzarasına aval aval baktım. Biliyordum ki

burası güzel olabilirdi ama bu... bu başka bir şeydi.

"Biliyorum, hey!"

Onu hiç bu kadar neşeli görmemiştim.

"Aman Tanrım!" En nazik gülümsemeye sahip yaşlı bir kadın bize doğru geliyordu. Daha bize ulaşmadan elleri havadaydı, sarılmaya hazırdı. "Şu haline bak!"

"Mia, bu küçük hanım," diyerek ona sıkıca sarıldı ve çenesinin altına sıkıştırdı, "hayatımın ışığı ve beni büyüten kadın, Abigail."

"Mark, beni yere bırak oğlum ve onu görmeme izin ver!" diye onu uyardı gülerek. Etraflarını saran sevgiyi görebiliyordum. Ondan şimdiden hoşlanmışım.

"Hakkınızda çok şey duydum." Gülümsedim ve beni kucaklamasını memnuniyetle karşıladım.

"Gelmeyi seçtiğin için çok mutluyuz Mia. Acıktınız mı, yoksa bir şeyler içmek ister misiniz?"

"Bir içki! Lütfen!" Vücudumun rahatlamak için kesinlikle yardıma ihtiyacı vardı. "Sanırım buraya gelirken o çelik yığınının içinde binlerce kez öldüm." Omzumun üzerinden o şeye bakarak ürperdim. "Lütfen bana eve gidebileceğimizi söyle."

Abigail benimle kol kola girip eve doğru yürürken güldü. Mark, çantalarımın yanında kibarca bekleyen Dell ile konuşana kadar bekledi. "O korkunç alete bir kez bindim ve beni bir daha asla bindirmediler."

"Oh, Abby! O burada!" Tıpkı Abigail'e benzeyen bir kadın bize doğru geldi ve gülümseyerek hoş geldiniz dedi.

"Bu benim kız kardeşim June. O da burada yaşıyor." "Tanıştığımıza memnun oldum, June."

"Oh, Marcus, o bir bebek." June göz kırptı, sonra kız kardeşiyle birlikte beni oturma odasına götürdüler.

"Vay be." Tepkimi tutamadım. Burası devam ediyordu.

Nasıl olduysa bir kadeh kırmızı şarabı bitirmiştim ve ikincisindeydim, diye düşündüm ve her şeyi anlamaya çalışıyordum. June şişeyi elinde tutan kaypak bir kadındı.

Savannah daha önce bana sarılmak ve hoş geldin demek için gelmişti ama kızlarıyla ilgilenmesi gerekiyordu. Birkaç adam gelip gitti ve her biri durup tanıştırdı. Hepsi iyi görünüyordu ama isimleri akılda kalmamıştı. Sadece bir adam dikkatimi çekmişti: Keith. Onu hatırladım çünkü biraz gergin görünüyordu ve sürekli telefonuna bakıyordu. Birini bekliyor olmalıydı. Kız arkadaşıyla sorunları olup olmadığını merak ettim. Acaba Keith onun ilk adı mı yoksa son adı mı? Abigail ona seslendiğinde sadece başını salladı ve soruyu geçiştirdi.

"Hadi gel." Mark beni takip etmemi işaret etti. Beni alt kata götürdü ve evi gezdirmeye başladı. Tüm odalara, özellikle de eğlence odasına, ofislere ve Savannah'nın piyano odasına hayran kaldım. Bankın yanındaki Jolly Jumper'a bayıldım. Olivia çok şanslı bir bebektir. Burası büyümek için bir gezi olacaktı. Bir sürü küçük oda ve bölme. Burada bana gösteremedikleri başka neler olduğunu ancak hayal edebilirdim.

Merdivenlerden tekrar ana kata çıktık. "Şurada mutfak var," diye devam etti, göle bakan kocaman bir mutfak göstererek. "Yemek odası, oturma odası. Sonra şu tarafta," diye uzun bir koridoru işaret etti, "en sonda Cole'un ofisi var. Ev psikiyatristi normalde seanslarını onunkinin yanındaki ofiste yapar." Elimi tuttu, merdivenleri çıkarken heyecandan neredeyse kolumu koparacaktı. "Burası bizim yatak odalarımız. Tüm Blackstone ekibi burada yaşıyor, ayrıca ana personel ve buraya geldiklerinden beri rütbeleri yükselen birkaç kişi daha. Yani Abby, June, Cole ve misafirlerimiz olduğunda kullanmak üzere birkaç açık oda var. Adamların geri kalanı evin diğer kanadında yaşıyor."

Başım dönüyordu. Aklımda tutmam gereken çok şey vardı ve Mark'ın heyecanı yüzünden o kadar hızlı konuşuyordu ki hepsini asla hatırlayamayacağımı biliyordum. Koridorda ilerlemeye başladığında onu takip ettim.

"Burası Mike'ın odası. Gerçekten korkutucu görünüyor, ama o bir dev-"

"O kadar da korkutucu değilim," diye gürledi arkamdan derin bir ses. Neredeyse Mark'ın sırtına atlayacaktım. "Özür dilerim," dedi sırtarak. Görünüşünü iyice görebilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım.

"Güzel dövmeleler," diye ağzımdan kaçırdım, zihinsel olarak kendimi tokatladım ama cesur olmaya karar verdim. Elleri kırmızı ve siyah girdaplarla kaplıydı. Koluna daha iyi bakabilmek için bir adım öne çıktım. Siyah ve gümüş savaşılar dövüşürken, bir kayanın tepesindeki adam durmuş izliyordu. İlginçti. Bahse girerim bunların arkasında bir hikaye vardı... bekle, şimdi. "Ahh." Bileğinin altında neredeyse gizlenmiş küçük bir trol bebek dövmesini işaret ettim.

"Uzun hikâye." Gülümsedi ama yüzündeki kısa ifadede tam olarak tanımlayamadığım bir şey vardı.

Mark arkamdan güldü. "Daha çok bir dolap saplantısı gibi." "Lopez, bana bir balon üfle." Mike başını salladı. "Eve hoş geldin Mia."

"Teşekkürler." Odasında kaybolurken el salladım.

"Benim odam... yani bizim odamız aşağıda." Odaya girmek üzereyken dahili telefondan garip bir zil sesi geldi. "Akşam yemeği," dedi şaşkın bakışlarıma cevap olarak. "Ev bağırarak için çok büyük."

Hayatımda hiç bu kadar çok yemek görmemiştim. Masanın iki ucunda iki büyük tavuk oturuyordu ve aralarında mümkün olan her türlü garnitür vardı. Büyük kaseler dolusu patates püresi, havuç, yeşil fasulye, brokoli ve şalgam dağıtılıyordu. Kızılıcak sosu taze yapılmıştı ve ekmek sosu denen bir şeyle servis ediliyordu. Oldukça tuhaf görünüyordu ama tadı harikaydı. Abigail bunun büyüdüğü bir İngiliz geleneği olduğunu ve onsuz yemeğin tamamlanamayacağını söyledi.

Savannah, Olivia olması gereken sevimli küçük bir kızı ve Cole'la akraba olduğunu bildiğim yaşlı bir çifti kucağında taşıyarak içeri girdiğinde bir telaş yaşandı. Adam onun daha yaşlı bir versiyonuydu. Yerlerine otururken geç kaldıkları için özür dilediler.

"Sen Mia olmalısın." Yaşlı kadın elini uzattı. Hava buz gibiydi, bu yüzden yeni geldiklerini tahmin ettim. "Ben Sue, Cole'un annesi, bu da babası Daniel."

Daniel ve Sue, Daniel ve Sue, diye tekrarladım kendi kendime, herkesin adını doğru tutmaya çalışarak.

"Bu," dedi Savannah, minik yuvarlak göbeğinin üzerinde minicik pembe bir tütü olan kızını göstererek, "bu Olivia."

"Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum." Ayağa kalkıp Logan'ların elini sıktım ve sevimli balon üfleyiciye el salladım.

Cole, Savannah oturur oturmaz bebeği kucağına aldı. Onu kalçasına yerleştirdi ve tek eliyle yemek yedi. Yılın babası, işte burada.

Herkesi hayranlıkla izledim. Aile bağları da en az bu ev kadar büyüktü. Erkekler çok komikti ve bol bol şakalaşıyorlardı. Mark, içine çektiği yemek miktarıyla çenemi düşürdü.

Dell eğildi ve fısıldadı, "Tatlı için de hâlâ yeri var."

Bakışlarım onunkilere gitti. "Asla olmaz!"

"Beş dolara gider-" Dell arkamdan eğilip tatlı masasına baktı, "-elmalı gevreğin dörtte biri, üç çikolatalı kurabiye ve Abigail ona ve Keith'e birer bardak süt getirecek."

Keith'e gizlice bir göz attım, hâlâ bitirmesi gereken bir yemek dağı vardı. Mark bir tavuk budu bitirmek üzereydi ama tabağında hâlâ çok şey vardı. Tatlıyı araya sıkıştırmaları mümkün değildi.

"Sıra sende." Masanın altından elini sıktım.

"Ee Mia," dedi Daniel dikkatimi başka yöne çekerek, "North Dakota Hastanesi'nde çalışmaktan ne kadar memnunsun?"

"Bu iyi bir iş." Orada durdum çünkü Kenny'nin yüzü belirdi. Bana garip bir bakış attığını fark ettim ama daha fazla zorlamadım.

"Umarım çocuklarım oradayken uslu dururlar," diye yorumladı Sue, bir yeşil fasulyeyi incelikle mızraklarken ve

ağızına yerleştirdi. "Bu hastane yıllar boyunca bize çok iyi davrandı."

"Şey, evet." Mark'ı bana sırtırken yakaladım. "Gerçi bu seferki tüm hemşireleri büyüğü altına almış."

Daniel güldü. "Bunu görebiliyorum."

"Mia, eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırsın?" Savannah bebek mamasını karıştırdı ve bebeğı biraz vermeden önce dudaklarına dokundurdu.

"Ahh," diye neredeyse gülecektim, "Ben pek spor yapan biri değilim. Sanırım iki sol ayağı var. Yine de okumayı seviyorum."

"Oh, öyle mi?"

"Evet, çoğunlukla gizem." Edepsiz kitaplara olan sevgimden bahsetmedim, çünkü bu tam olarak yemek masası sohbeti olmazdı.

"Bu çok hoş." June şarabını kadehinin etrafında döndürdü. "Bu evde iki kütüphanemiz var. Eminim Mark ya da Savannah size memnuniyetle gezdirecektir."

"Çok isterim, teşekkürler."

Mark sandalyesinde dönüp yeni bir tabak alırken Dell koluma çarptı. Tabii ki Dell'in söylediğı kadarını aldı. Mark, Keith için bile bir tabak servis etti.

"Abby," diye gülümsedi Keith ona, "sakıncası var mı?"

"Elbette, tatlım." Ayağı fırladı ve iki büyük bardak sütle geri döndü.

Kahkahalarımı bastırmaya çalıştım ama faydası olmadı. Arka cebimden birkaç tane tekli çıkardım ve beş tanesini Dell'in tabağının yanına attım.

"Bu da ne?" Mark'ın merakı uyanmıştı.

"Daha sonra ateşli bir randevu," diye şaka yaptım ve Dell'e striptizcilerden verdiğimi düşününce bunun uygunsuz bir yorum olabileceğini fark ettim. Ama ben daha kendimi düzeltmeden Daniel gülmeye başladı, gerçekten güldü. Ağızını kapatmak için çatalını yere bırakmak zorunda kaldı. Çok geçmeden tüm masanın gülmeye başlaması uzun sürmedi.

"Buraya çok iyi uyum sağlayacaksın." Mike büyük sesiyle herkesin üzerinde gürleyerek ilan etti.

***

Yemekten sonra dinlenirken kendimi Savannah ve Cole'u izlerken buldum. Birbirleri için yaratılmış iki insandan bahsediyoruz. Adam açıkça ona tapıyordu ve kadın da ona dokunmadan birkaç dakika bile geçiremiyordu. Bir de tüm evi büyüğü altına alan küçük Olivia vardı. Onları kim suçlayabilirdi ki? Kocaman siyah gözleriyle çok tatlı bir kızdı. Çok mutlu görünüyordu ve her zaman gülümsüyordu.

"Onu kucağıma almamın bir sakıncası var mı?" Onu kucağıma almadan önce ellerimi ısıttım. Ona tüylü mor bir tulum giydirmişlerdi ve minik ayaklarında küçük bebek Uggs'ları vardı. "Merhaba tatlım." Onu hafifçe kalçamda zıplattım. Bu hoşuna gitmiş gibiydi ve bana salya sümük gülümsedi. Bana doğru bir dalışla parmakları kolyemi yakaladı ve hemen ağzına götürdü.

"Üzgünüm," dedi Savannah kıkırdayarak. "Mücevherlere bayılır ve ağzına her şeyi koyar." Üzerinde bir kar tanesi sallanan kendi kolyesini çıkarıp havaya kaldırdı. "Bu zinciri yaklaşık üç kez değiştirmek zorunda kaldım."

"Benim için fark etmez," dedim sahte bir bebek sesiyle ve alnımı onun kine yasladım. "O kadar tatlısın ki seni bir lokmada yiyebilirim."

"Oldukça lezzetli." Mark kanepeye oturdu ve kristal bir bardakta koyu renkli bir şey yudumladı.

"Hayır." Bebeği onun görüş alanından çıkardım. "Öngörülebilirliğin bana beş dolara mal oldu."

"O kadar tahmin edilebilir miyim?"

"Evet," diye yanıtladı Savannah, "sen ve Keith. Ama sadece karnınız söz konusu olduğunda."

Mark bir an düşündü. "Yemeği severim."

Cole güldü ama sonra kocaman bir kedi zıplayıp kucağına oturunca inledi. Kendisiyle Savannah arasına sıkışıp bacaklarını kabaca açmadan önce iki tur attı.

"Vay canına, kesinlikle bir giriş yapıyor." Güldüm.

"Bu Scoot," dedi Cole kedinin karnını okşayarak, "ikinci komutan. Adamları hizada tutar ya da en azından o böyle düşünüyor."

"Çok utangaç değil, değil mi?" Bacaklarına doğru başımı salladım.

"Hey, dostum," dedi Mark kediye, "bırak takılsınlar."

Olivia babası için kıpırdanmaya başladı, ben de onu Cole'a geri verdim. Kedinin kulağına gitti. Ne yapacağını düşünüp ürperdim ama sürpriz bir şekilde orada öylece yattı ve aldı. Babası kesinlikle endişeli görünmüyordu, ben de rahatladım.

Mark'ın yanına sokuldum ve herkesin konuşmasını dinledim. Kendimi buraya bağlanmış olarak görebiliyordum. Çok sayıda insanın olduğu ama yalnız kalmaya da yer olan sıcak bir ortam.

Saat onda Mark ne kadar yorulduğumu fark etti ve seve seve ayağa kalkıp bize iyi geceler diledi ve merdivenlerden odasına çıkmamız için bize rehberlik etti.

Kapının önünde durup her şeyi içime çektim. Kızaklı yatağında gri çarşaf ve üzerinde lacivert bir yorgan vardı. Altı yastık ve bir örtü mükemmel bir şekilde yerinde duruyordu. Odanın geri kalanı da bu renk düzenine uyuyordu ve banyoya doğru akıyordu. Her şey çok büyük ve görkemliydi. Odanın ortasındaki avizeyle uyumlu dökme demir kancalarla tutturulmuş gri perdelere kadar hiçbir ayrıntı atlanmamıştı.

Mark bana sarıldı ve popomu okşayarak beni nazikçe odaya itti.

"Tatlım, burası artık bizim odamız, tamam mı? Cole'la birkaç dakika konuşmam gerekiyor, sen de yerleş. Uzun sürmez, söz veriyorum." Gitmeden önce başımın üstünü öptü.

Çantalarım bir bankın üzerindeydi. Banyo malzemelerimi çıkardım ve banyoya yöneldim ve karar vermeye çalıştım, banyo mu yoksa

Duş mu? Duş. Kvetin sıcaklığında uyuyakalmaktan korkuyordum.

Dört farklı dğme bana bakıyordu, sonra kontrol paneli vardı. Aman Tanrım! Sonunda, neredeyse haşlanıyordum, nasıl açaacağımı ve doğru sıcaklığı nasıl ayarlayacağımı buldum ve mermer dikdörtgenin içine yavaşça adım attım.

şampuan ve kadın ürünlerinin benim için hazır olduğunu görünce gülümsedim. Garipti ama Savannah bu akşam bana verilenleri yadırgamamam konusunda beni uyarmıştı. Yaptıkları işin türü düşünüldüğünde, bu sadece evin rutininin bir parçasıydı.

Parmağım sert mermer levhanın içinden geçen altın yol boyunca ilerledi. Buhar duşu doldururken sıcak su üzerime çarpıyor, vücudumu çok arzuladığım sıcaklıkla çevreliyordu. Güzel iek kokulu şampuanı elime sıkarak uzun saçlarımı kafa derimden uçlarına kadar kprttm. Piri bir kulp merakımı uyandırdı ve gerekirse dışarı fırlamaya hazır bir şekilde dikkatlice çevirmeye karar verdim. Su belimde ve omuzlarımda bambaşka bir ritim tutturdu. Işıklar söndü ve hafif lavanta kokusu beni buldu. Aman Tanrım, bu mükemmeldi! zgnm Mark, ama kaslarımdaki gerginliği yoğuran bu güçlü jetler senin rakibin olabilir.

Zihninizin dolaşmasına izin vermenin tek sorunu Beklenmedik ve bazen istenmeyen düşünceler araya girdi. İşimi bitirdim, havluyla kurulandım ve saçlarımı rdm. Havluyu aynanın üzerinde hızlıca kaydırarak yansıma baktım.

"Söyle ona!" diye tavsiye etti bilinaltım.

Yapamıyorum! Gözlerimi sıkarak kapattım. Ya onun için sorunsa?

"Bir şansın vardı ve geçen her gün bunu daha da kötüleştirecek!" diye bağırdı bana ve başımın ağrımına neden oldu.

Dur.

Işığı kapattım ve yatak odasına yöneldim.

Yatak büyüktü, gerçekten büyüktü. Kolumu başımın etrafına doladım ve kabarık battaniyenin içine gömüldüm.

Mark'ın kokusu beni anında rahatlatırken yastığıma doğru sııttım.

Mark birazdan döneceğini söyledi ama gözlerimin kapanması uzun sürmedi.

"Erkek arkadaşına söyle parasını ödesin!"

Gözlerim birden açıldı. Saat mavi rakamlarla yanıp sönüyordu. Sabah 3. Mark henüz yatmamış mıydı? Burada olduğum için kendimi tuhaf hissetmeye başladım. Aptalca düşünceler beynimi doldurmaya başladı. Doğru seçimi mi yapmıştım? Eve geri dönmeli miydim? Kalkıp aşağı inmeye karar verdim.

Şortumun ve atletimin üzerine uzun bir kazak geçirdim ve kapıdan dışarı baktım. Lastiği çözdüm ve dağınık saçlarımın yüzümün önüne düşmesine izin verdim. Saçlarımı geriye atıp soğuk ahşap zemine bastım ve merdivenlerden inip oturma odasına girdim.

Sessiz şimşekler odayı doldurdu. Pencereye çıktım ve göle doğru dalışa geçen güç çizgilerini izledim. Elimde battaniyemle veranda kapısının kilidini açtım ve temiz fırtına havasını içime çektim. Nem çok fazlaydı ve gök gürültülü sağanak yağış vaadi

topun içine girip gösterinin tadını çıkarmam için.

Alçak bir gümbürtü dağa doğru süzülüyor, her gelişinde biraz daha yaklaşıyordu. Düşüncelerim karmakarışık olmaya ve bazı karanlık düşüncelerle karışmaya başladı.

Kenny'nin cansız bedeni gözümün önünden geçerken kalbimdeki baskı daha da sıkılaştı. Bu adil değildi; o çok gençti. Ona iyi olacağına dair güvence vermek için o kadar çok zaman harcadım ki neredeyse buna kendim de inanıyordum. Zihin bazen tehlikeli bir araç olabiliyor. Tek tesellim onun artık annesiyle birlikte olmasıydı.

Açık veranda kapısından gelen soğuk bir esinti saçlarımı oynatırken battaniyeyi yukarı çektim. Gürültülü bir gök gürültüsü

zihnimi başka bir yöne yönlendirdi.

Ardından bodrumda cesaretimi benden çalan adamın sesi geldi. Parmaklarım dizlerimin etrafında kıvrıldı. Bir dayanağa ihtiyacım vardı. Mark birçok kez iyi olup olmadığını sormuştu. Ona söylemedim ama değildim. Bu yüzden o yokken onunla çok fazla iletişim kurmadım. Saldırganım, ışıklar her söndüğünde ağzımda korkunun tadını bıraktı. Çöp kutusu her dolduğunda ve hatta asansör kapıları kapanmadan hemen önce bile tedirgin oluyordum. Yüzü yoktu. Bir gölgeden başka bir şey değildi. Onu sadece bir an görebildim. Onunla markette karşılaşabilirdim ve bundan haberim bile olmayabilirdi.

"Oldukça şaşırtıcı, ha?" Savannah'nın sesi düşüncelerimi böldü. Elinde bir çay fincanı vardı. "Ben de iyi bir fırtınayı severim. İlk geldiğimde hava durumunu izlemek için sık sık buraya inerdim." Yanımdaki sandalyeyi işaret etti. "Oturabilir miyim?"

"Tabii ki."

Kıvrıldı ve uykulu bir iç geçirdi. "Bebeğimi seviyorum ama çocuk üstümde olmadığı sürece uyumuyor." Yumuşak bir şekilde güldü. "Cole bir dal kırılrsa uyanır, ama kızı onun üzerinde sürünse bile yerinden kıpırdamaz." Konuşurken bana dikkatle baktı. "Ben de kızımı onun üzerine örtüyorum ve biraz kendime vakit ayırmak için gizlice dışarı çıkıyorum."

"Akıllıca," dedim kıkırdarak.

Koluma dokundu. "Biraz bunaldın mı?"

Fırtına cevabımı büyük bir sağanak yağmurla böldü. Savannah birçok kişinin lanetleyeceği bir şeye saf bir keyifle güldü. Buna bayılmıştım. Ben de böyle hissediyordum. Yağmur ruhum için bir duş gibiydi; yeniden başlamamı sağlıyordu. Belki de çoğu zaman içeride iyi bir kitaba sarılmış bir gün anlamına geldiği içindir. Her iki durumda da, ben sevdim ve görünüşe göre Savannah da sevdi.

Battaniyemi açtım ve kucağına serdim. Gülümsemesi beni evimde hissettirdi.

"Sanırım kapıyı gerçekten kapatmalıyım?"

"Hayır, kalsın. Bu harika." Yüzünü bana çevirdi.

"Sana burası hakkında bilgi vereyim." Ona bakmak için döndüm. "Lütfen anlat."

"Teyzeler."

"Abigail ve June mu?"

"Evet. Onlar Sue'dan sonra bulabileceğiniz en tatlı, en sevgi dolu kadınlar. Cole'un annesi inanılmaz. Dr. Roberts Abigail'in erkek arkadaşı ve birlikte çok tatlılar. Ama bu konuyu Mark'a açmayın. Bu konuda biraz hassas." Sırtışını gizleyemedi. "Paul ve John gerçekten çok iyiler ve Mike, her yerinde dövmeler var ve korkutucu görünüyor ama o kocaman bir oyuncak ayı."

"Aslında Mike'la tanıştım. Gerçekten iyi birine benziyor. Yine de arka sokakta tanışmak isteyeceğim biri değil." Gülümseyerek başını salladı. "Peki ya Keith? Onun olayı ne?"

"Ha! Keith, kış kapağı aşağı sarkan kabarık pijamalı büyük kötü kurt gibidir. Korkutucu davranır ama zararsızdır. Biz gerçekten yakınız. Benimle koridorda yürüdü." Durdu ve düşündü. "Neden sordun?"

"Buraya geldiğimden beri biraz gergin görünüyordu ve telefonunu çok fazla kontrol ediyordu."

"Evet, bunu ben de fark ettim." Düşüncelere dalmış gibiydi, ben de yoluma devam ettim.

"Peki ya Mark?"

"Mark komik olandır. Gününüz ne kadar boktan geçmiş olursa olsun, sizi öyle bir güldürür ki, sadece gün içinde değil, sonrasında da kendinizi iyi hissetmenizi sağlar. Ailemize karşı korumacıdır ve sanırım Abigail ya da Cole'dan ayrılmak istemediği için uzun süre kimseyle çıkmadı." Omuzları bir yükselip bir alçaldı. "Cole bana böyle söyledi."

"Bu güçlü bir bağ." Boğazım düğümlendi. Mark'ın ilk başta korkunç bir ailesi olmasından nefret ediyordum.

"Öyle. Yine de kumar oynamayı çok sever. Onunla asla poker oynama." Midem bulandı. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Aklıma hemen kardeşinin

bağımlılığına ve benim saldırıma. "O kaybetmez," diye devam etti. "Anlamıyorum. Cole at nalı taktığını söylüyor..." Bana baktı ve çenesini kapattı. Sonra bağlantıyı kurduğunu gördüm. "Oh, hayır. Mia, o ağabeyine hiç benzemiyor. Bu farklı." Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce kolumu okşadı ve gülümsedi. "Cole bana çok şey anlatıyor. Umarım sorun olmaz?"

"Evet, sorun yok." Ona cevap verdiğimde zar zor dinliyordum.

"Mark ve Manuel birbirlerinin tam zıttı, Mia." Savannah'nın eli tekrar güven verici bir şekilde koluma yaslandı ve yüz ifadesi samimiydi. "Bütün erkekler Olivia'nın ne zaman doğacağına dair bahse girdiğinde Mark iki bin dolar kazandı. Parayla ne yaptı biliyor musun?" Başımı salladım. "Olivia'nın üniversite masrafları için bir yatırım hesabı açtı. Mark'ın berbat bir ailesi olabilir ama o onlar gibi değil."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Ona inandım.

Gökyüzü aydınlandı ve daha fazla yağmur yağdı. Göl, yağmur ve rüzgârın karışımıyla kıvrılıp çalkalandı.

Başka bir şeye odaklanmam gerekiyordu. "Peki ya Cole? Herhangi bir ipucu var mı?"

Yüzü yumuşadı ve gözleri parladı. "Albay hakkında ne diyebilirim ki? Havlaması ısırmasından daha büyüktür. Ancak, ev kurallarını asla çiğnemeyin. Tek vuruş politikası vardır."

"Bildiğim iyi oldu." Bunu daha önce de duymuştum, o yüzden doğruymuş gibi geldi.

"Gerçekten nazik ve sıcak biri. Sadece duvarlarını yıkmak biraz zaman alıyor." Bana baktı. "Başına gelenlerden dolayı iyi misin?"

Tekrar suya baktım ve o yabancı hissin tekrar içime işlemesine izin verdim. "Ahh..." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Henüz tam olarak emin değilim."

"Anladım."

"Bir şeyleri engelleme konusunda oldukça iyiyimdir ve Mark ile a r a m ı z d a k i . . . " İçimi çekmek için durakladım ve başımı işaret ettim.

"Şey, şimdilik hepsini bir kenara ittim. Yapabildiğim zaman bununla ilgileneceğim."

"Dökecek çok şeyi olan biri gibi konuştun." Tekrar koluma dokundu ve dikkatimi ona çekti. "Lütfen Dr. Roberts'ın bana çok yardımcı olan harika bir adam olduğunu bilin. Tavsiyeye ya da konuşacak birine ihtiyacın olursa sık sık yanında olur. Onu her zaman görebilirsiniz."

Başımı salladım. "Teşekkürler." Durdum, düşündüm ve sormaya karar verdim. "Savi?"

"Öyle mi?"

"Aileni özlüyor musun? Mark beni bilgilendirdi."

Yüzü rahatlamadan önce bir an için buruştu. "Aile kan bağıyla ilgili değildir Mia. Kendini kiminle çevrelediğinle, kimin seni sevdiğini ve güvende hissettirdiğiyle ilgilidir. Ben bunu babamdan hiç görmedim. Bunu en iyi arkadaşım Lynn'de bulduğumu sanmıştım ama yanıldığımı anladım." Birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra kollarını ovuşturdu. Bunun onun için zor bir konu olduğunu görebiliyordum, bu yüzden daha fazla zorlamadım. "Yine de annemi çok özlüyorum." Ayağa kalktı ve bornozunu üzerine sardı. "Seni yalnız bırakayım mı, yoksa odana kadar benimle yürümek ister misin?"

"Birkaç dakika daha dinlendikten sonra yukarı çıkacağım." "İyi geceler, Mia."

"Sen de."

***

Mark

Cole ve ben bütün gece Manuel'i bulmaya çalıştık. Sonunda telefon kayıtlarına ulaştık ve sinyalinin alan son baz istasyonunun Kuzey Dakota'da, Mia'nın dairesinden sadece dört sokak ötede olduğunu gördük. Orada ne işi vardı? Manuel benim kadar uzun süredir dengesizdi.

hatırlayabiliyordum ama Mia gibi birini incitmek... Bu kadar ileri gidebileceğine inanamıyordum.

Bir sonraki görevimizden döndüğümüzde onu bulmaya ve onunla yüzleşmeye karar verdik. Bu iş çok ileri gitmişti.

Sabah beşten sonra Mia'nın yanına sürünerek girdim ve onu göğsüme çektim. Her zamanki gibi soğuktu ve ben sıcaklığımı paylaşıırken hemen bana sarıldı.

"Neredeydin?" Kıpırdanarak yaklaştı.

"Özür dilerim, bu kadar uzun tutmak istememiştim." Boynunun arkasını öptüm. "Çok şey oluyor."

Yuvarlandı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Henüz emin değilim. Buraya gel küçük buz saçağım ve o tatlılığın birazını eritmeme izin ver," diye şaka yaptım ve onu gıdıkladım. Önce burnunu sonra dudaklarını öptüm ama bana bakabilmek için omzumu geri itti.

"Şu anda benimle şaka yapma, Mark. Böyle mi oluyor? Gecenin geç saatleri ve birkaç cevap?" Sözlerini hızlı ve sert bir öpücükle yumuşattı.

Gözlerimi kapattım ve başka bir mesleğe aşık olmayı diledim. "Bazen, belki, evet." Bana sakın yalan söyleme der gibi bir bakış attı. "Evet, çoğu zaman böyle olacak."

Tekrar yanına dönmeden önce bana hafifçe başını salladı. İç çekerek tekrar yerime döndüm ve ona sıkıca sarıldım. Midem bulandı ve çok hızlı konuşmadan önce düşünmeye karar verdim. Mia benim kayam, dayanağım ve sırdaşım olmaya başlamıştı. Bana hissettirdiklerini seviyordum; gülümsemesi bile karanlığı griye çeviriyordu. Ağabeyimin ellerinin onun üzerinde olduğu fikri bile kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Vay canına, fena düşmüştüm. Saate baktım ve nasıl baktığınıza bağlı olarak geç ya da erken olduğunu gördüm.

Önümüzdeki birkaç günün nasıl geçeceğinden emin değildim, bu yüzden ona elimden geldiğince çok şey vermeye karar verdim.

"Annemle yaşarken çok yalnız kaldım," diye fısıldadım, lanetli geçmişimi soğuk havaya bırakarak. Ben konuşurken vücudu gevşemeye başladı. "Bir çocuğun olması gerekenden çok daha fazla. Kardeşim Manuel korkunç biriydi. Eğer kafası iyi değilse, bana emirler yağdırır ya da yiyecek bulmam için beni dışarı çıkmaya zorlardı. Çoğu zaman benden kurtulmak için bir bahaneydi bu. Benimle uğraşmaktansa gitmiş olmamı tercih ederdi." Önümde beliren anılar karşısında irkilerek devam ettim, en büyük yükümü paylaşmak istiyordum.

"Bütün gün Abby'nin evinde kaldım. Logan'lar kar fırtınası nedeniyle bir oyun günü düzenliyorlardı. O kadar sıcak ve davetkârlardı ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve neredeyse hava kararana kadar eve gelmedim." Mia yüzünü bana döndü, eli yanağıyla yastık arasına sıkışmıştı. İri gözleri benimkilere takılmıştı, bakışları beni devam etmem için cesaretlendiriyordu.

"İçgüdüleriniz size bir şeylerin doğru olmadığını söylediğinde ne olur biliyor musunuz? Hani deriniz diken diken olur ve ağzınız kurur ya? İşte o gün kapımı açtığımda içimi kaplayan his de böyleydi. Kitap çantamı bıraktım ve kendimi sakinleştirmek için Hubba Bubba'mdan bir parça çıkardım. Tezgahın üzerindeki sürahidен küçük bir bardak Kool-Aid doldurduğumu ve tabureye oturup geleceğini bildiğim cezayı beklediğimi hatırlıyorum ama hiçbir şey olmadı. Anneme seslendim. Cevap vermedi ama yatak odasından garip bir ses duyduğumu sandım."

Mia'nın parmakları omzumdaki yara izlerimden birinin üzerinde gezindi. Dokunuşu rahatlatıcıydı. "Manuel miydi?" diye sordu elinin kayışını izlerken.

"Bilmiyorum."

Kafası karışmış bir şekilde yukarı baktı.

"Bir dakika önce kapıda duruyordum, bir dakika sonra ise hastanedeydim."

"Ne?"

"Sanırım bayılmışım."

"Neden?"

Görüşüm bir an için değişti. "Çünkü ben... Ben annemi öldürdüm."

Vücudu gerildi ve her şey kafasına dank ederken gözlerini bile kırpmadı. Devam etmek ve ona her şeyi anlatmak istedim ama önce iyi olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

"Mia?"

"Kaç yaşındasın?" Sesi alçaktı. "Yedi yıl ve üç ay."

Teni soldu ve dili dudaklarında gezindi. "Sadece bir çocuk." Düşünüyor gibiydi. "Tamam, yani hastanedeydin..."

Hiçbir şeyi kaçırmadım. Artık ondan bir şey saklamayacağımı göstermek istedim.

"Kendime geldiğimde aptal, açık pembe bir sandalyede oturan ve bir kağıda bir şeyler yazan bir psikolog vardı. Kafam çok karışık, yönümü şaşırmıştım ve başım çok ağrıyordu. Parlak ışık göz kırpmamı sağladı, bu da kadının bana bakmasını sağladı."

Mia'nın tüm dikkati benim üzerimdeydi.

"Orada ne yaptığımı sordum ve bana sinir krizi geçirdiğimi söyledi. Annemin nerede olduğunu sordum, bana tuhaf tuhaf baktı. Manuel'in nerede olduğunu sordum, bana bekleme odasında olduğunu söyledi. Bir sandalye çekti ve gözlüklerini burnunun üzerinde daha yukarıda duracak şekilde düzeltti." Her ayrıntı çok canlıydı. "Bana ne hatırladığımı sordu. O gün nerede olduğumu. Annemin bize karşı nasıl olduğunu. Tüm bu deneyim çok tuhaftı. Ben sinirlenene kadar kimse hiçbir şeye cevap vermedi. Sonunda Manuel'in beni görmesine izin verildi. Berbat görünüyordu, gömleği kirliydi ve saçları dağınıktı, sanki günlerdir uyumamış gibiydi. Bana çenemi kapalı tutmam gerektiğini, gerçekten kötü bir şey yaptığımı ve eğer bir şey söylersem beni götüreceklerini ve Logan'ları bir daha asla göremeyeceğimi söyledi. Logan'ları bildiğini bile bilmiyordum."

Mia bağdaş kurup oturmak için hareket etti. Battaniyeyi ortasına kadar çekti, saçlarını bir yana savurdu ve devam etmemi bekledi. Ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Banyodan gelen zayıf ışık yüzünün yarısına yumuşak bir parlaklık veriyordu.

"O zaman bana ne olduğunu, onu bıçakladığımı söyledi. Bir çeşit zihinsel çöküntü. Hiçbir şey hatırlamıyorum ve ondan geriye hiçbir şey kalmadı. Tek bildiğim onun öldüğü ve bunu benim yaptığım." Sertçe yutkundum ve boğazımı temizledim. "Manuel bana polise ne söylemem gerektiği konusunda koçluk yaptı. Daha sonra geldiler. Çok korkmuştum ve daha iyisini bilmiyordum, bu yüzden kabul ettim. Polis her kelimeyi yuttu ve kimse suçlanmadı."

"Tüm bunlar olurken Manuel neredeydi?"

Elimi dizine koydum, tüm gerçekleri bilmek istemesi hoşuma gitti. Bu, beni henüz tam olarak yargılamadığı anlamına geliyordu.

"Manuel'in komşularımızdan biri için ek bir işi vardı, dış bakım işleri. Yani sağlam bir mazereti vardı."

"Peki sonra ne olacak?"

"Abigail olanlardan haberdar oldu ve hastaneye geldi. Cole'un babası avukatlarını topladı ve beni onun gözetimine bıraktırdı. Polis sadece bir kez daha soru sormak için geri geldi. Sapın her yerinde parmak izlerim vardı ama bu pek bir şey ifade etmiyordu çünkü bir noktada ona dokunmuş olabilirdik. Abigail beni üst katta tuttuğu için onlarla hiç konuşmadım. Cole'un babası onlarla ilgilendi."

"Kardeşine ne oldu?"

"Ondan sonra onu pek görmedim. Benden bir şey istediği zamanlar hariç. Birkaç yıl içki içti ve uyuşturucuya bulaştı, sonra yirmi bir yaşlarında sanırım kumarhanelere başladı. Her zaman kumar oynardı, ama ondan sonra daha çok oynamaya başladı. Kart saydığını fark etmeleri uzun sürmedi ve onu kara listeye aldılar. Gerçekten korkunç yerlerde yeraltı pokeri oynamaya başladı. Borçları artmaya başladı ve küçük kardeşine olan ihtiyacı da arttı. Son dokuz yıldır kefaletini ben ödüyorum. Otuz yaşında polis teşkilatına katıldı ve onu nasıl içeri aldılar anlamıyorum. O bir bela ve yanında kimi getirdiği umurunda değil."

Mia başını salladı ama milyonlarca kilometre uzakta olduğunu söyleyebilirdim.

Dikkatini çekmek için elini tuttum. "Her gün annemi öldürdüğüm gerçeğiyle yaşamak zorundayım. Doğruyu söylemek gerekirse, ondan nefret ederdim. Ayyaşın tekiydi, eve rastgele adamlar getirirdi, beni yemek için yalvartırdı ve hatta beni unuttuğunda karda uyuturdu." Dilimin kalınlaştığını hissettim. "Yaptığım şeyin ağza alınmayacak bir şey olduğunu biliyorum ve hatırlayamamak beni rahatsız ediyor ama yemin ederim ben bir canavar değilim, Mia-"

Öne doğru eğildi ve yüzümü avuçladı. "Sen bir canavar değilsin, Mark." Geri çekilmeden önce dudaklarını dudaklarımın üzerine mühürledi. "Sen sadece bir çocuktun, kötü bir durumdaydın. O gitti. Bırak gitsin. Kendini bu karanlıktan kurtar."

İçimden pek çok duygu geçti ama kalbim her şeyi ele geçirdi. Belinden tuttum ve göz açıp kapayıncaya kadar altıma girdi ve dudaklarım onun dudaklarındaydı. Gömleğini yukarı ve başının üzerine ittim ve külotu da aynı hızla çıktı.

Parmaklarım onun sıcaklığına doğru çekildi ve uyarılmışlığını hissetmek için içine daldı. Sıcak ve ıslaktı ve kayganlığı parmaklarımı kaplıyordu. Çenesi geriye doğru eğildi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Sırtı eğildi, göğüsleri göğsüme bastırdı. Ten tene. "Daha derine."

Üç parmağımı içine soktum ve ondan bir inilti çıkardım. İçimden geçen onca şeye rağmen dayanamadım. Sıraya girdim ve parmaklarım çıkar çıkmaz ereksiyonumu içeri kaydardım. Derin bir nefes aldı ve hareketsiz kaldı.

"Tamam mı?" Saçlarını yüzünden çektim.

"Evet," diye nefes nefese kaldı ve ben tamamen içine girene kadar esnedi. Kalçalarımı hareket ettirmeye başlamadan önce vücudunun istilaya uyum sağlamasını bekledim.

Tanrım.

Kendimi çok iyi hissediyordum ama sonra aniden bir şey fark ettim.

"Prezervatifim yok."

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum ve her yıl test yaptırıyoruz." Bizim de yaptırmamız gerektiğini bildiğini biliyordum. Ordu -ama daha çok Cole- sağlığımız konusunda

çok katıydı.

Hareket etmem için kıpırdandı. Uzandım ve ağırlığımı ön kollarıma verdim. Bacağını kalçamın üzerinden geçirdi ve yatak başlığına doğru uzandı. Vücudunun kıvrımı beni tekrar o ana döndürdü. Elim yan tarafına, göğsünün altına ve boynuna doğru kaydı.

O kadar güzeldi ki. Yüzünü izlediğimde ciğerlerimdeki havayı çaldı. Kendini toparlarken sıcak nefesi küçük patlamalar halinde koluma çarpıyordu.

"Bir insan nasıl bu kadar iyi hissedebilir?" Kendimi bırakırken mırıldandım. Birlikte sallandık, birbirimize sıkıca sarıldık, gözlerimiz kilitlendi. Gözleri buğulandı ve benimkiyle birlikte doruğa ulaşana kadar orgazmını sürdürdü. Sonra uyuduk.

***

"Gerçekte ne olduğunu kimseye anlatamazsın Mark," diye onuncu kez uyardı Manuel beni. "Hikâyene sadık kal."

Kitap çantamı omzuma attım. Abigail'in evine doğru yürümeye başlamak istiyordum.

Manuel yanıma koştu. "Eğer bu işi batırırsan, hapse girersin. Öz annesini öldüren çocuk olarak tanınacaksın."

Durup ona baktım. "Onu ben öldürmedim, Manuel!" Acıya karşı yutkundum. "Yani, bunu yaptığımı hatırlamıyorum." Bir süre beni inceledi, sonra iki elini omuzlarıma koydu.

"Yaptığını gördüm."

Başımı salladım. "Nasıl? Sen orada bile değildin."

"Öyleydin ve senin annemizi acımasız bir hayvan gibi bıçakladığını gördüm."

"Neden beni durdurmadın?" Kendimi ihanete uğramış ve hasta hissediyordum. "Yeterli zaman yoktu. Ellere bir bak."

Aşağıya baktığımda tınaklarımın altında kan lekeleri olduğunu gördüm. "Ahh!" diye bağırdım ve onları pantolonuma sildim, ama tırnaklarımın altından daha fazla kan fışkırdı ve

kar. "Özür dilerim, özür dilerim!" Bir kar birikintisine koştum, dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi temizlemeye başladım. "Çok özür dilerim anne! Böyle olsun istememiştim!"

***

Bir sarsıntıyla uyandım, göğsüm kâbus yüzünden acıyla kabarıyordu. Etrafıma bakındım ve evde olduğumu fark ettim. Ellerim temizdi ama karın ağrım devam ediyordu. Mia gitmişti. Saate baktım ve saatin dokuz buçuk olduğunu gördüm. Yorgun gözlerimi ovuşturdum ve kendimi zorlayarak ayağa kalktım.

Uzun bir duştan sonra aşağıya indim ve Mia ile Savannah'nın dışarıda konuştuklarını, Savi'nin de Liv'i tahta bir kızakta gezdirdiğini gördüm. Kar tulumunun altındaki küçük yüzü neredeyse hiç görünmüyordu. Elimde bir kahveyle oturma odasının penceresinden onları izledim.

"Çok hoş görünüyor, canım." Sue elindeki fincanı ağzına götürürken gülümsedi. "Cole ona evde bir iş bulmaya çalıştığını söyledi, böylece biz bu işi halledene kadar kalabilecekmiz."

Omuz silktim. "Umarım öyledir ve her zaman şehirdeki tıp merkezi vardır. Tabii Kuzey Dakota'daki hayatını terk etmek isterse."

"Uyum sağlamış gibi görünüyor." Sue kızlara başıyla onay verdi. Savannah yeni yağan kardan bir parça almak için eğildi ve bir kartopu yaptı. "Olamaz," dedi Sue gülerek.

Merakla izledim. Savannah cinayetten paçayı kurtarabilirdi. Evdeki bütün erkekleri etkisi altına almıştı çünkü kocaman bir kalbi olan harika bir insandı. Eğildi ve Mia'ya bir şeyler fısıldadı.

"Keith mi Mike mı?" Çocuklar köşeyi dönerken Sue sordu.

"Mike."

"Öyle mi
düşünüyors
un?"

"Evet, ona bir borcu var. Mike geçen gün onu yakaladı."

Savannah dönüp kartopunu Mike'a fırlattı ve onu karnından vurdu. Ardından, beni şaşırtan bir şekilde Mia kolunu geriye attı ve Keith'in göğsüne isabet ettirdi. İki adam da şok içinde dururken Sue kahkahayı bastı.

Mike öldürücü bakışını takınan Keith'e baktı, sonra parmağıyla kızları işaret etti.

"Koş!" Sue güldü.

Mia Liv'i kaptığı gibi Savi'nin peşinden ahıra doğru koşmaya başladı. Adamlar önlerini kesmek için aceleyle evin etrafında dolanıyorlardı. Küçük kafası Mia'nın kollarında sallanırken Liv'in sevinç çığlıklarını evden duyabiliyorduk.

"Git biraz eğlen canım." Sue yanağıma bir öpücük kondurdu ve kupayı elimden aldı. "Kardeşini de yanına al. Bütün sabah ofisine kapandı."

Sırıttım. "Bir fikrim var."

"Cole." Kafamı ofisinin kapısından içeri soktum. Masasında bir dosya okuyordu. Dün gelen ve o ev dolusu insanı katleden adamlarla ilgili olan dosya olduğunu biliyordum.

"Öyle mi?" Kafasını kaldırıp bakmadı.

"Yarın yola çıkıyoruz, değil mi?"

Başını kaldırdı. "Evet."

"Gel hadi."

"Nerede?" Biraz gerginlikten kurtulmak için başını geriye attı.

"Ben Savannah."

Yüzü düştü ve aceleyle masasının etrafında döndü. "O iyi mi?"

Bunun için kıcıma tekmeyi yiyebilirim.

"Evet, sadece yardımına ihtiyacı var."

Onu koridorda ve kapıya kadar takip ettim, ön kapının eşiğinde durdu.

"Şimdi!" Savannah çığlık attı ve her yönden dört kartopu fırladı. Hava, güneş ışığında parlayan minik kar pırıltılarıyla aydınlandı. Cole önce bana, sonra da bir kartopu daha hazırlamış olan karısına döndü.

Keith ve Mike Mia'nın yanına geldiler, hallerinden son derece memnun görünüyorlardı.

"Gerçekten mi?" Cole merdivenlerden inmeden önce saçlarındaki karı fırçaladı.

Savannah sırtarak topu havaya fırlattı ve yakaladı. "Görünüşe göre nişancılığım geliyor." Önündeki kızağın içine sokulmuş Olivia'yı işaret etti. Kedicik eldivenleri sarkıyor ve tüylü çizmeleri kar pantolonundan dışarı fırlıyordu. "Kibar ol. Küçük kızını korkutmak istemezsin, değil mi?"

"Lopez." Savannah onu kalkan olarak kullanmadan önce küçük kar kedisini kaptığım gibi Cole bana başıyla onay verdi.

"Görüyorsun tatlı yüz, annen seni savunma olarak kullanıyor.

Yazıklar olsun ona." Onun serin, ıslak yanağını öptüm.

"Bu senin fikrindi!" Savannah ayağıma bir kartopu fırlattı. "Keith?" Yardım için ona baktı.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Savi." Keith uzandı ve Olivia'nın elini tuttu. "Annem hepimizin başını belaya sokmaya çalışıyor, değil mi?"

"Oh," diye elini kaldırdı, "açık."

Cole eğildi ve Savi'yi omzunun üzerinden çekti. Kıcını tokatladı, bu da Savi'nin kıkırdamasına neden oldu. Onun kendisini hırpalamasına alışkındı.

Cole onu eve doğru götürürken "Mia!" diye seslendi.

"Üzgünüm Savi," dedi Mia gülerek arkamdan, "ama beni biraz korkutuyor."

"Bekle," diye Cole'u durdurdum, "gitmeden önce şehre inip biraz eğlenelim." Konuşmayı kestim, Savannah'nın gideceğimize dair üzücü bir hatırlatmaya ihtiyacı olmadığını farkındaydım.

Cole Savannah'yı ayağa kaldırdı ve kolunu onun omuzlarına gevşekçe doladı. "Ne düşünüyorsun?"

Sırttı ve gözleri parladı. Bu bakışı biliyordum. Bunu başaracaktı. Olivia'yı havaya fırlattım ve onu bir uçak gibi uçurdum. Küçük bir salya çizgisi oltadaki bir misina gibi aşağıya fırladı ve ağızıma düştü.

"Oh, pla!" Yere tükürürken onu kalçamın üzerinde kaydırdım. "Bu kadar sevimli bir şey nasıl bu kadar kötü olabilir?" Ağzımı kuruladım. "Bu sabah ananas yediğini söyleyebilirim." Savi kaşlarını kaldırarak, "Ve anne sütü," diye ekledi,

Bu anı sevdiği çok açıktı. Sanırım bu benim karmamdı. "Pla, pla, pla!"

Elimi önümde gezdirdim. "Çizgi. Çizgiyi geçiyorsun." Olivia'yı uzatırken güldü. "Al, Keith Amca'ya git."

"Tamam." Cole bize döndü. "Hadi şehre inelim, belki bir film ve Zack'in yerinde akşam yemeği yeriz."

"Aslında," dedi Savannah elini onun göğsüne koyarak, "benim başka bir fikrim var."

***

"Aman Tanrım." Mia tahtaları kavradı. "Kask ve dizliğe ihtiyacım yok mu?"

Güldüm ve titreyen ellerini ellerimin arasına aldım. "Bırak sana rehberlik edeyim." Başını salladı ama hareket etmedi. "Bana güvenmek zorundasın. Benimle gel, benim küçük buz saçağım."

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "İstiyorum."

Yüzümde beliren sırıtişla savaşıarak onu ileri doğru ittim. Ben geriye doğru kayarken titredi ve yalpaladı ama kısa sürede alıştı ve daha dengeli hale geldi.

Mike, Keith, Paul ve John pistin diğer ucunda hokey maçı yapıyorlardı. Abigail, Olivia'yı kollarının arasında tutarak buzun üzerinde gezdiriyordu. Onun sessiz ve ağzı açık kahkahaları hepimizi gülmekten kırıp geçirdi. Savannah yanımızdan bir profesyonel gibi geçen Cole'u kovalıyordu. Elini buzun üzerinde gezdirdikten sonra aşağıya doğru eğildi ve Savannah'nın etrafından dolanarak onu kollarının arasına aldı.

"Gösteriş." Mia ellerimi ölümüne kavrarken kıkırdadı.

"Kendi başına denemek ister misin?"

"Sakin...bırakma...git!"

Ellerini sıktım. "Sen hazır olana kadar yapmayacağım."

"Ya..." Durakladı.

"Ne, Mia?"

O baktı yukarı at Ben, onu yeşil gözler gösteren onun savunmasızlığı. "Ya beni bırakmana asla hazır olmazsam?"

Onu doğru duyduğumdan emin olamadığım için hareket etmeyi bıraktım. "Özür dilerim, demek istemedim-"

"Mia, yapma." Daha da yaklaştım. "Böyle bir şey söyleyip sonra da geri alma."

Aşağı baktı, ama bana bakması için çenesini kaldırdım. Diğer elim boynuna dolandı. "Bu benim gitmemle ilgili bir korku mu? Yoksa benden gerçekten hoşlanıyor musun?"

"İkisini de söylesem olur mu?"

Anlayışımla gülümsedim. "Evet, öyle."

"Senden gerçekten hoşlanıyorum, Mark." Hareket etmeye başladı ama dengesini kaybetti ve bana doğru düştü. Onu kollarımın arasına aldım ve sıkıca tuttum.

"Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum Mia." Dudaklarımız buluştu ve ben kendimi tutmadım, o da tutmadı. Birbirimizden hoşlanmaktan fazlasını yaptığımızı biliyordum ama bunu söylerken gergin olduğu belliydi ve bu şimdilik sorun değildi. Ayrıca, birinden hoşlanmanın bile büyük bir olay olduğu zamanlarda kendimi yeniden liseli bir çocuk gibi hissetmemi sağladı. Her zaman hemen aşık olmak zorunda değildiniz. Aşkın zaman aldığını hissettim ve içinde büyüdüğünü hissetmek eğlenceliydi. Her gün genişleyen sürekli bir sıcaklık balonu.

"Hey, oyun sırasında öpüşmek yok!" Keith bağırdı ve ben de onu tersledim.

"Ahhhhhh." Ayaklarım önce her yere sonra da dimdik havaya kalktı ve kollarım dönmeye başladı. Umutsuzca Mia'ya uzandım ve birlikte sertçe yere düştük. "Ahh! Kırım acıyor," diye dramatik bir şekilde bağırdım. "Orada bir yerimi acıttığımı hissedebiliyor musun Mia?"

"Mark, bunu bilerek yaptın!" Güldü, gözleri parlıyordu. Eldiveniyle kafama vurdu.

"Ne? Yok artık!" Onu daha sıkı kavradım. "Bu gece çürükleri görmek için kışıma bakabilirsin." Onu öptüm, mutlu kahkahalarını mutlulukla dinledim.

Daha sonra patenlerimizi değiştirdik ve soğuk havaya doğru dışarı çıktık.

"Ciddi misin?" Paul dışarıda bizi bekleyen iki atlı arabaya bakarak inledi. "Bu çok aşağılayıcı olacak."

"Erkekliğine bu kadar güvenme Paul." Savannah atları okşadı ve Olivia'nın bir dakikalığına atlardan birinin sırtına oturmasına izin verdi. "Her zaman erkeklerle ilgili olmak zorunda değil."

"Evet," diye ekledi Keith. Ayağa kalkıp John'un yanına oturdu ve kolunu minderlerin arkasına dayadı. "Çok romantik."

"Öyleyse," dedi Savi, onları görmezden gelerek, "Paul ve John, siz birlikte binin, Mark ve Mia da bizimle gelecek."

"Peki ya Abby?" Mia şaşkınlıkla bana sordu.

"Bebegi eve o götürecektir."

"Ha, henüz değil. Doktorla randevumuz var." Olivia'yı kucağına almış olan Abby onu John'a uzatırken ben de boğazımı temizleyerek ona iyi davranması gerektiğine dair bir yorumda bulundum. Geri çekildi ve arabadaki üç kişiye bakıp güldü. "Üç adam ve bir bebek."

"Savi..." John ona bir bakış attı ama tek yaptığı gülümsemek ve onlara katılmam için el sallamak oldu.

"Amcalarına karşı uslu bir kız ol, tatlım," diye seslendi omzunun üzerinden.

Abby cipe atladı ve restorana doğru yola çıktı.

At hareket etmeye başladığında Mia ona iyice sokuldu. Rüzgâr oldukça soğuktu, bu yüzden sadece donduğunu hayal edebiliyordum.

"Bagajda altınızda battaniyeler var," diye seslendi silindir şapkalı şoför. Ağır örme koyu yeşil bir battaniye çıkardım ve Mia'nın üzerini örttükten sonra bir tane de Savi'ye verdim.

"Teşekkür ederim," diye seslendi Mia ve adamın şapkasının ucuyla ödüllendirildi.

Bizi hafif bir taş köprünün üzerinden geçiren bir patikaya sapmadan önce birkaç ara sokaktan geçtik. Mia birkaç fotoğraf çekerken şoför durdu.

"Vay canına," dedi gülümseyerek, "burası bir peri masalı gibi." Toz halindeki kar, sokak lambalarının ışıltısı altında parılıyordu. Göl henüz tamamen donmamıştı, bu yüzden buzun altındaki hareket titriyordu. Ağlayan ağaçların arasından geçen pırıltılı ışıklar hızlanan esintide dans ediyordu. Şehirde bundan daha romantik bir yer düşünemezdim. Ancak, arkamızdaki arabadan gelen iniltiler çok geçmeden o anı benden çaldı.

"Haydi!" John gecenin içinde seslendi ve hepimizin durup arkamızı dönmemizi sağladı. "Kimse böyle bir koku yapamaz!"

"Oh," diye öğürür gibi bir ses çıkardı Keith, "hepsi sırtında!" "Bir taksi çağırıyorum," diye duyurdu Paul.

Savannah şoföre, "Lütfen devam et," diye seslendi, sonra da soğukkanlılığını kaybetmeden önce bana baktı. Hepimiz güldük ve Zack'in evine varana kadar neredeyse hiç durmadık.

Keith, Olivia'yı ısıracakmış gibi tutarak, "Al çocuğunu, al kokuşmuş yükünü, ben yokum," diye homurdandı. "O tekrar temizlenene kadar resmi olarak amca görevinden alındım."

Cole Savannah'ya döndü, o da ona "aklından bile geçirme" der gibi baktı.

Mia'yla birlikte yanından geçerken omzuna bir şaplak attım. Bir kez olsun o küçük pisliği tutmadığım için şükrettim. Geçen sefer Savannah bezini değiştirmeyi öğrenmemin zamanının geldiğine karar vermişti. Bu yakın zamanda bir daha olmayacaktı.

"Oh!" Zack, kalabalık restoranına adım attığımız anda bizi fark etti. "Hepinizi görmek ne güzel."

Mia öne çıktı ve ben de onu Zack'le tanıştırdım. "Seninle tanışmak bir zevk, Zack. Evin hakkında harika şeyler duydum."

Zack kolunu onun omuzlarına doladı. "Lütfen gel, İspanya'dan getirdiğim bu yeni şarabı denemelisin. Şarap sever misin?"

"Evet."

"Mükemmel."

Aptalca bir sırıtışla arkasından gittim, hayatımdaki tüm önemli insanlarla nasıl rahat görüldüğünün tadını çıkardım. Umarım ben de onunkilerle öyleyimdir.

Barmen ve Savannah'nın en iyi arkadaşı olan Jake, bara yaklaştığımızda bizi "Merhaba," diye karşıladı. "Zack yeni aldığımız şarabı denemenizi ister mi?"

"Sanırım öyle." Tezgâhın üzerine eğildi. "Ben Mia. Tanıştığımıza memnun oldum."

Jake yeni bir şişe açtı, üst kısmına bir sürahi yerleştirdi ve ona cömert bir porsiyon doldurdu. "Somonla harika gider." Yeni bir müşteriye geçmeden önce göz kırptı.

Şarabı evirip çevirdi ve bir yudum aldı. "Meşemsi, kızılıklık aromalı?"

Zack başını sallamadan önce bana baktı. "Aferin. Gelin, size yiyecek bir şeyler alalım."

***

Mia

"Günaydın." Kahve makinesine doğru ilerlerken şişman kedinin başını okşadım ve kahvenin içine bir tutam tarçın katılmış gibi koktuğunu düşündüm.

Kahvemi elime alıp dışarı çıktım ve suya doğru indim. Kayıkhane de kırmızı ahşap bir sandalye duruyordu. Onu dikkatlice aşağı taşıdım ve iskelenin ucuna yerleştirdim.

Bacaklarımı bir tarafa sıkıştırarak arkama yaslandım ve doğanın beni yavaş yavaş uyandırmasına izin verdim. Gözlerimi kapattım ve yanağıma değen ve dudaklarımın nemli kısımlarında titreşen serin esintiye odaklandım. Temiz havayı derin bir nefesle içime çekerken saçlarımın uçları dalgalandı. Mükemmeldi.

"Günün bu saatini seviyorum."

Neredeyse kahvemi düşürüyordum.

"Merhaba, Daniel." "Size katılmamın bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil," derken yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etmemiş gibi görünmesine sevindim. Başka bir koltuk çekti ve yanıma yerleşti.

Oturduk ve bir şahinin süzülerek sudan zahmetsizce bir balık koparmasını izledik. Daha da muhteşem olan şey, yanımızdan geçerken kuşun pürüzsüz su üzerindeki yansımasıydı.

"Dün geceyi yüzünü yerleştirmeye çalışarak geçirdim." Daniel bana yan gözle baktı. "Tıpkı ona benziyorsun."

Midem küçük bir top haline geldi ve ne söyleyeceğimi bilemeden birkaç kez göz kırptım.

"Mark'ın bilmediğini varsayıyorum." Başımı salladım.

Seyahat kupasından uzun bir yudum aldı. "Mark dürüstlükten yanadır, Mia. Eğer önerebilirim, ona yakında söylemelisin."

"Bu bir anlaşma bozucu olur mu?" Fısıldadım.

Daniel suyun üzerinden bakarken gözlerini kıstı, gözlerinin etrafındaki oluklar derinleşti. "Anlaşmayı bozan şey güven olacak, tatlım. Kiminle akraba olduğun önemli değil."

Başımı salladım. O haklıydı. Önemli bir şey değildi ama Mark benimle o kadar çok şey paylaşmıştı ki sanki çok geç kalmışım gibi hissediyordum.

"Değil," dedi sanki aklımı okumuş gibi. Ayağa kalktı ve omzumun üzerinden baktı. "Bir kızı olduğunu hep biliyordum," diyerek bana sıcak bir gülümseme verdi, "ve seni tüm bunlardan uzak tutmak istediğini biliyordum."

"Evet," diye mırıldandım kupama doğru.

"Çok şey gördü Mia, hayata bakış açınızı değiştirebilecek şeyler. Bu düşünceleri uzaklaştırmak zor." Boştaki elini cebine soktu. "Pekâlâ, bu güzel sabahın tadını çıkarmanız için sizi yalnız bırakayım."

***

"Emin misin?" Bana ödünç verdiği kıyafetle Savannah'nın önünde durdum. Koyu mavi etek kalçalarımı sarıyor, siyah ipek bluz ise üzerime rüya gibi oturuyordu.

"Mia, çok güzel görünüyorsun. Mark bu gece seni çok beğenecek." Sırıttı. "Aslında gösteriyi izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Umm..." Aynaya döndüm ve kulaklarıma bir çift sallantılı küpe taktım. Sabah çocuklar gitmeden önce bir şeyler içiyorduk. Görünüşe göre bu evde bir gelenektir. Bir adım geri çekildim ve görünüşüme baktım, ama sonra erkeklerin yarın gideceği fikri aklıma geldi.

"Zor, Mia, yalan söylemeyeceğim." Yanımda durmak için hareket etti. "Sadece meşgul olmamız ve bunu çok fazla düşünmememiz gerekiyor."

Başımı salladım ve ellerimdeki gerginliği attım. Gidiyor olması yeterince kötüydü ama Paul'ün ihtiyaç duyacakları silahlar hakkında konuşmasına kulak misafiri olmam daha da kötüleştirmişti.

"Seksi görünüyorsun, git dikkatini çek ve eve sağ salım gelmesi için bir sebep ver."

Merdivenlerin dibinde durdum ve önce Savannah'nın girmesini bekledim. Cole hemen onu buldu ve bakışlarını onunkilere kilitledi. Onun yanına gitti ve kışına bir şaplak attı. Cole sırtı ve onu tutkuyla öptü. Aşkları çok yoğun ve Mark için yanıp tutuşmama neden oluyordu.

"İçeri mi giriyorsunuz küçük hanım, yoksa sadece bakıyor musunuz?" Keith bana sırtıttı. Eskisi kadar gergin görünmüyordu. "Gel bakalım." Kolunu uzattı. "Bu kıyafeti burada harcayamazsın."

"Sanırım kendimi biraz yersiz hissediyorum." "Gerçekten mi? İyi uyum sağlamış görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, Keith."

John, Mark'ın koluna çarptı ve o da bana doğru baktı. O meşhur gülümsemesinden önce bakışları vücudumda gezindi.

dudaklarını doldurdu ve bedenimin baş döndürücü bir şekilde ona doğru yönelmesine neden oldu. "Vay canına." Eğildi ve yanağımı nazikçe öptü ve bir süre öylece kaldı. "Harika görünüyorsun. Benim küçük buz saçağım bu gece oldukça ateşli! Yine de önlüğüne bayıldım ve Chucks."

"Teşekkür ederim ve not aldım." Çenemi eğdim ve yanağımı onunkine sürttüm.

"Yüzün kızarıyor," diye alay etti.

"Kafamı her türlü düşünceyle dolduruyorsun ve bazıları paylaşılmamalı."

Güldü. "Öyle mi?" Elini belime doladı ve beni kendine çekti.

Paul bize katıldığında bir adım geri attım ve birine çarptığımda neredeyse takılıp düşüyordum. Mark düşmemem için yanımdan tuttu. Ayaklarımı yeniden yere bastığımda Daniel'in sivri ifadesi dikkatimi çekti.

"Ah, özür dilerim..." Başladım, sonra döndüm ve donakaldım. "Mia?"

Oh, kahretsin! Hayır...

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Burada ne halt ediyorsun?"

Mark önce bana, sonra da babam Frank'e baktı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu Mark.

Siktir, bu çok kötü!

"Evet, Mia benim kız arkadaşım." Mark beni daha yakına çekti.

Babam uzandı ve beni yanına çekti. "Evet?"

O benim kızım."

Odada sesli solumalar duyuldu.

Mark'ın yüzü düştü. Yüzünde şoktan şaşkınlığa kadar pek çok ifade vardı ama hepsi incinmişlikle son buluyordu.

Başını salladı, geri adım attı, sonra döndü ve uzaklaştı. Peşinden gitmeye başladım ama babam kolumu yakaladı.

"Konuşmamız gerek. Şimdi, Mia."

Yardım için Savannah'ya baktım ama o da her an çıldıracakmış gibi görünen Cole'la uğraşmakla meşguldü.

"Mia," diye emretti babam koridordan. "Kimilda, hemen."

Derin bir nefes alarak onu dışarı kadar takip ettim ve yolda ceketimi aldım. Daniel'ın Cole'a seslendiğini duydum.

Hava soğuktu ve birkaç sağanak yağış vardı. Ceketimi üzerime sardım ve tahta parmaklıklara yaslandım. Benim

Baba bir puro yaktı ve ayak bileğini dizine dayayarak sandalyelerden birine oturdu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Sesi beni yanlış yöne itti.

"Ben otuz yaşında bir kadını baba. Buradayım çünkü Mark'la çıkıyorum."

"Cehennemliksin."

Hayal kırıklığı içinde ellerimi birbirine kenetledim. Babamın hayatımı yönetmeye çalışmasından çok yorulmuştum.

Omuz silktim, bu noktada söyleyecek söz bulamadım.

"Mia, hayatında bir kez olsun beni dinle! Mark ve onun gibi adamların yaptığı işler korkunç şeyler içeriyor, kimsenin bilmek istemediği şeyler. Kahretsin, yarın yetmiş kişiyi öldüren vahşileri avlamakla ilgili bir göreve gidiyor. Çoğu çocuktur. Böyle bir işin sonuçlarıyla uğraşmak ister misin? Nasıl bir hayatın olacak? Kendin için istediğin bu mu?"

Kan ayak parmaklarıma kadar süzüldü ve beni sersemletti.

Devam etti. "Bu görevlerden birinden eve dönmeyebilir. Cole'a ne olduğunu biliyor musun? Kaçırıldı ve esir tutuldu. Kafası kesilirken gönderdikleri video Savannah'nın ilk çocuğunu düşürmesine neden oldu. Bunu biliyor muydun?" Öne doğru eğildi ve dirseklerini kalçalarına dayadı. "Gerçekten böyle bir hayat istiyor musun? Sürekli korku, merak, her gün ona gerçekten ne olduğunu asla bilememek?" Acımasızdı, sözleri şok ediciydi.

Ne diyeceğimi bilemeden bir döşeme tahtasına baktım.

"Cole buraya gelmene nasıl izin verdi?"

Evi koruma ihtiyacı hissettim. "Evimde saldırıya uğradım."

"Minnesota'da mı?"

"Kuzey Dakota," diye düzelttim, bu noktada umursamıyordum. "Evime hırsız girdikten sonra Mark endişelendi."

O yüzden Cole'la bir anlaşma yaptılar. Gizlilik sözleşmesini imzaladım ve onlar bu işin arkasında kimin olduğunu bulana kadar güvende olmak için buraya geldim."

Şimdi şok olmuş gibi bakma sırası ondaydı. "Ne? Bana bundan biraz daha bahset. Herhangi bir ipucu var mı?" Ses tonu endişe ve öfkeyle karışık.

"Onlarla konuşmalısın." Gerektiğinden fazla bilgi vermek gibi bir niyetim yoktu.

Ayağa kalkmadan önce başını salladı. "Yalanlar acıdan başka bir şeye neden olmaz, bebeğim." Döndü ve omzunun üzerinden evi işaret etti. "Eşyalarını topla. Biz gidiyoruz."

"Hayır." Yerimde durmam gerektiğini biliyordum. Babam hayatımın kontrolünü ele geçiremeyecekti. Onun zorbalık taktikleriyle işim bitmişti.

"Bu ev doğruluk üzerine inşa edilmiştir ve sen Mark'a kim olduğun hakkında yalan söyleyerek birinci kuralı çiğnedin. Benimle birlikte gitmezsen, Cole seni zaten gönderecek. Kendini bu utançtan kurtar ve eşyalarını topla ki bu gece ayrılabilirim."

Savannah ile ev kuralları hakkında yaptığım birçok konuşmadan sonra onun haklı olduğunu biliyordum ve bu durumu daha da kötüleştiriyordu.

Parmaklıkları ittim ve içeri yöneldim, ama onun "Bir kez daha pisliğini temizlemeye çalışacağım" diye mırıldandığını duymadan önce değil.

Ona doğru döndüm, öfkeliydim. "Hayatımı kendi istediğim gibi yaşamama izin vermediğinde yalan söylemeye başladım. Kenny için Kuzey Dakota'ya taşındım. Bilmiyorsan söyleyeyim, Kenny vefat etti. Buraya geldiğim için cenazesini bile kaçırdım. Senin gözünde hiçbir zaman yeterli olamadım baba, bu yüzden lütfen," gözyaşlarımdan arınmış yüzümü sildim, "kendi pisliklerimi temizlememe izin ver." Bununla birlikte içeri girdim.

Merdivenleri koşarak çıktım ve bağırışları duydum. Kahretsin. Mark'ın odasına girdim ve çantalarımı yatağın üzerine attım. Bavullarımı tamamen boşaltacak kadar uzun süredir burada değildim, bu yüzden uzun sürmedi.

"Neden bana söylemedin?" Mark kapı aralığından sordu. Sarhoş gibi görünüyordu. Vay canına, bu benim tanıdığım Mark değildi.

"Sana patronun kızı olduğumu mu söyledim? Çünkü benim yanımda kendin olmazdın." Son çantamın fermuarını çektim.

"Bu gerçekten çok şeyi açıklıyor." Neredeyse kıkırdıyordu. Evet, kesinlikle çakırkeyifti. Babamla ne zamandır konuşuyordum? "Asker bir aileden geldiğini söylemiştin."

"Senden saklamak istememiştin, Mark. Sana birçok kez söylemek istedim ama nasıl yapacağımı bilemedim."

"Lütfen, 'İstedim' konuşmasını bana sakla. Bu bir kaçış."

"Belki de öyledir." Çantalarımı aldım ve önünde durdum.

"Frank sevmesi kolay bir adam değil ve ben sadece Diğerlerini tanımadan önce beni

tanıyacaktın." "Seni tanıyor muyum?"

Ouch.

Buna cevap vermemem gerektiğini biliyordum, onun yerine hareket etmesini bekledim. Hareket etti ama çok az.

"Yani gidiyor musun?"

"Kalmamı mı istiyorsun?" Bir umut ışığı kendini gösterdi.

"Hayır... Bilmiyorum." Duvara dayalı bir sandalyeye çökerken çılgınca başını ovuşturdu. "Beni gerçekten incittin, Mia."

Dilimi ısırdım. Ağlamak istemedim. Buna hakkım yoktu. "Biliyorum."

"Seninle herkesten daha çok şey paylaştım. Sen benim insanımdın."

Vay canına. Kalbimden fıskırmak isteyen hıçkırığı yuttum.

"Güvenimi kırdın Mia ve bu affedilemez."

İleri doğru bir adım atmaya başladım ama başını eğerek beni olduğum yerde sabitledi. Birkaç dakika orada durdum, ona gidip gitmemekte kararsızdım. İçimden geleni yaptım.

Titreyerek üç adım ilerledim ve ellerimi yavaşça çökmüş omuzlarına koydum. Başını kaldırmadı ama ürkmedi de. Konuşacak cesareti bulmadan önce kuruyan ağzımı nemlendirmeye çalıştım.

"Çok üzgünüm Mark. Beni tanıyorsun. Ben senin küçük buz saçağınım," ağır bir nefes geçti dudaklarımdan, "seni çok seviyorum. Sanırım bir adım geri çekilip-"

"Gitmen gerekiyor." Arkasına yaslandı ve ellerimi omuzlarından çekti. Ayağa kalktı ve üzerimde yükseldi. Göz teması kurmadı ama silmeden önce bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördüm. "Gitmen gerek, Mia."

Sözleri karşısında neredeyse yıkılacaktım. Ağlamamı durdurmak için dişlerimi alt dudağıma geçirdim ama işe yaramıyordu. Kırılmak üzereydim.

Kapıyı açtı ve bekledi. Ben çantalarımı toplarken o koridora çıktı, sırtını duvara dayadı. Aşık olduğum tek adamın yanından geçtim.

"Güle güle Mark."

Gözleri yere yapışmış haldeyken bana hızlıca başını salladı.

Yavaşça döndüm ve merdivenlerden aşağı indim. Koridorda Abigail'i gözlerinde yaşlarla gördüğümde sıçradım. Beklenmedik bir şekilde kollarını açmıştı. Hiç düşünmedim; annem olmasını dileyerek hemen içeri girdim.

"Çok üzgünüm Abby," diye hıçkırarak omzuna sarıldım. "Asla kimseyi incitmek istemedim."

"Biliyorum, tatlım." Bir eliyle saçlarımı okşadı. "Biliyorum. Marcus hiç kimseyi sana olduğu gibi kabul etmedi ve canı yanıyor. Yarın sabah daha iyi olacak. Gel, seni boş bir yatak odasına götürelim."

"Hayır," diye tısladı babam arkamızdan, "kızımı eve götürüyorum. Görünüşe göre konuşmamız gereken birkaç şey var."

"Frank," diye yalvardı Abigail, "en azından onu almadan önce Mark'la aralarını düzeltmelerine izin ver."

"Görünüşe göre oğlunuz ondan gitmesini istemiş. Burada istenmiyor."

Her ne kadar herkese yetişkin olduğumuzu hatırlatmak istesem de, hayatımda ilk kez babamdan gelen bir sıcaklık hissettim.

Yanıma geldi ve çantalarımı aldı. "Hadi gidelim."

"Ara beni." Abigail yanağımdan öptü. "İletişimde kalalım lütfen tatlım."

Başımı salladım ve onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim. Çıkmadan önce son bir kez omzumun üzerinden baktım. Savannah gözüme takıldı ve Cole onu yanına çağırmadan önce bana hızlı bir öpücük kondurdu. Beni görmediği için minnettardım. En kötü halimdeydim, bu yüzden etrafımda ne kadar az kişi olursa o kadar iyiydi.

Korkunç helikoptere bindiğimde, hayatım pahasına dayandım. Yükseldikçe kalbim batıyordu. Karşı koyamayacak kadar yorgundum, bu yüzden cezamı memnuniyetle karşıladım ve acının ve korkunun bir çığ gibi üzerime düşmesine izin verdim.

Babam pilota bizi Kuzey Dakota havaalanına götürmesini söyledi. Onun evine gidiyorduk. Lanet makine yolda düşse bile umurumda değildi.

***

Markanın

yeri: Meksika
Koordinatlar: Sınıflandırılmış

Helikopter bıçaklarının sabit sesi zihnimi bir hafta önce Mia'nın etrafında kıvrılmış yattığım ana götürdü. Ona geçmişimle ilgili acı gerçeği söylediğim o andan daha bütün hissetmemiştim. Kaçmak yerine benimle sevişti. Hayatımda ilk kez geçmişini bırakmışım ve kendimi gerçekten bir gelecekle görebiliyordum. Her şey nereye gitmişti?

Bu gezinin ikinci bölümüydü. İlk görev yarı yolda iptal edilmişti. Neredeyse kendimi delirtiyordum. Kafamı dağıtmaya çok ihtiyacım vardı. Mia'yı bir türlü aklımdan çıkaramıyordum ve Savannah ile Abigail'in bana onu hatırlatmak için her zaman yanımda olmalarının da bir faydası olmuyordu. Onu çok özlemiştim ama hâlâ kafam karışık ve incinmiş durumdaydım.

ve ben bunu atlatamadım. Ona olan güvenimi kaybettiğimi biliyordum ve bunu kabullenemeyişimi sorguluyordum. Onun rol yapmasını aklım almıyordu.

Aklıma görev geldi. Neyse ki sonunda buluşma noktalarının yerini teyit edebildik. Trafiklerini işaretleyebildik ve bir düzen bulduk, böylece yerini saptayabildik. Rahatlamak için kaşınıyordum. Harekete geçmem gerekiyordu.

Keith ayağıma çarptı ve bana bir Red Bull fırlattı, pencereden dışarıyı izlemeye geri dönmeden önce bana uzun uzun baktı. Keith ve ben hiçbir zaman Cole ve ben kadar yakın olmamıştık ama ona büyük saygı duyuyordum. Harika bir askerdi, gerçek bir dosttu ve hiç soru sormadan arkamı kollardı. Yine de son zamanlarda kişisel bir sorunla boğuşuyor gibiydi. Paylaşmazdı ve Cole'a bile sadece bilmesi gerektiği kadarını anlattığını düşünürdüm.

Cole dikkatimi çekti ve bana bir işaret vererek başımın orada olup olmadığını sordu. Başımı salladım ve başka tarafa baktım.

Yine kafamın içinde dönüp durdu... Bana nasıl söylemezdi? Onunla paylaştığım onca şey arasında babasının patronum olduğundan bahsetmemişti. Frank'le hiçbir zaman bir sorunum olmamıştı ama onunla vakit geçirmek için yolumu değiştirmedim. Belli ki özel hayatını gizli tutuyordu. O kadar ki, kızının adını bile bilmiyorduk, sadece bir kızı olduğunu biliyorduk.

Öne doğru eğildim ve yüzümü ovuşturdum. Bu çok berbat bir şeydi. Ertesi sabah Savannah beni azarladi. Mia'ya söylediklerimi duymuştu ve ona karşı ne kadar soğuk olduğuma şaşırmıştı. Evet, mutlu Mark'ın bir kırılma noktası vardı ve Mia bunu bulmuştu. O konuşmayı içimde tekrarlamaya hazır değildim.

Öncelikle bu görevi tamamlamam gerekiyordu. Cole bağlantılarını çalıştırmış ve kaçaklarla dolu evi soyan grubun kartellerin Reyes Mortales adlı küçük bir kolu tarafından öldürüldüğünü öğrenmişti. İngilizce'de onlara Dark Pride deniyordu. Nispeten yeniydiler,

Bu da onlar hakkında fazla bir şey bilmediğimiz için bu görevi biraz daha yoğun hale getirdi. İstihbaratımız onların vahşilerden biraz daha fazlası olduğunu söylüyordu, hatta diğer kartellerden bile daha vahşiydiler ve bu da bir şey ifade ediyordu.

"Tahmini varış süresi on dakika, beyler," diye mırıldandı Cole telsizden.

John yeleğine fazladan cepbane eklerken Paul tüfeğinin şarjörünü kontrol etti. Cole, Savannah'nın bir fotoğrafını çıkardı ve helikopterdeki cebine sokmadan önce ona bir öpücük verdi. Onun fotoğrafını çekmemek için kendini zor tutuyordu ama son seferden sonra dersini almıştı. Keith ise kıpırdamadan oturmuş, gözlerini duvara dikmişti. Bu görevde keskin nişancımız o olacaktı. En iyi nişan alan ve en sabırlı olan oydu. Cole'un bu sefer beni aksiyonun içinde istediğini fark etmemiş gibi davrandım. Buna ihtiyacım olduğunu biliyordu.

İki parmağımla kirazlı Hubba Bubba'dan bir parça kopardım ve ağzıma attım. Lezzet, tat tomurcuklarım boyunca ilerledi ve içimde bir heyecan dalgası yarattı.

Bir toz bulutunun içinde ayağa fırlamadan önce ancak yere çarpmıştık. Siperimize doğru hızla ilerleyerek dağıldık ve güneş battıktan sonra birbirimizi kontrol edecektik.

Kırk dakika düz koşu ve sığınağımızı yapmak için otuz dakika benim için iyi geçti, ancak dört saat boyunca izlemek beni huzursuz etti.

Sonunda güneş battı, bu güzeldi çünkü başım ağrıyordu. Hiç başım ağrımazdı ama bu seferki tam bir baş ağrısı oldu.

"Al." Cole bana bir paket uzattı.

Hafif Benadryl tozuyla ezilmiş Excedrin. Cole buna yemin etmişti. Plastiği yırtarak ağzıma boşalttım ve dilimin altında çözülmesine izin verdim.

"Yirmi tane al," diye emretti ve ağacın gövdesine yaslanabilmem için yer değiştirdi. Şaşırtıcı bir şekilde gözlerim ağırlaştı ve kendimden geçtim.

***

"Mark," diye fısıldadı Manuel bir yerlerden. Pijamalarım üzerime dolanmıştı. Bir kâbus daha görmüş olmalıydım.

"Manuel?" Onu göremediğim için seslendim.

"Anneme ne yaptığını gördüm. Onu öldürdüğünü biliyorum."

"Bunu yaptığımı hatırlamıyorum," diye bağırdım acı göğsümü parçalayarak. "Hatırlamıyorum."

Ayak seslerinin bana doğru geldiğini duydum. "Onu sen öldürdün ve bunu bilen tek kişi benim. Şimdi dediklerimi yapmak zorundasın, yoksa söylerim."

"Söyler miydin?"

Çarşafı kaldırdım ve odamın soğukluğu beni sardı.

"Sen küçük kötü bir çocuktun, Mark. Onu öldürmeni istiyorum." "Kimi?"

"Sevdiğin kız. Mia."

***

Zip! Zip! Zip! Fermuar!

"Lopez!" Cole'un keskin sesi rüyamı böldü. Yetişmek için çabaladım ve bana gece gözlüklerini fırlattı, mermilerin yeşil çizgilerini görmek için hızla taktım.

Tereddüt etmeden silahımı kaldırdım ve ateş açtım. Yirmi bir mermi sonra, pislikler yere serilmişti.

Cole bir protein bar açarken, "Umalım da ihbar etmemiş olsunlar," diye homurdandı. Bana da bir tane uzattı ama ben başımı salladım. "Gerçekten mi?" Ağzı bir karış açık kaldı.

"Senin toz karışımın açlığını aldı." Hâlâ şaşkın görünüyordu. "Başın daha iyi mi?"

"Çok teşekkürler." Sığınağa yerleştim, mataramı açtım ve yarısından fazlasını içtim.

Bir şeyler atıştırırken onu izledim. O bitirmeden hemen önce son lokmayı kaptım ve ağzıma attım.

O beni terslerken ben sııttım. Kimi kandırıyordum ki? Karnım asla inkar edilemezdi.

Cole'un sevdiğim yanı beni ne zaman zorlayıp ne zaman zorlamayacağını bilmesiydi. Böylece sabaha kadar sessizlik içinde oturduk ve dağlardan yankılanan silah sesleriyle uyandık.

"Onaylayın!" Cole telsizden havladı. Ekip hemen bizim olmadığımızı kontrol etti.

"Kuzgun Bir, burası Kartal Göz." Keith'in sesi sessiz ama kararlıydı. "Misafirimiz var."

"Hedefimizin o olduğunu teyit etmem gerek."

"Anlaşıldı Kuzgun Bir. Onay için beklemede kalın."

Eşyalarımızı hızla topladık ve saklandığımız yerden izlerimizi sildik. Dağdan aşağı inerken yüzümüzü kamufle etmek için durduk. Ne kadar çok karışırsak o kadar iyiydi. Ayrıca, İspanyol soyadına sahip olabilirdim ama sadece dörtte biriydim. Neredeyse beyaza yakın tenim her şeyi ele veriyordu ve zaten olduğumuzdan daha fazla göze çarpmamıza gerek yoktu.

"İşte orada." Cole eğilip etrafı taradığımız ağaç hattını işaret etti.

Telsizim boynuma tam oturmuyordu. Ter ve boya karışımının Velcro'yu bozduğunu düşündüm. Birkaç kez tıkladım ve yerine oturmasını sağladım.

"Eagle Eye hedeflerin görüş alanında olduğunu doğruladı. Tekrar ediyorum, hedefler görüş alanımızda. Elli altı doğu yönünde."

Gözüm dürbünde, onun talimatlarını takip ettim ve hedefleri gördüm.

"Anlaşıldı Kartal Göz," diye cevap verdi Cole. "Emrimle harekete geçin."

"Anlaşıldı, emir üzerine harekete geçin," diye fısıldadı John uzaktan. O ve Paul'ün açıklığa doğru yaklaşımlarını izledim. Mükemmel bir uyum içindeydiler ama nerede olduklarını bildiğim için onları görebiliyordum.

"Kafalar yukarı." Gözlerimi kısarak hemen sağlarında işlemek üzere olan bir adama baktım. "Saat üç yönünde misafiriniz var."

"Anlaşıldı," diye cevap verdi John, tam o sırada Paul çalıların arasından çıktı, adamı boynundan bıçakladı, yere indirdi, sonra da sanki orada hiç bulunmamış gibi çalıların arasına geri çekti.

Cole bana işaret verdi ve evin yan tarafına doğru ilerledik. Ön tarafa doğru ilerlerken paravan kapının kapandığını duyunca durduk. Cole aynasını çıkardı ve köşeye doğru eğdi. İki parmağı yukarı kalktı ve sonra sessiz bir geri sayım yaptı. Bir dediğimizde ikimiz de adamların üzerine atladık, ağızlarını kapattık ve boyunlarını kırdık - sessiz bir öldürme. Cesetleri evin altına yuvarladıktan sonra paravan kapıdan baktık ve altı adamın daha içki ve sigara içtiğini gördük, dışarıda olanlara pek dikkat etmeyecek kadar meşguldüler. AK-47'lerle dolu sandığa başımı salladım. Mühimmat her yere saçılmıştı.

İleri doğru adım atarken, botumla yumuşak bir şeye tekme attım. Çullandım ve küçük turuncu bir kedi yavrusuyla burun buruna geldim. Tıslamaya ve minik patisiyle burnuma vurmaya cüret etti. Başının tepesine hızlıca bir özür sürtünmesinden sonra, kabarık küçük bedeni temelin kenarının altına süpürdüm. Burası bir hayvana göre bir yer değildi.

İçeriden bağırışlar geldi ve yere atlayıp görüş alanından çıktık. Kapı açıldı ve iki çamurlu bot önümüzde durdu. Yavru kedi kendini adamın ayaklarından birine doladı, ancak yana doğru tekmelendi ve bir gıcırtyla yere yuvarlandı. Hareket etmeye başladım ama Cole beni durdurdu.

Bana görevimize odaklanmam için bir işaret verdi. Başımı sallayarak kafamı tekrar oyuna verdim. Haklıydı elbette; bu sadece refleksti.

Botlar döndü ve içeri girdi.

"Kuzgun Bir, on dakika içinde misafirleriniz olabilir." Keith'in sesi hareket halindeymiş gibi geliyordu.

"10-4." Cole başıyla onayladı ve diğer adamlara harekete geçmeleri için emir verdi.

Tam içeri girmek üzereyken, yavru kedinin içeri girme fırsatından yararlanarak tekrar içeri girdiğini gördüm. Onu kucağıma aldım ve büyük kapaklı ceplerimden birinin içine soktum.

Silahımı çekmiş, gözüm dürbünde, hareket eden her şeye ateş ederek içeri girdik. Merdivenlerin dibinde durmadan önce mutfağı, iki yatak odasını, bir banyoyu ve oturma odasını temizledik. Altı ceset yere serilmişti ve yerler kanla kaplıydı. Yıllarca kendi eğlenceleri ve çıkarları için masumları öldüren bu tür pisliklerin peşinde koştuktan sonra bu tür katliamlara karşı bağışıklık kazanmıştım. Aradığım kişiyi buldum, kediye tekmeleyen adamı. Kafasına bir tane daha sıkmak istedim ama hırıldadı, ben de onu kendi kanında acı içinde boğulmaya terk ettim. Nefret içimi yaktı.

Cole yukarı gelmem için bana ıslık çaldı.

Merdivenlerden nefret ederdim. Geliyor ya da gidiyor olmanız fark etmez, her zaman kör noktalar vardı ve kendinizi yaklaşan ateşten korumanın bir yolu yoktu.

Cole önümden gitti ve ben de her adımda silahımı daha sıkı kavradım. Parmağım tetiğin etrafındaydı ve yukarı çıkarken hem önümüzü hem de arkamızı izlemek için vücudumu döndürmeye devam ettim. Ter omurgamdan aşağı damlıyor ve pantolonumun kemerini ıslatıyordu.

Cole irkilir irkilmez, onun gördüğü şeye kilitletim ve ateş ettik. İki adam ağır bir şekilde düştü ve biri de üzerimize yuvarlandı. Cole hareket etmeyi başardı ama ben ateş ederken bana çarptı ve silahı elimden düşürdü. Kayışına dolandı ve kayışın üstüne düştü.

"Lanet olsun," diye küfrettim ve peşinden merdivenlerden aşağı koştum. John diğer odadaydı, köşeden izliyordu. Beklenmedik bir misafir için gözünü dört açması gerekiyordu.

Ben silahımı kurtarmaya çalışırken Paul Cole'un yanına koştu.

İki kez çekiştirdikten sonra kayış nihayet adamın bacağından kurtuldu. Bir ses, çamurlu çizmeli adamın arka kapıdan koşarak çıktığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırmama neden oldu.

"Olamaz, hayır!" Cesedin üzerinden atlayıp mutfağa girdim ve paravan kapıdan çıktım.

Parmaklarımı boynuma götürerek düğmeye bastım. "Şüpheli hareket halinde." Bekledim ama hiçbir şey alamadım. Ormanın içine doğru ilerledikçe ağaçlar daha da sıklaştı. "Kartal Göz, duyuyor musun?" Hiçbir şey yok. Kabloları salladım ama sadece garip bir tıklama sesi çıktı. "Lanet olsun!"

Boynumdan çıkardım ve omzumun üzerinden sarkmasına izin verdim. Ben ona yaklaşıyordum, o da yavaşlıyordu, yani bu sadece bir zaman meselesiydi.

Yer düştü ve adam bir anda gözden kayboldu. Kalp atışlarım onların hızına uyarken, ayaklarım çarparak ileriye doğru koştum.

Dur, içgüdülerim bana bağırdı. Tüm eğitimim bana durmamı söylüyordu. Neyin geldiğini göremiyordum; bir kurşuna doğru son sürat koşuyor olabilirdim.

Topuklarım yere bastı ve durdum. Dizlerimin üzerine çökerek bir kayanın üzerinden yukarı doğru tırmandım ve sahilin temiz olduğunu gördüm.

Evin arkasından silah sesleri duydum ve omzumun üzerinden baktım. Gözlerimi kapattım ve onu bulmak için işitme duyuma güvendim. Tüm doğal sesleri filtreleyerek odun kırılma sesine odaklandım. Ayağa fırladım ve soluma doğru koşmaya başladım. Onu iyi bir şekilde görmem uzun sürmedi. Koyu kırmızı gömleği ormanın sessiz tonlarında göze çarpıyordu. Hızımı arttırarak biraz mesafe kazandım. Sağa saptı ve sonra neye yaklaştığımızı anladım. Dallara ayrıldım ve önünü kesmeyi umdum. Hızla zıplayıp kayalardan ve çukurlardan kaçarken ayaklarım hafifti. Sadece iki adım kala...

Sarsılarak durdum ve silahımı bana doğrultmuş olan adama doğru kaldırdım.

Ağzı hareket ediyordu, bir şeyler mırıldanıyordu. Bekle...

Silahı ağzına dayayıp ateşlemeden önce İngilizce "Amin," diye fısıldadı. Geriye doğru yatıp düşmeden önce gözleri açıldı.

Aceleyle çıkıntıya gittim ve vücudunun dağdan aşağıya sıçrayışını ve dönüşünü izledim. Ayrılmadan önce yere inmesini bekledim. Biri gitti, bir milyar kaldı.

Geri dönüş bana olanları düşünmek için zaman kazandırdı ama aynı zamanda Mia'yı düşünmek için de zaman verdi. Onun adıyla birlikte gelen acıdan nefret ediyordum. Onu affedebilecek miydim? Gerçekten onsuz yaşayabilecek miydim?

Yavaşladım ve sorunun ne olduğunu bulmak için telsizimi omzumun üzerinden çektim. Kablolardan biri yerinden oynamıştı. Diz çökerek telsizimi dikkatlice yeniden bağladım.

Yerine takınca açtım ve duydum ki, "Adam aşağı! Tekrar ediyorum, adam aşağı!" Keith'in sesi beynimi delip geçti. Eve doğru koşarken orman bir bulanıklığa dönüştü. Ayaklarımın yere değdiğini bile hatırlamıyordum, takıma o kadar odaklanmışım ki. Açıklığa varır varmaz adamların bir sedyenin etrafında toplandığını gördüm.

"Lopez!" Cole beni görünce bağırdı. "Acele et!"

Bir tutamağı tutup onlarla birlikte yolun karşısındaki tarlaya inmekte olan helikoptere doğru koşarken hiç düşünmedim.

"Git! Git! Git!" Cole pilota bağırdı. Birkaç dakika içinde havalanıp hastaneye doğru yola çıktık.

"Ne oldu böyle?" Paul'ün göğsündeki golf topu büyüklüğündeki deliği kapatmaya çalışan Keith'e baktım, bir yandan da onunla sakince konuşuyordu. Cole telsizle sağlık ekibini bizim gelişimiz için hazırlamasını söylüyordu ve John suratı asık bir şekilde koluna serum takmaya çalışıyordu.

"Keskin nişancı."

Siktir!

"Paul, dostum, iyi olacaksın." Beni görebilmesi için ona doğru eğildim ama gözünü bile kırpmadı. Sakinliğimi korudum -bize böyle yapmamız öğretilmişti ama

Durumun ciddiyeti sinsice üzerime geliyordu ve Keith'in de bunu hissettiğini biliyordum.

"Hey," John onun elini diğer taraftan tuttu ve sertçe sıktı, "hiçbir yere gitme, beni duyuyor musun?"

Hiçbir şey.

"Çok şey atlattık Paul. Gözlerini kaldır ve bana bak, lanet olsun!"

Hiçbir şey.

Keith'e baktım, o da bana başıyla onay verdi. Parmaklarım bileğine doğru ilerledi ve kalbim sıkışırken gözlerimi kapattım.

Onları tekrar açtığımda, iki adam da bana bakıyordu ve helikopterdeki umut tükenmeye başladı.

"Hayır." Dizlerimin üzerine çöktüm ve göğsüne bastırmaya başladım. Etrafımızdan kan sızıyordu ve pantolonumun paçaları nemlenmeye başladı. "Kahretsin!" Helikopter yan yatarken koltuklara fırlatıldım ve bir kemer tokası alnıma çarptı.

Pilot kulaklıklarımızın üzerinden "Ateş açıldı!" diye anons etti. Cole bir silahın arkasında pozisyon aldı ve ufku mermi yağmuruna tutmaya başladı.

Başımı kaldırmaya çalışırken her şey bulanıklaştı. Geriye doğru bir çekiş ve kendimi Cole'un yüzüne bakarken buldum. Bir şey bağırdı ama ses yoktu. Tekrarladı ve dudaklarını okurken gözümü kırptım.

"İyi misin?"

Başımı salladım ve dizlerimin üzerine çökmeme yardım etmesine izin verdim. Midem bulandı ama bulantıya karşı koymayı başardım.

İşte o zaman gerçeklik bana tokat gibi geri döndü.

Paul.

ONUNCU BÖLÜM

Mia

Babam masanın diğer ucundan bana bakarken annem elimi tuttu. Beş gündür tartışıyorduk ve ben bundan bıkmıştım. Kenny'nin kaybı ve Mark'la ayrılığımızın ardından artık bitmişim ve hayatımla ilgili bazı önemli kararlar almam gerektiğini biliyordum.

Bazı telefon görüşmeleri yaptım ve Boston Memorial'a transfer oldum. İki haftalık ihbarımı geçen hafta gönderdim ve işimin bitmesi için sadece altı vardiyayı daha tamamlamam gerekiyordu. Bir değişikliğe ihtiyaç vardı ve Kuzey Dakota'da kalırsam çok fazla acı hatırayla uğraşmak zorunda kalacaktım.

"Sanırım bu karmaşa yüzünden Logan'la konuşmam gerekebilir," diye mırıldandı babam. "Önce Savannah, şimdi de sen. Orası lanet olası bir kardeşlik partisi gibi."

"Orada çalışan otuzdan fazla adam var baba. Yaptıkları işi seven otuz adam, çünkü buna inanıyorlar, ama aynı zamanda bir hayata ihtiyaçları var. Cole'un yaptığı şey Mark'ın mutlu olmasına izin vermektir."

"Orada olması gerekmediği halde bir sivilin güvenli bir eve girmesine izin verdi."

"Cole olayı profesyonelce ele aldı. Hiçbir şey bilmeden önce gizlilik sözleşmesini imzaladım. Bildiklerimi sadece senin sayende öğrendim." I

omuzlarımı dikleştirdim. "Blackstone sloganını biliyorum, her bir rütbesini tanıyorum ve senin sayende aileleri hakkında biraz bilgi sahibi oldum."

"Sen benim kızsın." Ses tonu kırılmıştı.

"Ve Mark benim erkek arkadaşım." "

"Bu farklı."

Öne doğru eğildim. "Gerçekten mi? Farklı mı, evlenmeden önce annemin görevlerini öğrenmesine izin verdiğin gibi mi?"

"Dikkatli ol, Mia," diye uyardı.

"Yoksa ne olur baba? Beni cezalandıracak mısın? Beni odama mı göndereceksin? Unuttuysan söyleyeyim, otuz yaşındayım, kendi başıma yaşıyorum ve sevdiğim bir işte çalışıyorum. Benimle hiç gurur duymadığın bir iş. Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğİ hakkında bir fikrin var mı?"

Yüzü düştü. Onunla hiç böyle konuşmamıştım. Duygularımızı hep kendimize saklamıştık. Artık saklamıyoruz.

"Seninle gurur duyuyorum Mia, sadece senin için daha fazlasını istedim ve seni kendi dünyamda istemiyorum."

"Neden? Askeri dünyada olmanın nesi bu kadar kötü?"

"Tehlikeli, ve her zaman bunun tehlikeli olup olmadığını merak edeceksin.

eve gelmeyecek. Bu hayat değil."

"Ama baba, bunu isteyip istemediğime ben karar veririm, sen değil."

Annem konuştu. "Haklı, Frank." Babam başını salladı ve masadan kalktı. Daha fazla tartışmadığı gerçeğİ benim için kayıp değildi.

Annem ses tonunu değıştirmeden önce onun gitmesini bekledi. "Babanın bir bağlantısı var, önümüzdeki süre boyunca binanızı izleyecek." Bana katlanmış bir kağıt parçası uzattı. "İşte numarası. İsteddiğin zaman arayabileceğini söyledi."

Memnuniyetle kabul ettim. Mark hayatımda olmadan, tüm korkutucu şeyler eskisinden daha kötü görünüyordu.

"Mia." Dr. Evans ofisinin kapısını açtı ve beni karşıladı. Sandalyeden kalktım ve içeri girdim. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

İnsan Kaynakları'na gönderdiğim e-postanın kopyasını usulca eline alıp tararken endişeli görünüyordu. "Neden ayrıldığınızı sorabilir miyim?"

"Buraya Kenny için geldim ve şimdi o-" Boğazımı temizledim. "Artık burada bana ihtiyaç yok."

"Katılmıyorum. Yaptığın işte çok iyisin. Lütfen bu yüzden ayrılmayın. Bu hastanenin senin gibi birine ihtiyacı var."

"Her şey için teşekkür ederim Dr. Evans, ama yapmam gereken işler var ve öğle tatilimi çoktan kullandım."

"Lütfen Mia, sadece kalmayı düşün."

Gözlerimi kapattım ve ayağa kalktım. Kararımı vermiştim. "Gitmem gerek."

Bununla birlikte kapıyı kapattım ve uzun, ağır bir iç çektim. En iyisi buydu. Zaten bir yerde uzun süre kalmayı seven biri değildim.

Dolabımın önünde durdum ve bir elma aldım. Neredeyse hiçbir şey yemediğim için kan şekerim düşüyordu. Hemşire odasına yaklaştığımda Vikki acil durum kapısından bana bağırdı.

"Mia!" Tam bir insan seli içeri doluşurken bana el salladı.

Tüm Blackstone ekibi oradaydı. Sanki bir savaştan dönmüş gibi görünüyorlardı.

"Erkek, Henry Paul, otuz üç yaşında, göğsünden vurulmuş. Yaklaşık kırk beş dakikadır tepkisiz."

"Ben hallederim." Molly, Paul'ü aceleyle ameliyathaneye götürmeden önce emirler yağdırmaya başladı.

Cole'un ağır eli omzuma indi. Kanlar içinde olan Mark'a doğru başını salladı. Biraz solgun görünüyordu ve gözlerinin üstündeki kesik oldukça derin görünüyordu. Dondurucu gece havasında dışarı adım atışını izledim.

"Gidip bir hemşire getireyim." Cole beni durdurduğunda dönmek üzereydim.

"Sen olmalısın." Sesi düzdü. "Şu anda sana ihtiyacı var."

"Evet." Eski sevgilime dikkatlice yaklaşırken başımı salladım.

Koyu mavi önlüğümün altına giydiğim beyaz uzun kollu gömlek kâğıttan bile olabilirdi, o kadar inceydi. Omuzlarımın üzerinde bir battaniye gibi dursun diye saçlarımı bandından kurtardım.

Mark bir bankta oturuyordu, yüzü ellerinin arasındaydı, bir yandan da bacaklarını sallıyordu. Üniforması tamamen siyahtı ve göz korkutucuydu. Elleri çamurla kirlenmişti ve yüzünde gömleğinin içinde kaybolan kan izleri vardı.

"Mark?" Sesimi zar zor çıkarabiliyordum. Bana gitmemi söyleyeceğinden çok korkuyordum. Yavaşça başını kaldırdı ve gözleri periliydi. Birbirimizi ilk görüşümüzün, ekip üyelerinden biri hayata tutunmaya çalıştığı için olmasından nefret ediyordum. "Alnını kontrol edebilir miyim?" diye kaşımı işaret ettim, "kesik?"

"Ben iyiyim." Dönüp yanından geçen arabalara baktı.

Kollarımı kavuşturdum ve ona bir bakış attım. "Lütfen Mark, kesiğini kontrol etmem gerek."

"Donacaksın, Mia. İçeri geri dön."

Duygularım karmakarışık, bu yüzden onları çözmek için ayrılmak yerine derin bir nefes aldım ve bankın ne kadar soğuk olduğunu görünce yüzümü buruşturarak yanına oturdum.

"Ne yapıyorsun?" Sinirlenmişti.

"Oturuyorum."

"Mia," diye uyardı.

"Mark, ben de aynı derecede inatçı olabilirim, biliyorsun."

Arkasına yaslandı ve uzun bir nefes verdi. Çıplak ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve titrememi düşük bir titreşimde tutmaya çalıştım.

Cebinde bir şey kıpırdadı. İrkilerek geri çektim ve kapaktan tüylü bir kafa fırladı.

Kedicik tekrar sıcaklığın içine dalmadan önce Mark uzandı ve onu yumuşak bir şekilde okşadı.

Bu rastgeleydi.

"Hastalanacaksın," dedi sonunda.

"Yaşayacağım." Yaklaşmak için içimdeki dürtüyle savaştım zorunda kaldım. Derin bir nefes alarak şimdi olmasının hiç olmamasından daha iyi olacağına karar verdim. "Seni incitmek istememiştin Mark. Yaptığım için çok üzgünüm."

Ayağa kalktı ve beni takip etmem için eliyle işaret etti.

"Hadi yapalım şunu."

Onu boş bir yatağa götürdüm ve biraz mahremiyetimiz olsun diye perdeleri kapattım. Kesiğini temizlerken, etrafındaki bölgeyi dondururken ve yarasını dikmeye başlarken hiçbir şey söylemedim. O sadece omzumun üzerinden baktı. Kafasının içinde neler olup bittiğini bilmek için neler yapmazdım.

Kanlı bandajları atarken sırtımı ona döndüm. "Hepsi tamam." Ben daha başka bir şey söyleyemedim ayağa kalkmış ve eşyalarını toplamaya başlamıştı.

"Teşekkürler." Perdeyi açtı ve gitti.

"Hoş geldiniz." Perde arkasından kapanırken onu izledim.

Bana ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı nöbetçi odasında uyumaya karar verdim. Daha önce olanları analiz etmekten o kadar yorulmuştum ki yastığa başımı koyduğumda kendimden geçmişim.

Alarmım çalmadı ve başka bir hemşire uyuyabilmek için beni uyandırmak zorunda kaldı. Duş alıp üstümü değiştirdim ve olabildiğince hızlı bir şekilde acil servis katına çıktım. Oldukça sessizdi, sadece birkaç kişi bekleme odasına dağılmıştı.

"Mia," dedi Vikki bana el sallayarak,

"gittiler." Midem bulandı. "Ne demek istiyorsun?" "Hepsi yaklaşık üç saat önce ayrıldı."

"Oh." Başımı salladım. O zaman... bizim için beslediğim tüm umutlar söndü.

Elini benimkinin üzerine koydu. "Konuşmalıyız."

***

Mark

Ayaklarım toprakta sürüklenirken içimdeki her şey uyuşmuştu. Her adım çaba gerektiriyordu; her nefes acı vericiydi. Her kalp atışı beni bir arada tutan barajı parçalıyordu.

Keith diğer taraftaydı, benim gibi taş suratlıydı ve hepimiz gözlerimizi ileriye dikmiştik.

Kar taneleri açıkta kalan tenimi karıncalandırdı. Hâlâ hayatta olduğumun tek işaretiydi.

Cole içeri girmemizi emretmeden önce garip bir şekilde boğazını temizledi.

Bu kısımdan nefret ediyordum, tüm gözler üzerimizdeydi ama en azından sadece küçük bir toplantıydı.

Kolu sıkıca tutuyordum ve kiliseye girerken beyaz eldivenlerim parmak eklemlerimin üzerinde esniyordu. Savannah önde "Amazing Grace" çalıyordu.

Siyah tabutu sehpaye koyduktan sonra döndük ve kardeşlerimizden birini selamladık.

Eldivenimi çıkardım ve elimi soğuk tahtaya koydum. "Tekrar buluşana kadar," diye fısıldadım, "bize göz kulak ol."

Cole elini benimkinin yanına koydu ve kaldırmadan önce bir süre bekledi.

Hizmet... zordu. Bittiği için mutluydum ve eve dönüp gece için herkes kendi yoluna gittiğinde daha da mutluydum.

Sert bir içkiden sonra yatağa uzandım ve kendimi uykuya bıraktım.

***

İki Hafta Sonra

Ev nihayet normale dönmeye başlamıştı. Savannah Noel için dekorasyon yapmakla meşguldü. June, en yakın arkadaşının ölümü yüzünden oldukça kötü günler geçiren John'a göz kulak oluyordu. Shadows'a katılmadan önce orduda birlikte görev yapmışlardı ve epey bir geçmişleri vardı. Keith aynı kaldı. Telefonu daha az çalışıyor gibiydi ve bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim.

Büyük bir gürültüyle sıçradım ve döndüğümde Olivia'nın büyük bir kaseyi kafasının üzerine düşürdüğünü gördüm. Clementines her yere yuvarlandı.

"Mark, onu Abby'ye götürebilir misin lütfen?" Savannah pencerenin içine ışıklar dizerken ağzında bant vardı.

"Elbette." Neyle kaplı olduğunu görünce durdum. "Olamaz, hayır." Ellerim havaya kalktı. "Ben parıltı yapmam."

Savi ofladı pufladı ama şu anda onun eğlencesi olduğumu görebiliyordum. "Şimdi, Mark Amca, bana gerçekten küçük yardımcını almayacağını söyleyebilir misin?"

Ağına babasının anahtarlarını sıkıştırmış olan gümüş benekli, kara gözlü bebeğe baktım. Sırttı ve bana doğru uzandı, ben de onu kucağıma aldım.

"Keith nerede?"

"Hayır," diye seslendi başka bir yerden.

"Livy, parıltılar hakkında daha önce de konuşmuştuk. Burada anlaştığımızı sanıyordum." Uzandım ve battaniyeyi çektim. Onu bir dürüm gibi sarıp Abby'ye taşıırken kıkırdadı.

***

Cole'un karşısına oturdum.

"İyi misin?" Masasının karşısındaki bana bir kaşını kaldırdı.

"Bunu bana daha kaç kez soracaksın?"

"Onu özlediğini itiraf etmen için ne kadar gerekiyorsa o kadar."

Bu konunun üzerinden en az dokuz kez geçmiştik.

Ben konuşmaya başladım ama o parmağını kaldırdı. "Dün kasabada Frank'e rastladım."

"Ve?"

Bir an beni inceledi. "Mia dün gece bir araba kazası geçirdi."

"Ne?" Kalbim hızla çarparken ayağa fırladım. "Tanrım, yapmam gerek-"

Sırıtarak arkasına yaslandı. Yalan söylemişti! "Bu berbattı, Cole. Kahretsin!" Bara gittim ve bir duble konyak doldurdum.

"Evet, ama bu konuda aklının gerçekten nerede olduğunu bilmem gerekiyordu." Uzun bir iç geçirdi. "Sahip olduğun o his, onun yüzünü görene kadar ya da ona yakın olup kokusunu içine çekene kadar seni yiyip bitiren o his, seni topraklamak için ihtiyaç duyduğun o koku, kolay kolay geçmeyecek. Güven bana." Yüzü ciddileşti. "Bir parçan çıldıracak, diğer parçan ise onu yok etmek için her şeyi yapabileceğin kadar çok acıyacak. Onu seviyorsun."

"Biliyorum," diye itiraf ettim sonunda kendime ve ona. Bastırılmış acının bir kısmını serbest bırakabilmiş olsam da, geriye kalanlar hâlâ üzerimde ağır bir şekilde asılı duruyordu.

"Mark, ben de senin yerindeydim. Kafan oyunda olmadığı için sahada öldürülmeden önce bunu düzeltmelisin." İkimiz de bu yorum karşısında irkildik ama bunu atlattık - atlatmak zorundaydık. Ama unutmayacaktık.

"Evet, biliyorum." Gözlerimi yere diktim. O haklıydı. Lanet olsun, haklıydı. "Gitmem gerek."

"Hayır!"

Savannah'yı kapı aralığında bulmak için döndük.

"Üzgünüm," diye ellerini havada salladı, "ama bu kankalığı dinlemek her ne kadar tatlı olsa da, ikinizin gerçekten bir kadının uyandırma çağrısına ihtiyacınız var."

"Bebeğim," diye araya girmeye çalıştı Cole ama Savannah ona bir bakış attı ve geri çekildi. Onların bu yönünü seviyordum. Birbirlerinin ne zaman konuşması gerektiğini biliyorlardı.

"Sen hayatına girdiğinden beri Mia iki kez incindi. İlk seferinde kalbinde çok değer verdiği bir konuda öfkeni gösterdin, ikincisinde ise bunu aşmaya çalışmadan gitmesine izin verdin." Tartışmak için ağzımı açtım ama beni durdurdu. "Bu benim tavsiyem ve kabul etmeyebilirsin ama beni dinleyeceksin çünkü onu geri kazanmana yardım ediyorum. Mia'yı hayatına geri almayı düşünmeden önce Manuel olayını geride bırakmalısın."

Cole yüzünü bana döndüğünde sandalyesinin derisi gıcırdadı. "Katılıyorum."

"Şimdi, o küçük şirin kışından o acıyan çubuğu çıkar ve bir şeyler yap." Savannah küçük ve güzel olabilirdi ama bunu nasıl yapacağını biliyordu.

"Kışımın sevimli olduğunu mu düşünüyorsun?" Cole gözlerini devirirken ben de göz kırptım. Başa çıkmama yardımcı olması için mizahı kullandım. "Tamam, haklısın."

"Oh, biliyorum." Cole'a bir öpücük verdi ve kapıyı kapattı. Arkasında.

"Peki ya onu geri alırsam?"

"Bunu halledeceğiz." Cole önündeki sandalyeyi işaret etmeden önce bana başıyla onay verdi. "Artık Manuel hakkında konuşabilir miyiz?"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Cole'un tavsiyesi üzerine Dr. Roberts ile hafızamın kayıp parçaları hakkında bir seans yaptım.

Doktora saygı duyuyordum, gerçekten duyuyordum ama Abby'yle çıkıyor olmasını kabullenmekte zorlanıyordum.

Başımı yastığa koymuş, tavandaki vantilatöre bakarken bir sürü soru sordu. Gerçekten düşünmeden onu içeri aldım ve bazıları diğerlerinden daha net olan karmakarışık anılar labirentini gezdirdim.

En çok da kardeşimin hep orada, uzakta olduğunu fark ettim. Hiçbir şey söylemiyor ya da yapmıyordu ama ben doktora geçmişimi anlatırken durup izliyordu. Duvardaki binlerce kez gördüğünüz ama üzerinde düşünmediğiniz sürece dikkatinizi vermediğiniz bir resim gibiydi. Manuel kafamın içindeydi.

"Üçten geriye doğru sayacağım," dedi Doktor'un sesi alçak ve sakindi, "saydığımda tamamen dinlenmiş ve uyanık olarak uyanacaksın. Üç, iki, bir, uyan Mark."

Gözlerimi kırptım ve saatindeki zamanı fark ettim. Her nasılsa seansımızın son kırk dakikasını unutmuştum.

"Ne oldu?" "Seni
hipnotize ettim."

Kafamın içindeki tüm kapılar çarparak kapandı. "Sen ne? Neden?"

"Sen istedin." "Ben mi istedim?"
Gerçekten mi?

"Beynine bunu işlemesi için biraz zaman ver, sonra hatırlayacaksın." Gözlüklerini çıkardı ve temizlemek için gömleğinin bol kısmını kullandı. "Olayları engelleme konusunda harika bir yöntemin var Mark. Hipnotize edilen kendisi olduğu halde durumu kontrol etmeye çalışan birini daha önce hiç görmemiştim. Ancak, bir şey dikkatini dağıtmış gibi görünüyordu. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Başımı ovuşturarak anıyı geri çekmeye çalıştım.

"Kardeşim. Düşüncelerim hakkında hareket etmemizi izliyordu. Biz bir odaya girdiğimizde o da peşimizden geliyor, sadece izliyordu." "Hmm." Doktor gözlüklerini yerine taktı, yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "O gün olanların büyük bir kısmını göz ardı ettiğin çok açık. Senin Beyin size Manuel'in de işin içinde olduğunu söylemeye çalışıyor."

Telefonum çaldı ve kot pantolonumun cebinden çıkardım.

Bavullarını topla, Manuel'i bul. Otuz dakika içinde hazır ol.

Mark: 10-4.

"Üzgünüm, Doktor." O konuştuğunda kapıya doğru gidiyordum.

"Mark, Abigail'le çıkmaya başladığımdan beri aramızın kötü olduğunu biliyorum. Ona gerçekten değer verdiğimi bilmeni istiyorum."

Kendimi gergin hissettim. "Umarım bir şey söylememişimdir-" "Söylemedin, sadece durumu açıklığa kavuşturmak istedim."

"Tamam." Buna saygı duydum. "Teşekkürler."

"Oh, ve Mark..." Kapıda durdum. "Mia'yı ara. Baş ağrılarınin sebebi o."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Planlıyorum."

"Güzel." Notlarına geri döndü ve ben de şaşırtıcı bir şekilde içeri girdiğimden daha iyi hissederek oradan ayrıldım.

Aceleyle koridora indim ve toparlanmak için merdivenleri çıktım.

Yirmi dakika sonra, helikoptere doğru koşarken Cole bana bir özet geçti. John geride kalırken Keith de bizimle gelmeye karar verdi. Cole neye bulaştığımızdan emin değildi ve onun yerinde kalmasını ama daha sonra ona ihtiyacımız olursa diye hazır olmasını istiyordu. Ayrıca, henüz saha çalışması için hazır olmadığını biliyorduk.

Kuzey Dakota'ya indik ve şu anda kasap dükkânı olarak kullanılan eski bir depoyu kuş bakışı gören bir otelde gözetleme yaptık.

Frank'e isimsiz olarak gönderilen beyaz zarftan davetiyeyi çıkardım. Bir yeraltı poker turnuvası içindi. Söylentilere göre büyük ikramiye yetmiş beş bine kadar çıkmıştı. Manuel'in katılmayı planladığı çok açıktı, bu yüzden benim de orada olacağımdan emin olduk. Parmağım beş rakamının üzerinde gezindi; o odada olacaktım.

"Bir, iki, alfa, beta, deltayı kontrol et." Cole onu duyabildiğime dair işaret vermemi bekledi. Kirli otel odasının diğer ucundan ona baş parmağımla işaret ettim.

"Burası lanet bir yer-" Keith elini bir örümceğin üzerine vurdu, "-çöplük."

Cole eğildi ve gözünü dürbünün ağzına dayadı. Başıma bir kazak geçirdim ve mikrofonumun ağır iplikler arasında gizlendiğinden emin oldum. Elimde olmadan telefonuma baktım. Onun sesini bir kez olsun duymak için neler yapmazdım.

Cole ve Keith hazırlıklarla meşgul görünüyorlardı, bu yüzden telefonumu kaptım ve banyoya girdim.

"Oh, lanet olsun." Elimi lavabodan çektim, giderden bir böcek çıkmıştı. Üzerine bir fincan kapattım, kepçeyle aldım ve pencere kenarına bıraktım. Başparmağım rehberimde gezindi ve onun isminde durdu. Telefonu kulağıma götürdüm ve uzun bir nefes verdim. Tabii ki doğrudan sesli mesaja düştü.

"Mia'ya ulaştınız. Mesaj bırakın."

Aynaya baktım ve içgüdülerime göre hareket ettim. "Hey, benim, Mark. Ben... um... şu yeraltı poker şeyinde kardeşimi bulmaya gitmek üzereydim." Duraksadım ve bunu ona neden söylediğimi merak ettim. "Bak, seni özlüyorum Mia. Aramızı bozduğumu, sana sarılmak isterken seni kendimden uzaklaştırdığımı biliyorum. Sadece bilmeni istedim." Ağzım kurudu ve ellerim soğudu. "I-"

"Mesajı saklamak için bire, yeniden kaydetmek için ikiye basın."

Hay sikeyim. Telefonu indirdim. Başım da aynı şeyi yaptı. "Seni seviyorum."

"Salla ve git, ahbap." Keith kapıya vurdu. "Sıra sende."

Cebimde otuz bin dolarla arka sokağa doğru yürüdüm ve kapıyı üç kez çaldım, sonunda hızlıca bir kez daha çaldım.

Kapı açıldı ve iri yarı Latin bir adam beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra taşıyıp taşımadığımı sordu.

"Hayır." Temiz olduğumu göstermek için gömleğimi kaldırdım. "Para mı?"

"Evet." Yine de ona göstermeyi teklif etmedim. "Sağdan beşinci kapı."

Karanlık odanın içine girdim ve Cole tüm bunları kaydettiği için omzumun çevreyi taradığından emin oldum.

Deponun derinliklerine indikçe yoğun duman ciğerlerimi yaktı. Burayı kesinlikle yeraltı hissi verecek şekilde yapmışlardı. Neredeyse hiç ışıklandırma yoktu ve kartellerin taşıdığından daha fazla silah vardı.

Beş numaralı kapının önünde durduğumda, kapıyı çalmalı mıyım diye düşündüm. Buna karşı karar verdim ve temkinli olmak yerine aptalı oynayarak içeri girdim.

Beş adam bir masada kâğıt oynuyor, diğer ikisi ise köşede konuşuyordu.

Ben içeri girdiğimde kâğıt oynayan adamlar hemen ayağa kalktı, silahları da öyle.

Onlara sahte bir şaşkınlıkla baktım. "Bana silah mı doğrultuyorsunuz?"

"Silah masanın üzerinde, sen de kimsin lan?" diye bağırdı biri.

"Şey, ben taşımiyorum ama bunu zaten biliyorsunuz çünkü kimse dışarıdaki sumoyu geçemedi. İkincisi, ben davet edildim." Ceketime uzandım ama zarar vermek istemediğimi göstermek için diğer elimi kaldırdım. Davetiyeyi adamın ayaklarının dibine fırlattım.

Uzandı ve inceledi. "Nakit mi?"

"Evet." Ceketimin astarını okşadım.

Bir süre bana baktıktan sonra masaya doğru başını salladı. "On bin dolar."

"Çok güzel. Oyuna hoş geldin." Gergin olmadığımı göstermek için kıs kıs güldüm. Ceketime bakışlarından hile yapacağını tahmin ettiğim sıska bir adamla, patates kızartması ve sosunu bitirene kadar kalp krizinden ölebilecek bir diğerinin arasındaki boş koltuğa oturdum. Şanslıydım.

Kapı tekrar açıldı ve Dell içeri girdi. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Cole kulağıma bir şeyler söylemeye başladı. Dell beni görünce dondu kaldı ama köşedeki bara doğru hafifçe başını sallayınca kendine geldi. Boğazımı temizlemeden önce birkaç vuruş bekledim.

"Satın almadan önce, hiç burbonunuz var mı?" Şişko adamdan sadece bir homurtu duymak için barı işaret ettim. "Yani bu bir evet mi?" Ona baktım. "Tamam." Sandalyemden kalkıp bara doğru ilerledim ve Dell'in rom ve kolasına bir limon attığı yere gittim.

"Ne oluyor Dell?" Sipariş vermeden önce tısladım. Dell Shadows'a katılalı bir yıl bile olmamıştı ama şimdi bu lanet depodaydı. Harika. Göz kulak olmam gereken bir kişi daha.

Saate bakarken "Benim sorum da bu olacaktı," diye mırıldandı.

"Buraya sık gelir misin?" Sıska adamın beni süzdüğü masaya baktım.

"Son altı yıldır öyleydim. Bak, kimseye söyleyemezsin. Logan bunu yasaklar."

"Kahretsin, evet, biliyorum!" Cole kulağıma küfretti.

"Yardımcı olmuyor," diye mırıldandım Cole'a. Yüzümü görmemeleri için yer değiştirdim. "Manuel Lopez adında bir New York polisi tanıyor musunuz?"

Dell durdu, kadehi dudaklarındaydı ve kadehin kenarından bana baktı. "Evet, biz iyi arkadaşız. O iyi bir adam. Ne-" Kafasının içinde bir ışık yandı. "Lanet olsun, seninle bir akrabalığı var mı?"

"Kardeşim." Odanın etrafına bakındım.

"Kahretsin, bir kardeşin olduğunu bile bilmiyordum!"

"Evet, ama o benim sadece kan kardeşim. Bak Dell, az önce bir bok fırtınasının ortasına girdin. Birbirimizi tanımıyoruz ve Manuel ortaya çıkarsa-"

"O burada olacak. Beni o davet etti."

"Bunu yaptığında ve işler sarpa sardığında seni görmek istemiyorum."

"Anlaşıldı."

"Randevu mu planlıyorsunuz yoksa kâğıt mı oynamak istiyorsunuz?" diye sordu bir adam sinirli bir şekilde.

"Şuna dikkat et." Dell içkisini yudumladı ve masadaki yerini aldı.

İki oyunda, alışkanlıklarımı göstermek istemediğim için bilerek kaybettim. Kaybettiklerimi ancak üçüncü oyunda geri kazanabildim. Dell rahatsızdı, elini sık sık alına götürüyordu. Onunla bundan daha iyi oynadığını bilecek kadar çok oynamıştım. Benim orada olmamdan rahatsız olduğunu söyleyebilirdim.

Tam kazandıklarımı önüme yığmıştım ki kapı açıldı ve soğukkanlılığımı kaybetmemek için kendimi zor tuttum.

"Üzgünüm geciktim, Noah." Manuel ceketini çıkardı ve daha önce konuştuğum adama uzattı. Vay anasını. Noah, Noah Beck gibi mi? Buna inanamadım. Noah, Manuel'in çocukken en iyi arkadaşıydı. Onu tanımamıştım.

Lanet olsun, o adamdan nefret ediyordum!

Manuel masaya oturdu ve doğrudan bana baktı. "Demek davetimi aldın."

"Ben yaptım." O anda kardeş miydik, yoksa ben de ona ayak uydurmalı mıydım, emin değildim.

"İptal," diye mırıldandı Cole kulağıma.

Mia'nın yüzü önümde belirdiğinde, "Hayır," diye tısladım. Bunun bu gece bitmesi gerekiyordu.

Manuel, Noah'ya başını sallamadan hemen önce sırtıttı. "Sol kulak ve göğüs."

Noah geldi ve küçük kulaklığı koparıp botuyla ezdi. Aynı şeyi kabloya da yaptı. Elimde sadece bir kamera kalmıştı, ses yoktu.

"Polis misin?" Sıska adam bir yandan sigarasını tütürürken bir yandan da kartları karıştırıyordu.

"Özel operasyonlar," diye tekrar söze girdi Manuel. "Tam bir Amerikan çocuğu."

"Doğru, o da bir polis, peki benim burada ne işim var?" Garip bir şekilde, gergin değildim. Tek gördüğüm kırmızıydı. İhtiyacımız olan hesaplaşma buydu.

"Sen," Noah doğrudan görüş alanıma girdi, "kardeşinin bize olan borcunu kazanacaksın."

"Peki ya yapmazsam?"

Manuel tanımadığım garip bir yüz ifadesi takındı. Noah yanımdaki Bay Kalp Krizi Geçirmiş Adama parmaklarını şıklattı. Küçük ekranındaki fotoğrafı görebilmem için telefonu bana doğru kaydırды. Mia acil servisin dışında kitap okurken çekilmişti. Sonra ekran, hemşire odasının yanında Molly'yle konuşurken çekilmiş başka bir fotoğrafa geçti.

Hayır, hayır, hayır! Beni dikkatle izleyen Manuel'e baktım.

"Hastanede güzel hanımınıza göz kulak olan biri var. Ona bir şey olmasını istemezsiniz, değil mi?"

Dışarıdan bakıldığında sakinliğimi korudum. Gücümü toplayarak tüm korkumu midemin ortasına sıkıştırdım ve bakışlarımı Manuel'e çevirdim. Gözlerimi temizledim.

Boğaz. "Onlara onu rahat bırakmalarını söyleyebilirsin." Gözlerimin Noah'nın gözlerinde yanmasına izin verdim. "Tamam, hadi oynayalım."

"Mükemmel." Manuel, Noah'ya sırtıttı. "Hadi şu boku yakalım."

Noah yan taraftaki başka bir kapıyı açtı ve içeri giren yeni oyuncularla selamlaştı.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz." Heyecanla alkışladı. "Umarım kazanmama yetecek kadar para getirmişsinizdir." Adamlar onun saçma şakasına kıkırdadı.

Masaya yedi yeni adam katıldı. Onlara birer içki ikram edildi ve sıska adam kartları dağıtmadan önce kurallar anlatıldı.

Başımı eğerek oynadım ve bir kez bile gerekenden fazlasını yapmadım. Sadece gerekeni yaptım ve devam ettim.

Üç oyun ve iki saat sonra yetmiş üç bin dolar kazandım. Önümde biriken paraya gözümü bile kırpmadım. İçimdeki öfke odaklanmamı sağlamaya yetiyordu.

Masaya tekrar tekrar vurdum. Hiçbiri Cole'a geri çekilmesini söylediğimi fark etmedi. Parmaklarımın kazağımdaki küçük kamerayı gördüğünden emin oldum. Hiçbir şey bunu mahvedemezdi. Ellerimi bu durumdan sonsuza dek temizlemem gerekiyordu.

Seksen binde kartlarımı yere attım. "Benden bu kadar."

"Ah, hayır, değilsin." Noah pantolonundan silahını çıkardı. "Kardeşinin borcu iki yüz bin dolar."

Kardeşıme baktım, nasıl bu kadar farklı olabildiğimizi ve en yakın arkadaşının neden kafama silah dayadığını merak ediyordum.

"Benim sorunum değil." Omuz silktim.

"Mark," diye uyardı Manuel, ama bu sefer umursamadım. "Bu adamlarla uğraşma."

Dell kıpırdandı ve burnunu ovuşturdu, bu da onları zorlamaması için bir işaretti.

Noah yanımdaki adama başını salladı, o da telefonunu tekrar yüzüme doğru itti.

Mia oradaydı, bir hastanın odasından çıkıyordu. Tanrım, lütfen yine benim yüzümden incinmesine izin verme. Blöflerini görmem gerektiğini biliyordum.

Blöf. Bu buydu. Öyle olmak zorundaydı. Ona zarar verirlerse asla oynamayacağımı bilmeliydiler. "Dediğim gibi, benden bu kadar."

Manuel paniklemeye başlayınca Noah bir an düşündü.

"Vur şu kaltağı!" Manuel bağırdı ve elindekini masanın üzerinde içki. "O önemsiyor Noah, sadece onu zorlaman gerekiyor." Ayağa kalktı ve kollarını salladı. "Onu diğer odaya götür ve yüksek bahisçilerle oynamasına izin ver. Mark krupiyeyi kendi oyununda yenebilir. Bu alıştırmayı bırak. Gerçek oyun zamanı. Onun yenilmez olduğunu görüyorsun."

Noah silahını Manuel'e doğrultmadan önce ikimize baktı ve sakince onu dizinden vurdu.

Vay anasını!

Manuel yere düşerken çığlık attı. Adamlardan beşi paralarını alıp kapıya yöneldi. Diğer ikisi duvara yanaştı ama izlemeye devam etti. Yanımdaki şişman adam aniden masayı kenara itti ve beni Manuel ve Noah'a bakan bir sandalyede bıraktı. Sıska adam bana bir silah doğrulttu, ancak bu neredeyse komikti çünkü silahın ağırlığı sabit tutması için çok fazla gibi görünüyordu.

Dell köşede durmuş, gerekirse müdahale etmeye hazır bekliyordu. Geri çekilmesi için başımı salladım. Bu benim dövüşümdü.

"Burada biraz kafam karıştı." Parmaklarımı birleştirdim. "Siz ikiniz eski arkadaş değil misiniz?"

Noah 40 kalibrelik silahının ucuyla başını kaşdı, yağlı saçları olduğu yerde kaldı. "Kardeşin bir oturuşta iki yüz bin paramı kaybedene kadar öyleydik."

Gözlerimi yerde yuvarlanan ve kanlı bacağına sarılan Manuel'e çevirdim.

"Parasını ödemesi gerekiyor." Noah gözlerini ona dikti.

Cole'un geri çekildiğini görmesi için tekrar elimi kaldırdım. Ancak, bunu yapmama ne kadar izin vereceğinden emin

değildim.

Yalnız.

Noah Manuel'i saçlarından yakaladı ve dizlerinin üzerine kaldırdı. Acısı arttıkça yanakları şişip iniyordu. Ağlarken tükürüğü dışarı fışkırıyor, eliyle yarasını kapatmaya çalışıyordu.

"Mark!" Gözleri bana yalvardı ama tek duyabildiğim Mia hakkındaki yorumuydu. Vur şu kaltağı.

"Bir polise güvenilmeyeceğini bilmeliydim," diye tısladı Noah, Manuel'e doğru dönerken. "Borcunu ödemededen önce son bir sözün var mı?"

Boğazımı temizledim. "Bende bir tane var."

Noah bana baktı, şaşırmişti ve şüphesiz neden bunu durdurmaya çalışmadığımı merak ediyordu. Devam etmemi işaret etti.

Karanlığın beni tüketmesine izin verdim. Uzaklaştırmak için çok uğraştığım korkunç düşüncelere teslim oldum. Kalbim göğsümde davul gibi çarparken, kardeşimin hizasına kadar diz çöktüm.

Bazıları gözlerin ruha açılan pencere olduğunu söylerdi. Ben gerçeğe açılan pencere olduğunu söyledim. Annemizin öldürüldüğü günle ilgili beni hep rahatsız eden bir şey vardı. Manuel bıçağın üzerinde parmak izlerimin olduğunu söyledi.

"Bunlar birlikte geçireceğimiz son birkaç dakika olabilir kardeşim." Bu kelime dilime takıldı. "Eğer onurlu bir şekilde ayrılmak istiyorsan, bana gerçeği söyle." Bu konunun bana verdiği acıyı yutkunarak geri çektim. "Annemizi gerçekten ben mi öldürdüm?"

Ağzının seğirmesi tüm duyularımı harekete geçirdi. "Sen tam bir aptalsın. O evde yaşamamanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Sözleri buz gibiydi; duygu yoktu, sadece boşluk vardı. "Tek yapman gereken yemek bulmak, çeneni kapalı tutmak ve okula gitmekti. Onlarla uğraşmak zorunda olan bendim."

"Onlar mı, kim?"

"Annemin tüm erkek arkadaşları." Gözleri acıyla açılıp kapanıyor, yüzü ve boynu kalın bir tabaka ile kaplanıyordu.

Ter. "Bazıları annemden daha fazlasını istiyordu." Yumruklarını sıktı. "Beni de istediler. Savaştım ama bu onları durdurmadı."

"Sadece sen değildin." Kazağımı kaldırdım ve ona derin yara izini gösterdim. "Senin de peşinde olduklarını bilmiyordum."

"Tabii ki yapmadın, her zaman kendi işine kaçıyordun. diğer aile."

"Senin yüzünden! Sana yiyecek bulmam ya da daha fazla esrar alabilmen için arabalardan benzin çekmem için lanet olası bir fırtına bile olsa beni terk ettin." Parmağımı göğsüne sapladım. "İnan bana Manuel, ben de kendi payıma düşen acıyı yaşadım. Biz daha çocuktuk. Annem bize daha iyi bakmalıydı."

Başımı kaldırıp Noah'ya baktım. Karşılıklı konuşmalarımızı ilgiyle dinliyordu. Kimse kıpırdamadı, arkalarına yaslanıp izlediler, küçük dramımız etraflarında oynanırken büyülenmişlerdi.

"Annem yer israfıydı, bu yüzden onunla ben ilgilendim." Kardeşimin sözleri beni geri çekti.

Göğsümden terler boşandı. "Onu sen mi öldürdün?" Söyleyecek söz bulamıyordum. Manuel pisliğin tekiydi ama cinayet işlemek tamamen farklı bir şeydi.

"Evet." Güldü ve sonra ağzını kuruladı. "Onu ben öldürdüm."

Kalbim karnıma düştü. "Annemizi sen mi öldürdün? Ama ben-"

"Senden nefret ediyordum," diye öksürdü, "hem de çok. Hâlâ da ediyorum." Vücudunu duvara doğru sürükledi ve kendini yukarı kaldırdı. "Ama birini öldürmekten daha kötü ne olabilir, ha Mark? Sevdiğin birini öldürmekten, hatta o boktan annemizi bile öldürmekten."

"Ben onu sevmedim." Altımda parçalanırken yerimde durmaya çalıştım.

"Oh, Marky," boynunu büktü, "evet, yaptın. O günü hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Eve geldin ve kendine bir bardak Kool-Aid içtin." Manuel alay etti. "Tadı tuhaf mıydı?"

Sonra bir anı geldi.

"Anne, ben geldim!" Kitap çantamı kapıya bıraktım ve dinledim. Her yer sessizdi. Tezgâhın üzerinde duran sürahidenden kendime bir bardak vişneli Kool-Aid doldurdum. Boğazımdan aşağı kaydı. Garip bir tat vardı ve dişlerimin üzerinde pütürlü bir tabaka bırakıyordu. Sanırım karıştırmalıyım. Dosyamdan heceleme testimi çıkardım. Ona anladığımı göstermek istedim.

100. Belki gerçekten ayık olur ve benimle gurur duyar.

Oturma odasının önünden geçerken tuhaf bir koku dikkatimi çekince durdum. Yavaşça başımı çevirdim ve annemi kanepede, karnına bir bıçak saplanmış halde gördüm.

Donup kaldım. Kan duyularıma saldırdı ve başım dönmeye başladı.

"Anne?" diye seslendim ama o kıpırdamadı. Ayak parmaklarım tüylü halıda sürüklendi ve gevşek ipliklere dolandı. "Anne, iyi misin?" Her şey sallanıyor ve dönüyordu. Başımın haliye çarptığını hissettim. Garip bir çınlama sesi kulaktan kulağa yayılıyor, bir kutunun içindeki lastik bir top gibi zıplıyordu.

Bir çift bot üzerime bastı. Noah mı? Sesi acele etmesini söylüyordu. Manuel eğildi ve beni sarstı. Onu gördüm ama cevap veremedim. Kollarım ve bacaklarım sanki birbirine bağlı değildi.

"Hayır, o dışarıda," diye güvence verdi Noah. "Gözleri her zaman kapanmıyor."

"Lanet olası ürkütücü." Manuel bıçağı karnından çıkardı ve battaniyemle silerek temizledi. Wilfred! O battaniyeyi çok severdim. Buradayken tek arkadaşımdı. Beni bu evdeki tüm kötülüklerden korurdu. Manuel sapını sildi, sonra parmaklarımı etrafına sardı.

O ne yapıyordu?

Bıçağı dikkatlice ona geri soktu ve Wilfred'i yanıma fırlattı. Uzanıp onu tutmak istedim.

Yüzümü. İpeksi kenarları beni sakinleştiriyordu ama şimdi kanla doluydu - annemin kanıyla.

Manuel kendini yere bıraktı ve doğrudan bana baktı. "Hiç kimseden senden nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Şimdi biraz acı hissetme sırası sende."

Cep telefonunu çıkarıp 911'i dramatik bir şekilde aradığında yüzü değişti.

İçimden ağlıyordum ama hareket edemiyordum. Acı içimi parçalıyordu. Her şey çok fazlaydı ve acının beni tamamen yutmasına izin verdim. Zihnimi bıraktım ve karanlık bir denize düştüm...

Görüşüm tekrar odaklandı ve gözlerim annemizi öldürdüğünü bildiğim kardeşime, kendi etime ve kanıma odaklandı.

Aklıma pek çok soru geldi ama dilimden dökülen tek soru "Nasıl?" oldu. Öfkemle savaştım. "Böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Yedi yaşındaydım, sadece bir çocuktum. Aynı kanı paylaşıyoruz."

Sanki havadan sudan konuşuyormuşuz gibi omuz silkti. "Kolay oldu. Hiçbir şey kanıtlayamadılar ve Logan'ların sana en iyi avukatı tutacağını biliyordum."

"Buna değer miydi? Annemi öldürdüğüm için hayatım boyunca kendimi suçlamama?"

Sırıttı. "Pastanın üzerindeki krema gibiydi. O sürtük gitmişti, karavanı almıştım ve ne zaman ihtiyacım olsa Amerikalı kardeşim beni kurtarıyordu. Tam bir kazan-kazan!"

Pop!

Manuel'in boynunun yarısı duvara sıçramıştı. Hava boğazımda düğümlendi. Noah silahını indirdi ve Manuel'in bedeninin yere yığılmasını izledi.

"Artık drama bittiğine göre," Noah göğüs cebinden bir bez çıkarıp ağzını sildi, "ödememiz gereken bir borcumuz var ve sen hâlâ eksiksin."

Donup kalmıştım. Garip bir şekilde, içimden hiçbir duygu geçmiyordu. Manuel gittiği için üzgün değildim. Sadece

gerçeği bilmek büyük bir rahatlamaydı. Gerçeğin sonuçları vardır ve bunun onunki olduğunu tahmin etmiştim. şimdi Noah vardı. Artık onun annemin cinayetinin bir parçası olduğunu biliyordum. şşte karşımdaydı ve bana kardeşimin ona olan borcunu ödemem gerektiğini söylüyordu. Bu kadarı çok fazlaydı.

Bu düşünceler beynimde dönüp dururken Noah'nın bakışları odanın içinde gezindi. "Annenin leğen kemiğinde bir dövme olduğunu biliyor muydun?" Ben tüm acımı öfkeye dönüştürürken o da o bölgeyi sıvazladı.

Orospu çocuğu.

"Manuel bana olan borcunu ödemen için sana yaptığı plandan bahsettiğinde, kendimi tutamadım ama oynadım. Benim için en iyi kısmı, güzel bayan arkadaşınla kedi fare oyunu oynamaktı."

Parmak eklemlerimin etrafındaki deri gerildi ve aynı derecede kızgın görünen Dell'e baktım. "Karanlıkta arkasında durduğumda titriyordu. Beni hissettiğinde nefes alışını duyabiliyordum." Noah'nın gözleri parladı. "Kollarınızdaki tüylerin diken diken olduğu, kalp atışlarınızın hızlandığı ve beyninizin neredeyse olabilecekleri algılayamayacak kadar korktuğu o hissi bilir misiniz?" Sanki gözünde canlandırıyormuş gibi gülümsedi. "Sonra beni hissetti ve kendime engel olamadım. Ona sahip olmam gerekiyordu."

Kendimi ona doğru fırlatıp duvara çarptığımda hiçbir şey kaydedilmedi. Benimle savaşmaya çalışırken ön kolum soluk borusunu ezdi. Dell onu bayıltınca sıska adam inledi.

"Yere yat!" Cole'un gürleyen sesi öldürücü öfkemi parçaladı. Kurşunlar havada uçuşmaya başladı ve ben Noah'nın kafasını tutup ezdim. Artık ben değildim. Tek gördüğüm, bu pisliğin altında kurtulmak için savaşan Mia'ydı.

Bir hareket hissettim ve barmen bana doğru bir av tüfeği doğrulturken kafamı kaldırdım, ama tetiği çekmeden hemen önce döndüm ve Noah'ın vurulmasına izin verdim. Çarpmanın etkisiyle vücudu sarsıldı ve gözlerindeki yaşam tükenirken gözlerinin içine baktım.

"Diğer tarafta iyi şanslar."

Keith daha fazla içki içmeden barmeni öldürdü.

Noah'ı bıraktım ve kardeşime tekrar baktım, ölümünden dolayı hâlâ vicdan azabı duymuyordum.

"İyi misin?" Cole neler olduğunu görmek için koşarak içeri giren bir adama dirsek atarken bağırdı. "Buradan çıkmamız gerek. Fazla zamanımız yok."

Dell bocaladı ve tökezler gibi oldu. Bekle...oh kahretsin...

Düşerken yanına koştum. Onu yakaladım ve beton zemine indirdim.

"Dell?" Kan ceketini ıslatmıştı. Ceketini yırtıp açtım ve göğsünün sağ tarafında hızla yayılan koyu bir leke gördüm. "Hayır! Hayatta olmaz, bir daha olmaz!"

Keith dizlerinin üzerine çöktü, yeleşini ve gömleğini çıkardı ve yarayı sarmaya başladı.

Cole döndü ve bağırdı, "Gitmeliyiz-" Bizi görünce yüzü düştü. "Yakalayın onu ve gidelim."

"Kahretsin." Dell'in kolunu tuttum, Keith de diğerini tuttu ve onu aramızda odadan dışarı taşıdık. Ön kapıya doğru koşarken Cole yolumuzu açtı. Arkamızdan gelen silah sesleri fazla zamanımız olmadığını gösteriyordu. "Lanet olsun Dell, ayaklarını kullan."

Eğitimimiz bizi hareket ettirdi. Güvende olana kadar acıyı bir kenara ittiniz. Sizden biri olduğunda bunu yapmak zordu.

Bir köşede durduğumuzda Keith gözlerini kısa süreliğine kapattı.

Öfkesini ortaya koyuyordu. Bu konuda benden daha iyiydi.

Cole omzunun üzerinden "Kimilda," diye fısıldadı ama bize bakmadı. Başka bir ceset taşıdığımız için hepimiz çok korkmuştuk.

"Lopez," Keith dönüp bana baktı, "Mia'ya odaklan. Hadi buradan çıkalım. Şu anda hepsi bu, başka bir şey yok."

Hızlıca başımı salladım ve Dell'in silahını belinden çıkardım. Aramızda Keith ve Dell ile koştuk.

Kapıdan birkaç dakika uzaktaydık ve arkamızdaki adamlar hızla bize yetişiyordu. Ayak sesleri yakındı ve

bizi ateşledi. Keith bir öküz kadar güçlüydü ve Dell'i bir bez bebek kadar ağırmış gibi gösteriyordu.

Üst üste yığılmış cesetlerin yanından geçtik. Bunun Cole ve Keith'in işi olduğunu anladım. Geldiğimiz yoldan çıkmak istemedik, bu yüzden bir yan kapıdan dolambaçlı yoldan çıkmak zorunda kaldık.

Cole içeri girdiğinde bizi bir ajan ekibi ve bir ambulans karşıladı. Cole onlar bizi almaya gelmeden önce onları aramış olmalı.

Keith sağlık görevlilerinin yanına koştu ve Dell'i sedyeye yatırdı.

"Lanet olsun, ahbap!" Dell tısladı. "Nazikçe."

Keith başını salladı. "Daha önce konuşamaz mıydın?" "O zaman beni taşımazdın." Güldü ama sonra acı içinde öksürdü.

Cole onun yanında durmak için hareket etti. "Eve döndüğünde konuşmamız gerek."

"Biliyorum." Sağlık görevlileri onu götürmeden önce başıyla onayladı.

Bir sağlık görevlisine hızlı bir arama yapmak için kamyonlardan birini kullanıp kullanamayacağımı sordum. Kamyon sıcaktı ve sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oldu. Mia'nın telefonu yine telesekretere düştü. Kahretsin, neredesin Mia? Rehberimde bir gezinti yaparak hastanedeki hemşire merkezini aradım.

"Kuzey Dakota Hastanesi, ben Molly." Neşeli sesi ruh halime uymuyordu.

"Hey, Molly, ben Mark-"

"Aman Tanrım, Mark! Nasılsın? Neden bu hattı arıyorsun?"

Onun konuşması karşısında gözlerimi sıkıca kapattım. "Mia'yla konuşmam gerek."

Uzun bir duraklama oldu.

"O burada değil, Mark. Boston'da bir iş buldu. Birkaç gün önce Hemşire Taylor ile gitti. Birlikte gittiler. Onunla konuştuktan sonra telefonu kapattım ve iyi yerleşmiş görünüyorlar."

Ne? Tanrı'ya şükür! Yani Noah blöf yapıyordu. Mia Kuzey Dakota'da bile değildi. Koltuğa çöktüm; vücudum macun gibi olmuştu.

"Mark? Mark, hala orada mısın? Özür dilerim. Bilmiyor muydun?"

"Hayır, yapmadım." Ağrıyan boynumu ovuşturdum.
"Teşekkürler, Molly."

***

Üç Gün Sonra

Ailesi onu doğuya gömmek istediği için Savannah ön bahçeye Paul'ün anısına bir ağaç dikmişti. Bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Sanki onun bir parçası hâlâ buradaymış gibiydi. Cole'un yardım etmesi gerekiyordu çünkü toprağın çoğu donmuştu ama baharda değil de şimdi yapmakta ısrar etti. Acımızı dindirmek için bir yere ihtiyacımız olduğunu söyledi. Yavru kedi mutfakta bacaklarımın arasından geçerken "Miyav," diye ciyakladı. Eğildim ve minik Meksika ateşimi kucağıma aldım. Burnuma bir hamle yaptı ve sonra patisini Cheerios'umdaki süte soktu.

"Bunu sana Scoot mu yaptırdı?" Kulağı Olivia tarafından çekştirilmekte olan Scoot'a baktım. Kızgın görünüyordu ama umurunda olmadığını biliyordum. Hepimiz o küçük canavarın enayisiydik.

Tabağı indirerek Küçük Hanım'ın tüm kâseyi almasına izin verdim. "Merhaba." Dr. Roberts adada durdu ve Lady'yi kucakladı. "Senin adın ne-" Lady hızla onun yüzüne vurdu ve pençeleriyle yanağını yakaladı. "Vay canına, çok alıngan bir kediciksin."

Ne yapacağını görmek istedim. Beni şaşırtarak gülümsedi ve huysuz, bazen de düpedüz yaramaz kediye inceledi.

"O senin mi?" Omzunun üzerinden baktı.

"Onu ben kurtardım ama aslında benim değil." Lady onun burnuna tekrar vurdu ve yavru kedi büyüklüğünde bir tıslama ekledi. "İyi bir eve ihtiyacı olabilir."

"Hanımefendi, ha? Böyle alıngan küçük bir şeytan için seçeceğim bir isim değil. Zavallı şey. Onu anlayacak birine ihtiyacı var, değil mi tatlım? Belki de benimle eve gelmelisin, ne dersin?" Yemek yemeye devam edebilmesi için onu yere bıraktı. Ama onun yerine ayakkabı bağcıklarına saldırdı. Güldüm. Tam bir pislikti. Belki de ilk başta onu erkek sandığım için kızmıştı. "Hey!" Adam hareket etmeye çalıştı ama kız onu kovaladı ve ayak bileğine yapıştı. "Ah!" diye bağırdı.

"O tamamen senin, Doktor."

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve kendini kurtarmaya çalıştı.

"Sana iyi şanslar." Mutfaktan çıkarken kıkırdadım ve koridora yöneldim.

NYPD'nin Manuel için düzenlediği töreni kaçırmıştım. Kardeşimin toprağa verilisini izlemek gibi bir niyetim yoktu. Bana kalırsa hayatımın ilk yedi yılı hiç yaşanmamıştı. Cehennemde sonsuza kadar çürüyebilirdi, umurumda bile değildi.

"Mark," dedi Cole kapıda durarak, "Frank aşağıda ve seninle konuşmak istiyor."

Kahretsin. Sanırım zamanı geldi.

Her seferinde iki adım atarak aceleyle konferans odasına gittim. Girmeden önce kapıyı çaldım.

"Frank," diye hitap ettim ona, uzun deri bir sandalyenin arkasında dururken. "Sanırım neler olup bittiğinin ayrıntılı bir özetini istiyorsun."

"Evet, ama bekleyebilir." Düşünürken ağzının içini çiğnedi. "Paul için üzgünüm. O iyi bir asker ve iyi bir adamdı. Sen nasılsın?"

Uzun bir nefes verdim. "Dayanıyorum."

"Güzel." Başını salladı. "Bak Mark, ben az konuşan bir adamım, o yüzden kısa keseceğim. Mia ve ben son on yıldır zor bir dönem geçirdik. Birkaç gün önce Boston'a taşındığından beri ondan tek kelime bile duymadık." Durdu ve çenesini ovuşturdu. Kendisiyle savaşıyor gibi

görünüyordu. "Hayat

Sevdiklerinizin yanınızda olmaması için çok kısa bir süre." Bana doğru baktı. "Onu burada gördüğümde ve seninle çıktığını duyduğumda verdiğim tepkinin yanlış olduğunu şimdi anlıyorum. Mia'yı bu dünyadan uzak tutmak için çok uğraştım. Yıl 2015 olabilir ama ordu Mia gibi iyi kalpli biri için uygun bir yer değil. O benim bebeğim, hep öyle kalacak." Boğazını temizledi. "Onu hâlâ atkuyruğu saçlarıyla kollarıma atlarken ve bana kahramanım derken görüyorum. Onun bir başkasına bu şekilde baktığını görmek bir babanın egosunu incitiyor."

Bu Frank'in görmeyi hiç beklemediğim bir yanıydı.

"Eğer bunun bir önemi varsa, seni kutsuyorum Mark." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Sen iyi bir adamsın ve onun sana çok değer verdiğini biliyorum."

Yetişmem biraz zaman aldı. Her zaman doğrudan konuşurdu ve bu sefer de farklı değildi.

"Bu gerçekten çok anlamlı Frank." Elini sıktım, dürüstlüğü karşısında tamamen şaşkına dönmüştüm.

"Doğru, şey..." Kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Bugün çalışıyor, o yüzden..."

"Evet, tamam." Masaya yaslandım.

"Raporu pazartesiye kadar istiyorum."

"Yapacağım."

Cole içeri girdi ama Frank'in gittiğinden emin olmak için arkasına yaslandı. "Yeni bir tane mi yırttın?"

"Hayır," hâlâ şoktaydım ama saatime baktım, "aslında az önce onayını aldım."

"Ne?" Savannah Cole'un arkasından ciyakladı. "Aman Tanrım!" Livy'nin ellerini birbirine vurdu. Gülümsedim ve kendimi iyi hissettim. Uzun zaman olmuştu.

"Nereden geldin sen?" Cole kolunu karısının beline doladı. Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra aynısını Livy'ye de yaptı.

"Ben her yerdeyim." Göz kırptı, bu da ortamı yumuşattı. "Peki sırada ne var?"

Omuz silktim. "Beni geri alsa bile, bu nasıl işe yarayabilir ki?"

Savannah bana gülümsedi. "Aslında bir planımız var."

"Oh?"

"Evet, ama önce gidip onu getirmelisin."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Mia

Oradan nefret ettim. Personel Kuzey Dakota'daki kadar cana yakın değildi ve Dr. Rice benim hoşuma gitmeyecek kadar işinin başındaydı. Daha da kötüsü, benden en az birkaç yaş daha gençti.

Eski dairemden ayrıldığım için mutluydum, her ne kadar yeni ev sahibi Chris iyi biri olsa ve gitmeme gerçekten üzülmüş gibi görünse de. Adamı gerçekten tanıdığımdan değil. Komik bir adamdı. Zaten arkadaşım taşındığından beri o eski binada pek mutlu değildim ve bodrumdaki saldırıdan sonra çok fazla kötü anı barındırıyordu.

Babam ve ben ilişkimizi düzeltmeye çalışıyorduk. Chris'in geçmişini araştırdı ve zararsız, sadece biraz ürkütücü biriydi. Ne olursa olsun, ondan uzak olduğum için mutluydum. Antifrizi avluya kimin bıraktığını asla öğrenemedim ama tahmin yürütecek olsam, bana saldıran adam olduğuna bahse girerdim. Babam adamın Mark'ın kardeşiyle birlikte çalıştığını söyledi ama artık onun için endişelenmeme gerek yoktu. Mark'la ilgili ne zaman bir şey düşünsem içime dolan acıyı geri itiyordum.

Devam etmemi sağlayan tek şey, Vikki Taylor'ın oğlunun da benimle birlikte buraya transfer olmasıydı.

Okul burada.

Bacaklarım altımda kıvrılmış halde kitabımı açtım ve kahvemi yudumlarırken acil servisin çlgınlıklarına dalıp dalıp gittim. Romanımın yıpranmış sayfaları beni mutlu ediyordu. Bu hikâyeyi seviyordum. Ne zaman aşkı hissetmeye ihtiyaç duysam hep geri döndüğüm bir hikâyeydi. Jodi Ellen Malpas, Jesse Ward ile kalbimi çaldı. Harika bir aşk hikâyesini kim sevmez ki? Özellikle de tekrar tekrar okuyabileceğiniz ve her zaman aynı şekilde, mutlulukla biteceğini bildiğiniz bir hikâyeyi. Herkesin hayatı boyunca aradığı şey bu değil miydi?

Aşk aramayı bıraktığın an, onu bulacağını söylediler. Bunun saçmalık olduğunu düşündüm. Aşk bulmak için kitaplarımaya bağı kalmaya kararlıydım. Bu şekilde ağlayabileceğimi, ihtiyacım olan rahatlamayı sağlayabileceğimi ve yine de kapağı kapatıp sondan mutlu hissedebileceğimi biliyordum.

"Ne okuyorsun?" Dr. Rice kapağı inceledi. "Bu adam mı? Bu adam mı, ne?" Gözlerimi devirdim. Erkekler. Aşk kitapları dünyasını asla anlayamayacaklar.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Kitabımı çantama tikiştirdim ve ayağa kalkarken kahvemi aldım.

"Yalnız görünüyordun, ben de sana eşlik edebileceğimi düşündüm." Kendini beğenmiş kollarını kaldırdı. "Seninle katına kadar yürüyeceğim."

Teşekkürler. Doktorlar neden hep sana asılıyor? Sanırım hastaneden yeterince çıkmadıkları için.

"Mia, bu gece için bir planın var mı?"

Açıktayım, hayatım yok. Burada sadece bir arkadaşım var. Geçen hafta her geceyi eski sevgilim için yastığıma kapanıp hıçkırarak geçirdim. En kötüsü de artık onun kokusunu bile alamıyorum! Buradan nefret ediyorum ve hayatımı beş ay geri sarmak için ruhumu satabilirim.

"Üzgünüm, planlarım var." Yalan, yalan, yalan.

"Yarın mı?" Konuşmaya başladığımda beni durdurdu. "Birkaç arkadaş edinmenin sana zararı olmaz. Bunu daha önce nerede duymuştum?"

Doğru.

"Mia," Vikki arkamı işaret ederken dikkatimi çekti, "2056 numaralı odadaki hasta ağrı kesici ilaçlarını istiyor. Lütfen bana yardım edip ilaçları verebilir misin?"

"Elbette." Çıktığım için mutluydum. "Ah, Mia?" diye seslendi.

"Evet?"

"Bu akşam Barrington Caddesi'ndeki şarap barında içki içeceğiz."

Elleri kalçalarına gittiğinde reddetmeye başladım. "Kulağa hoş geliyor." Zararı olmaz diye düşündüm.

Mesaimin geri kalanı salyangoz hızında geçti. Ellerim, değiştiremeyeceğim şeyler üzerinde dolaşan ve bana sadece daha fazla kalp ağrısı getiren zihnimden bağımsız hareket ediyordu. Vardiyamdan sonra üzerimi değiştirdim, dolabımı kapattım ve dışarı çıktım. Eve dönerken bir şişe şarap almak için durmaya karar verdim. Bu geceyi atlatmak için biraz kafayı bulmam gerekebilirdi.

Eve döndüğümde evim soğuk ve boştu. Tek sevincim Butters'ı kanepede uzanmış görmektir. "En azından rahatsın." Ona kıkırdadım ve kuyruğunun gümbürtüsü dışında neredeyse hiç hareket etmedi. Ed, Butters'ı yanımda getirmemi sorun etmediği için çok minnettardım. Onun benden daha minnettar olduğunu sanıyordum; Ed pek köpek seven biri değildi.

"Selam, dostum." Başını öptüm. "Giyecek bir şey seçmeme yardım eder misin?"

Üç kıyafet sonra, seksi yerine güzel bir şey giymeye karar verdim. Zaten kimseyi tanıımıyordum ve yanlış bir izlenim bırakmak istemiyordum. Parmaklarımı mor, uzun kollu, dantel bir elbisenin üzerinde gezdirdim. Dizimin üstünde duruyordu ve botlarım da dizimin hemen altında duruyordu. İyi bir seçim gibi görünüyordu. Saçlarım uzundu ve daha fazla kabarması için uçlarını kıvırmıştım. Dışarıdan iyi görünüyordum. Tek dileğim içimde de iyi hissetmektir.

O yarayı açmadan, taksinin geldiğini haber vermek için zilim çaldı. Açılmamış eşyalarımın arasından

Merdivenlerden aceleyle indim ve taksiciye adresi verdim. Gökyüzü kapkaraydı ve kızgın bulutlar hızla geçip gidiyordu. Yukarısı rüzgârlı olmalıydı. Bu beni rahatlattı. Bu geceki havayla ilişki kurabilirdim. İçimde mayalanmakta olan şeyi yansıtıyor gibiydi.

"Alt güverte lütfen." Arkama yaslandım ve taksicinin yıkanmış olması gereken kolonyanın ağır kokusuyla savaştım. Erkekler bunu neden kullanırdı ki? Vücut sabunu çok daha iyi kokuyordu.

Bar kalabalıktı ama masamızı kolayca buldum. Vikki ben geldiğimde telefonla konuşuyordu. Beni açık bir sandalyeye oturttu ve bir bira uzattı.

"Harika görünüyorsun." Kazağına baktı ve güldü. "Kırk beş yaşında moda yeteneğimi kaybettim."

"Bence çok hoş görünüyorsun." Onun şişesini benimkine vurdum. Dr. Rice'ın bize doğru geldiğini gördüğümde neredeyse midem bulanıyordu. "Huh!" diye homurdandı.

"Biliyor musun, bir gün onu hastanenin dışında gördüm ve ona Bay Rice dedim, o da beni düzeltti." Gözlerini devirdi.

"'Doktor' unvanını kullanmak için çok çalıştığını anlıyorum, ama bir pislik olmak zorunda değilsin bu konuda."

Güldüm. Haklıydı; bu biraz sikikti.

"Hadi gel." Elimi tuttu ve beni dans pistine götürdü, orada Bruce Channel'ın Hey Baby şarkısında dans ettik -sadece ikimizi kastediyorum-. Sanırım bu mekâna aşık olmuş olabilirim. En azından iyi bir müzik zevkleri var.

Şarkı bitti ama Vikki beni yerimde tutmak için koluma uzandı. "Kalbinle git."

"Ne? Bu ne-?"

İşaret etti, ben de hareket etmeye başladım ama olduğum yerde sarsıldım. Mark'a başıyla selam verdi, o da gülümseyerek karşılık verdi.

Müzik hafifçe çalmaya başladı. Şarkıyı söyleyen sesi tanımam bir anımı aldı. Bluesvari, duygulu bir sesle söylüyordu ve ilk kelimededen itibaren ses tonu ağlama isteği uyandırdı.

Savannah kahverengi piyanonun arkasında oturmuş, gözleri kapalı bir şekilde "Can't Help Falling In Love" çalıyordu.

"Bu da ne..." Doğru düzgün düşünemiyordum bile. Mark bir adım öne çıkarak elimi uzatmamı istedi, ben de şaşkın bir adımla kabul ettim. Sıcak eli bana anında evde olduğumu düşündürdü. Boştaki kolu sırtıma dolandı ve beni kendine yakın tuttu.

Nereye bakacağım? Çok mu kaskatı kesildim? Aklımdan binlerce şey geçiyordu ama en önemlisi o neden buradaydı? Dudakları kulağıma değene kadar aklımdan geçenleri gözden geçirdim. Acı dolu bir iç geçirdi ve hepsi bu kadar.

Her şey uçup gitti... Kollarından başka beni tutacak hiçbir şey kalmamıştı. Bedenim onun kine yaslandı, yanağım göğsüne bastırdı ve sallandık.

Aşık olmak hakkında şarkı söylemeye başladı. Sesinde hafif bir aksaklık vardı, ancak inanılmaz derecede güçlü kılan bir güven vardı.

Tereddütümü hissettiğini biliyordum. Geri çekilmeye başladım ama beni olduğum yerde tuttu. Dudakları kulağımın kabuğuna doğru ilerledi. "Açıldığım ve sırlarımı anlattığım ilk kız sendin. Senden sonra, yalnız uyandığımda, sabahları çarşafaları karıştırmadım çünkü yalnız değildim. Sen vardın." Saçlarını okşadı. "Bana neden söylemediğini şimdi anlıyorum. Haklıydın; seninleyken gardımı indiremezdim. Bu utanç verici olurdu, çünkü sana ruhumu ezecek kadar aşık olmazdım."

Göğsüne bastırdım ve beni ondan şüphe etmeye cesaretlendiren o derin, karanlık gözlere baktım. Çenesi bile güven veriyordu ama gülümsemesinin ardındaki kırılmanlığı görebiliyordum.

"Söylediklerim için özür dilerim. Öfkeyle saldırdım ve hâlâ bir parçam Kenny'yi kendi hayatına tercih ettiğin için üzgündü ama bunun nedeni sana çok değer vermemdi. Tehlikede olan Kenny değildi, sendin." Hafifçe omuz silkti. "Yüreğim duyarlılığıma galip geldi."

Gözlerimi kaçırıp bir dakika durmak zorunda kaldım. Son kaç gecemi benden nefret ettiğini düşünerek geçirdim? Aklındaki son kişi olduğumu. Hoş olmayan bir şeyin ardından gelen bir düşünce olduğumu.

"Sorunumu hallettim ama bu arada iyi bir arkadaşımı kaybettim." Başımı salladım. Hemşire Taylor bana Paul'den bahsetti. Çok üzgündüm; evin neler yaşadığını ancak tahmin edebilirdim. "Seni de kaybedemem Mia."

Dudaklarımı yaladım. "Seni asla incitmek istemedim Mark, ama eğer bir değeri varsa, yalanımın acısını söylediğim anda hissettim ve bu acı beni asla terk etmedi."

"Yapma. Buna değmez, çünkü sonuçta bu bana sana ne kadar aşık olduğumu gösterdi." Ne dediğini fark etmemiş gibi gözlerini kırptırdı. Sonra tembel bir gülümseme dudaklarından gözlerinin kenarlarına doğru süzüldü. "Söz konusu sen olunca biraz sinirleniyorum ama kahretsin Mia, sana çok aşığım."

Elini bıraktığımda ritmini bozdum ve dudaklarımı dudaklarına bastırmak için parmak uçlarımda yükseldim. Her iki kolu da sırtıma dolandı ve beni kendine yakın tuttu. Öpücüğünü derinleştirmek için dili benimkinin etrafında kıvrıldı.

"Ben de seni seviyorum Mark."

***

Üç Ay Sonra Mark

"Nereye gidiyor?" Kahvemi yudumladım. Keith bir telefon aldıktan sonra rıhtıma doğru yürüdü.

"Bilmiyorum." Daniel bana umutlu bir bakış attı.

Keith'in bir kızı olduğunu düşündüğünü biliyordum, belki de öyleydi ama yine de bir şeyler doğru gelmiyordu. Ters geliyordu.

Butters ağızında kocaman bir sopayla onun peşinden koşmaya başladı. Keith onu gölü takip eden kumlara fırlatana kadar zıpladı ve havladı, sonra da peşinden koşmaya başladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Scoot Butters'ı yarı zamanlı bir ziyaretçi olarak kabul etmişti. Tabii Savannah'nın geçen Noel'de Scoot'a verdiği yatak için kavga etmeden önce değil. Sonunda Butters'a kendi yatağını almak zorunda kaldım, ancak Scoot onu kendi yatağından daha çok istiyordu. Şımarık tüy yumağı. En azından sonunda ateşkes ilan ettiler ve Butters sabırla Scoot'un seçmediği yatağa yerleşmeden önce bir yatak seçmesini bekledi.

Dell cipine doğru giderken başını salladı. Normal görevine dönmeden önce zirvede bir ayı daha vardı. Oradaki son deneyimimi düşününce ürperdim. Savannah'nın paintball oynaması ne kadar eğlenceli olsa da, onu başka hiçbir şey için gönüllü yapmayacaktım.

Cole, Keith'in dikkatini çekmek için ısıklık çalarken görüş alanıma girdi. Keith telefon konuşmasını çabucak bitirdi ve Butters'ın peşinden çimenliğe doğru koşmaya başladı.

Cole kapıyı arkasından kapattı. "Ev toplantısı, üç dakika, yemek odası masası."

Birkaç dakika sonra yerimize otururken Daniel'a omuz silktim.

Herkes toplandıktan sonra Cole önümüze üç kutu koydu.

"Onları Noel'de dağıtacağım ama beklemeye karar verdim." Siyah, parlak bir kutuyu Keith'e, diğerini de John'a uzattı. Her ikisi de kendilerininkini açtı ve yeni Blackstone saatlerine bakıp sırıttılar. "İçindeki takip cihazları tespit edilemez. Başıma gelenlerden sonra bunları takmamızın şart olduğunu düşünüyorum."

"Teşekkür ederim." Keith hemen onunkini taktı. John'a baktım, o da fazladan Paul'ün kutusuna bakıyordu.

"Şimdi," Cole odaya baktı, "kimse şu anda ne kadar acı çektiğini kabul etmek istemiyor, ama Paul için yapabileceğimiz en iyi şey ilerlemek. İlerlemek

bu asla unutacağımız anlamına gelmez." Devam etmeden önce bana baktı. "Bunu gerçekten düşündüm ve onun koltuğunun hala sıcak olduğunu biliyorum, ancak yaklaşan çok sayıda seyahatimiz var ve ekibimizin dolu olması gerekiyor. Bu yüzden," diyerek kutuyu kaldırdı, "Paul'ün yerini dolduracak kişi..." Hüzün biraz heyecanla karıştı, evin şu anda gerçekten ihtiyacı olan bir şeydi bu. Cole eğildi ve kutuyu kırmızı ve siyah girdaplarla kaplı bir ele doğru kaydırıldı.

Kutuyu eline alıp hayranlıkla incelediğinde oda sessizliğe gömüldü.

John masanın üzerine eğildi ve elini sıkmak için uzattı. "Blackstone'a hoş geldin Mike."

"Teşekkür ederim, John." Daniel neşelenmeye başlayıp havayı tekrar düzeltmeden önce Mike uzun bir iç çekti. Yaşaması gereken çok şey vardı.

"Hadi bir şeyler içelim." Dell kolunu askısında kaydırıldı. "Tanrı biliyor ya, ihtiyacım var!"

Ortam neşeli kahkahalarla inlemeye başladığında, bir dizi farın buzlu desen üzerinde hareket ettiği pencereye doğru ilerledim.

Mike da bana katıldı, neye baktığımı görmek istiyordu. Kupamla kapıyı işaret ettim. "İşte geliyor."

Mia'yı Montana'ya taşınmaya ikna etmiştim. Ona Daniel ve Sue'nun evinden üç blok ötede ve Red Stone Tıp Merkezi'ndeki yeni işinden bir blok ötede bir daire bulduk. Mükemmeldi. Onu istediğim zaman görebiliyordum ve o da babasıyla daha sık vakit geçirebildiği için mutlu görünüyordu. Daha iyi anlaştıklarını görmek güzeldi.

Cole ona evin iznini verdi ama orada yaşaması için daha fazla kural çiğneyemezdik. Her şey en iyi şekilde sonuçlandı. O ve ben her şeyi teker teker ele almaya karar verdik. Ne de olsa birbirimizi henüz bir yıldır bile tanı mıyorduk. Dans hareketlerime bakmak için randevu gecelerini iple çektiğini söyledi. Bayanlar hareketlerime bayılırdı.

"Hey, sen." Eşarbını çekiştirerek kurtardı ve girişteki tahta mandalın üzerine astı. "Günün nasıl geçti?"

"Şimdi daha iyiyim." Donmuş burnunu öptüm ve onu sıcaklığımla sardım. Boston'dan beri söylememiş olsam da onu sevdiğimi biliyordu. Tek istediğim ona tüm gücümle tutunmak ve hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın onu asla bırakmamaktı.

"Mmm," göğsü benimkine karşı titriyordu, "buna ihtiyacım vardı." "Aç mısın?" Başını salladı ama bırakmadı. Ben de bırakmadım.

ya da.

"Oh, harika!" Savannah anımızı bozdu. "Mia, senin için harika bir hikâyem var!" Mia'nın elinden tuttu ve onu mutfağa sürükledi.

Mia omzunun üzerinden bana baktı ve neredeyse ayaklarımı yerden kesecek bir gülümseme attı. Vay canına... Çok şanslıydım.

Hayatta yaşadığım onca şeyden sonra, geriye bakmayı reddettim ve geri çekilmeyecektim. Ne olursa olsun, mükemmel bir kadına sahip olduğumu biliyordum. Geçmişimdeki şeytanları kovalamama yardım eden ve gelecekte de yanımda dimdik duracağını bildiğim bir kadın. Başımı gerçekten onurla dik tutabilirdim. Biliyordum, çünkü sonunda iyi ve onurlu bir adam olduğuma dair tüm şüphelerimden kurtulmuştum.

Son

Bonus!

BLACKSTONE yazıp 44222'ye gönderin
En çok satan romantik gerilim
romanlarından birini daha ÜCRETSİZ
olarak okumak isterseniz! Doğrudan gelen
kutunuza gönderilir.

Ya da

En çok satan romantik gerilim
romanlarından birini daha ÜCRETSİZ
olarak okumak isterseniz! Doğrudan gelen
kutunuza gönderilir [BURAYA](#) tıklayın!

Bu bonusu Limitless Publishing'den tüm
okuyucularımıza bir teşekkür hediyesi
olarak sunuyoruz... Keyfini çıkarın!

TEŞEKKÜRLER

Mary Drake
Erin Smith
Ana Armstrong
Blackstone Kızları Sokak Takımım

YAZAR HAKKINDA

J. L. Drake Nova Scotia, Kanada'da doğup büyüdü, daha sonra Güney Kaliforniya'ya taşındı ve şu anda kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşıyor.

Yazmadığı zamanlarda ailesiyle vakit geçirmeyi, seyahat etmeyi ya da sadece evde bir gecenin tadını çıkarmayı seviyor. Kitaplarında fark edebileceğiniz bir şey de dört mevsime olan sevgisidir. Kanada'nın doğu kıyısında büyüdüğü için mevsimlerdeki değişim onun kanında var ve yazılarında sık sık bahsediliyor.

James Patterson'ın hevesli bir okuyucusu olan J.L. Drake, kendisini sık sık onun gizem ve entrika dolu hikâyelerinden ilham alırken bulmuştur. Kitaplarını yazarken keyif aldığı kadar sizin de keyif alacağınızı umuyor.

Facebook:

<https://www.facebook.com/JLDrakeauthor>

Twitter:

https://twitter.com/jodildrake_j

Web sitesi:

<http://www.authorjldrake.com/>

Goodreads:

http://www.goodreads.com/author/show/8300313.J_L_Drake